#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Bir Hayal Yeter

epsilon

The New York Times çoksatan yazarı Debbie Macomber'dan yürek ısıtan bir roman daha... "Noel romanlarının resmi yazarı" olarak anılan Macomber, en iyi bildiği şeyi yapmaya, sevginin ve ilişkilerin gücünü okurlarına anlatmaya devam ediyor. Noel zamanının ve yılbaşının yeni şanslar için en uygun atmosfer ve metafor olduğunu vurgulayan yazar, "taze başlangıçlar" temasıyla bir araya gelen serinin dördüncü ve son kitabıyla karşımızda…

Kardeşi için yaptığı fedakârlık, Shay Benson için demir parmaklıkların ardına düşmek demekti. Hapishaneden çıktığında yeni bir hayata sahip olabilmek için pek umudu yoktu. Ta ki Peder Drew Douglas ile tanışana dek... Shay, eski bir mahkûm olarak toplumun önyargılarını kırabileceğine inanmaya başlıyor; Drew, eşini kaybettikten sonra yeniden sevebileceğine... Shay ve Drew'nun yolları sadece kesişmiyor, birlikte hayatlarını anlamlı bir özgürleşme hikâyesine dönüştürüyorlar. Hayata tutunmak için bir hayalin yetebileceğini kanıtlıyorlar.

Bir Hayal Yeter, kendi "yeni başlangıçları" için emek veren iki kişinin hikâyesi. Yaşama sıkı sıkıya bağlanmak için ihtiyacımız olan iki temel değeri, inancı ve aşkı, hayatın gerçekleri üzerinden okuyucuyla buluşturan bir Debbie Macomber romanı.

www.epsilonyayinevi.com
9 786051 739106
online alışveriş:kitap365.com
KDV'den muaftır.

Debbie Macomber, romantik kurgunun önde gelen isimlerinden biri. Romanlarından üçü, *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly* çoksatan listelerinde bir numarada kalma rekoru kırdı. Debbie halen Washington'da yaşıyor ve zamanını yazarak, örgü örerek, kocası Wayne ile birlikte seyahatler planlayarak geçiriyor.

BELONGS TO KAOS TEAM

BİR HAYAL YETER

epsilon

Bir Hayal Yeter
Orijinal Adı: *Any Dream Will Do*
Debbie Macomber
Çeviri: Nil Bosna

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Mina Maraşlıgil
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

2. Baskı: Eylül 2021
ISBN: 978-605-173-910-6

© Debbie Macomber, 2017
Bu eserin Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, yazarın yurtdışı yayıncısı (Random House'un alt markalarından olan) Ballantine Books'tan alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

BELONGS TO KAOS TEAM

BİR HAYAL YETER

Debbie Macomber

Çeviri
Nil Bosna

epsilon

BELONGS TO KAOS TEAM

2017 Yazı

Sevgili Dostlar,
Hepimizin ikinci bir şansa ihtiyacı vardır. Bazen üçüncü ve dördüncü şanslara... Yıllar boyunca denediğim tüm diyetleri düşündüğümde, baştan başlamak zorunda kaldığım zamanların sayısını kolayca şaşırabiliyorum.

İkinci şansları düşünmek bu hikâyeyi yazmak istediğimi anlamama neden oldu. Okuyucular genellikle bir kitaba neyin ilham verdiğini sorarlar. Herhangi Bir Hayal Olabilir fikrini hapishanedeyken edindim. Düşündüğünüz gibi değil! Birkaç ay önce Washington Kadın Cezaevi'nde (WCCW) konuştum. Sonrasında bu kadınların sizden ya da benden farklı olmadığını fark ettim. Hepsi hata yapmıştı ve bedelini ödüyorlardı.

Cezaevini ziyaret ettiğim sıralarda, ailemiz Seattle Union Gospel Mission ve Hope Place'le ilgilenmeye başlamıştı. CEO'm olan kızım Adele, evsizlerin ihtiyaçlarına hizmet eden birçok Arama Kurtarma görevine katıldı. O zamandan beri, çalışanlarımdan bazıları bu gece saatlerinde ona katıldı ve sokaklarda yaşayan insanlara hizmet etti.

Böylece Herhangi Bir Hayal Olabilir doğdu. Bu, kurtuluşun, ikinci şansın, hatalarımızdan öğrenmenin ve ilerlemenin hikâyesidir. Umarım sizler de benim gibi Shay ve Drew'ya âşık olursunuz.

Bu kitap harika damadımız Greg Banks'e ithaf edilmiştir. Greg bir yıl kadar önce bir araba kazası geçirdi ve takip eden ameliyat vücudunun yarısının felç olmasına neden oldu. Bu Greg ve kızımız Jody için büyük bir yaşam düzenlemesi oldu. İnançları, sevgileri ve birbirlerine verdikleri destek beni her gün şaşırtıyor.

BELONGS TO KAOS TEAM

Okurlarımdan haber almak, bir yazar olarak en büyük zevklerimden biridir. Söylemek isterim ki düpedüz arkadaşça davranıyorum, bu yüzden lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin! Bunu çeşitli şekillerde yapabilirsiniz. Bana bir not bırakmak için en iyi yer web sitem debbiemacomber.com veya Facebook ya da Twitter'dır. P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresine de yazabilirsiniz.

En içten saygılarımla,

Debbie Macomber

BELONGS TO KAOS TEAM

Damadımız Greg Banks'e
Manevi gücü, dürüstlüğü ve ailemize bahşettiği onur için

GİRİŞ

"Paraya ihtiyacım var."

Kardeşimin gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik vardı.

"Shay," diye yalvardı, "Anlamıyorsun. Yarın akşama kadar vermezsem beni öldürürler."

"Öldürürler mi?" diye tekrarladım. "Kim bunlar?" Ama biliyordum.

Bankadaki işten çıktığımda Caden, üç oda arkadaşıyla paylaştığım minik dairemin dışında beni bekliyor, kapımın önünde volta atıyordu. Onu haftalardır görmemiştim ki bu hiç hayra alamet değildi. Bazı bakımlardan hayatımdan uzak durduğu için şükrediyordum. Bu benim şansımdı, sahip olduğum ilk gerçek şanstı ve kardeşim bir belaydı. "Neler olduğunu anlat bana," dedim dairemin kapısını açarken. Peşimden içeri girdi, parmaklarını birkaç teli koparacak kadar kuvvetle saçlarının arasından geçirdi.

"Karmaşık bir durum..."

Caden'la hep böyleydi. Neredeyse tüm hayatı boyunca ona sahip çıkmıştım ama bir kez olsun kendimi düşünmem gerekiyordu. Çaydanlığı ocağa koyarken bana söyleyeceklerinin korkusuyla içim pır pır ediyordu. Caden, birçok kötü bağlantısıyla ve özellikle bir erkek arkadaşla benim aracılığımla tanışmıştı. Shooter'la istediğimden çok daha

BELONGS TO KAOS TEAM

derin bir ilişki yaşamış ama bir topluluk programı aracılığıyla bu yaşam tarzından ayrılmayı başarmıştım. Danışmanlardan birinin yardımıyla bir bankada iyi bir iş bulmuştum. Hayatımda ilk kez kendim için bir şeyler yapma şansım olmuştu. Çetelerden, uyuşturucudan ve sonunda hapse veya ölüme yol açacak yaşam tarzından uzaklaşma şansım vardı. Beni aşağı çekmeye kararlı insanlardan uzak durursam geleceğin nasıl olacağına dair küçük bir tat almıştım. Hatalar yapmıştım. Büyük hatalar... Ama bunları geride bırakmak için çok çalışıyordum.

Bunun işe yaramayacağını bilmeliydim. Benim gibi biri için işe yaramazdı. Caden, bana boş bir rüya yaşadığımı hatırlatmak için buradaydı.

"Kim seni öldürmekle tehdit ediyor?" diye sordum tekrar, cevabı zaten tahmin ediyordum. Shooter veya çete üyelerinden biriydi.

Erkek kardeşim gözlerini kapadı ve önkolumu çürütecek kadar sıkı tuttu. "Biliyorsun."

"Gene Meleklerle mi takılıyorsun?" Caden'i melekten başka her şey olan çeteden uzak durması için defalarca uyarmıştım.

Cevap vermedi ki bu yeterli cevaptı.

İki kupa indirip çay poşetlerine uzanırken ellerim titriyordu. Sırtım Caden'a dönüktü. "Ne kadara ihtiyacın var?" diye sordum dişlerimi sıkarak. Birkaç yüz dolar biriktirmeyi başarmıştım. Tek yapabildiğim, bunun yeterli olacağını ummaktı.

Biraz tereddüt ettikten sonra söyleyiverdi, "Beş bin."

"Dolar mı?" Soluğum kesilmişti. Rakama öylesine şaşırmıştım ki dizlerim, sanki beni taşıyamıyorlarmış gibi çözüldü. Caden'ın böyle bir meblağın benim için imkânsız olduğunu bilmesi gerekirdi. Bu kadarını toparlayabilmem mümkün değildi. "Bu kadar param yok benim."

"Ödünç alabilir misin?" dedi yalvararak. Benimkine çok benzeyen koyu kahverengi gözleri vahşi, sesi çılgın gibiydi. "Şaka yapmıyorum Shay. Parayı yarına kadar vermezsem ölmüş olacağım."

Sükûnetimi korumak için elimden geleni yapıyordum, kumral saçlarımdan uzun bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıp düşünmeye çalıştım. Kimse bana bu kadar parayı ödünç vermezdi. Banka memuru olarak ancak iki yakamı bir araya getirecek kadar para kazanıyordum. Kira ve muhasebe derslerim arasında zaten finansal olarak sıkışıktım. Biriktirebildiğim birkaç dolar öğle yemeği yememekten ve akşamları Japon eriştesi yemekten geliyordu.

Daha borç ihtimalinin umutsuz olduğunu açıklayamadan Caden tekrar denedi. "Peki ya banka?" dedi gözlerime bakarak.

Ensemde bir karıncalanma hissi başlayarak sırtımdan aşağı indi. Daha cevap bile vermeden Caden'ın ne düşündüğünü biliyordum.

Kardeşim sanki evin ince duvarlarından birinin dinlemesini bekliyormuş gibi sesini alçalttı. "Parayı bankadan alabilir misin?" diye sordu.

"Kredi mi demek istiyorsun? Hayır, kazancıma göre bana o kadar nakit ödünç vermezler. Teminat verecek hiçbir şeyim yok." Ehliyetim olduğu halde toplu taşıma araçlarını kullanıyordum. Araba alacak param yoktu. Bir scooter bile alamazdım. Caden bunu biliyordu.

"Kredi değil kardeşim. Banka bunu araştırmayacaktır, en azından birkaç gün için. Parayı alırsın ve kimse fark etmeden yerine koymanı sağlarım, kimsenin haberi bile olmaz."

Midemdeki düğüm acı verecek kadar sertleşmişti. Kuşkusuz Caden benden ne istediğini biliyordu. Annemiz öldüğünden beri ilk kez bir umudum vardı ve şimdi onun

için hepsinden vaz geçmemi istiyordu. Banka bu parayı araştıracak, benim aldığımı anlamaları beş dakika bile sürmeyecekti.

Sırtımı dikleştirdim, hemen oracıkta aptal kardeşim kendini bu tür bir belaya soktuğu için geleceğimden vaz geçmemeye karar verdim.

"Yapamam. Banka böyle çalışmıyor. Kayıp para aynı gün keşfedilir."

"Shay, lütfen. Çaresiz olmasaydım senden bunu istemezdim biliyorsun."

"Üzgünüm..."

Caden masayı yumrukladı. "Ölmemi mi istiyorsun?" diye bağırdı.

İrkildim, yarı bana vurmasını bekleyerek geri çekildim. Babamız böyle yapardı. "Ben..."

"Bana yardım etmezsen ölüm fermanımı imzalamış olursun."

Su kaynamaya başlayınca çaydanlık ıslık çaldı. Çaydanlığı ocaktan alırken ellerimin fena halde titrediğini fark ettim. Caden benim kardeşim, hayattaki tek akrabamdı. Annemiz öldüğünde ve daha sonra, her ne kadar ölümü benim için bir nimet olsa da babamızın vefatından sonra ona ben bakmıştım. Caden için feda ettiğim onca şeye rağmen, ona yardım etmek için elimden geleni yapmıştım. Yine de kötü seçimleri sürdürmeye kararlı görünüyordu. Zayıf davrandığı için ona atıp tutmak istiyordum, ama ben de zayıf davranışlarda bulunmuştum. Onu Meleklerle tanıştırdığım için kendimi sorumlu hissediyordum.

"Bana geri ödeyecek parayı nereden bulacaksın?" diye sordum.

Caden ufacık mutfakta volta atarak uzattığım kupayı görmezden geldi.

"İnsanlar bana borçlu."

"Beş bin dolar mı?" diye sordum, kuşkumu gizleyemedim.

"Annemizin üzerine yemin ederim. Hafta sonuna kadar parayı halledeceğim."

Annemiz bizim her şeyimizdi. Her şey. Caden daha önce hiç onun üzerine yemin etmemişti. Ona inanmak istiyordum ama kuşkum devam ediyordu. Beni defalarca hayal kırıklığına uğratmıştı, ona güvenebileceğimden emin değildim. Pek bir şey fark edeceği yoktu. Parayı yerine koysam bile işimi kaybedecektim.

Yüzümü ellerimin arasına alarak koltuğa çöktüm, gözlerimi kapattım. "Bir düşüneyim."

"Sen düşünürken zaman geçip gidiyor."

Sesinde endişeden ziyade öfke vardı, planını hemen kabul etmediğim için bana kızmıştı. "İnanamıyorum sana. Ben senin kardeşinim. Hayatımı kurtarabilirsin ve bunu düşünmen mi gerekiyor?"

Kesik kesik nefes aldım. "Bu karmaşaya karışan sensin, ben değil."

Caden'ın sanki yaralamışım gibi yüzü buruştu. Çocukken annemiz öldükten sonra yaptığı gibi diz çökerek alnını bacaklarıma bastırdı. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum," dedi bağırarak. "Beni öldürecekler Shay ve öldürdüklerinde bu hızlı ve kolay olmayacak. Benim ibret olmamı isteyeceklerdir. Tüm kemiklerimi kırarak başlayacaklar ve sonra..." Ağlamaya başladı, korkudan omuzları sarsılıyordu.

Rahatlatmak için elimi sırtına koydum. "Melekler sen parayı bulana kadar birkaç gün bekleyemez mi?" diye fısıldadım, paranın geleceğini bilirlerse çetenin makul davranacağını umuyordum. Parmaklarımı annemin yapacağı gibi saçlarının arasına soktum. "Teklif edebileceğin bir teminat yok mu?"

Caden usulca nefes aldı. "Meleklerden daha fazla insana borçluyum, bu insanlar daha fazla mazeret dinlemek istemiyor. İstedikleri teminat ya kollarımdan ya da bir bacaklarımdan biri."

Nefesim daraldı, küçük kardeşim tefecilere bulaştığı için ağlamak istiyordum. Eşkiya ve suçlular... Caden'la benim bu dünyada sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik. Çaresiz olsaydım, yardım için başvurabileceğim tek kişi kardeşim olurdu.

"Parayı birkaç gün içinde yerine koyabileceğini mi söylemiştin?"

Başını dizimden çekti, irileşmiş ve umutlu gözlerle bana baktı. "Yemin ederim, " dedi, elimi tutup dudaklarını bastırdı.

"Umarım bunu yaparsam bana ne olacağının farkındasındır." Benim için sonuçlarını anlaması gerekirdi. En iyi ihtimalle, gerçek bir gelecek için tek şansım olduğunu düşündüğüm bir işten kovulurdum. En kötü ihtimalle, parayı iade etsem bile hapse girerdim. Bu kayıp para miktarının fark edilmemesi mümkün değildi.

"Sana söz veriyorum Shay, hapse girmeyeceksin," dedi. "Ablamın parmaklıklar ardına düşmesine izin vermem."

İki ay sonra, mahkeme tarafından atanan avukatımın önerdiği gibi zimmete para geçirme suçunu kabul ettim. Seattle hücresinden, King County hapishanesinin bir nakliye otobüsüne yerleştirildim ve Tacoma Narrows köprüsünden, Washington Purdy'deki Washington Kadın Cezaevine götürüldüm.

Hapishane kapısı tüm odayı sarsarak arkamdan kilitlenirken ses kafamda bir şimşek gibi yankılandı. İyi bir gelecek umutları kilit altına alınmıştı. Berbat hayatımdan bir şeyler yaratma umutları...

Her türden umutlar...

Cezam üç yıldı. Kardeşim için her şeyi riske atmıştım. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Parayı Caden'a verdikten sonra, ne onu gördüm ne de bir haber aldım. Verdiği söz boş çıkmıştı. O sırada bunu biliyordum ama yine de ona

inanmıştım. İçten içe kardeşime güvenilemeyeceğini kabul ediyordum. Sözünü tutmayı hiç düşünmemişti ve şimdi bedelini ben ödüyordum.

Caden'a yardım etmek geleceğimi çalmış, beni kaçmak için çok çalıştığım bir hayata mahkûm etmişti.

Her şey kaybolmuştu.

İyi bir gelecek için tüm şanslar...

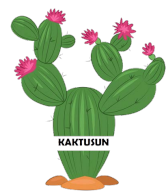
Tüm umutlar...

Hayatta benim için mücadele ve acıdan başka bir şey olacağına beni inandıran şey neydi? Doğru olanı yapmaya çalıştığımda bile sonuç fiyaskoydu.

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 1

Shay

Üç yıl sonra

Aralık ayının ilk haftasında, gece yarısı, Washington Purdy Kadın Cezaevi'nden tahliye edildim. Belli ki Washington eyaleti, bakım masrafımı gereğinden bir dakika bile fazla ödemek istemiyordu. Hapishane kapısının dışında beni karşılayacak kimse yoktu. Pacific Bank'te çalışırken edindiğim arkadaşlar benden uzak durmakta aceleci davranmışlardı ama onları suçladığım yoktu. Hayattaki tek ailem erkek kardeşimdi ve hapse girmemin nedeni de oydu.

Hapsedildiğim üç yıl boyunca Caden'dan tek bir mektup bile almamıştım. Ona gönderdiğim ilk mektup, yollanacak bir adres olmadan taşındığına dair bir bildiriyle iade edilmişti. Buna şaşırmamam gerekirdi. Tek bildiğim o beş bin doları alıp Meksika'ya kaçmış olmasıydı. Tahmin edebildiğim kadarıyla, bana yaptıklarından dolayı en ufak bir suçluluk hissetmiyordu.

Acı duygular beni için için yiyip bitiriyordu. Gözüme uyku girmeden, Caden'la son sahnemi düşündüğüm onca

gecede ülser olabilirdim. Beni para çalmaya ikna etmesine izin vermekle ne kadar aptallık etmiştim. Onun hayatını kurtarmak için... Evet, doğru. Caden yanlış meslek seçmişti. Oyunculuk yeteneği Tony ödüllerine layıktı.

Hapisteyken mümkün olduğunca kendi kendime kalmıştım. Sicilimi düşünürsek, muhtemelen zaman kaybı olmasına rağmen muhasebe dersleri aldım. Herhangi bir şirketin beni işe alma riskine gireceğinden gerçekten şüpheliydim. Günün birinde yeminli mali müşavir lisansımı alma rüyasına gelince... Bu treni kaçırmıştım. Şimdilik umabildiğim en iyi şey, bir otel hizmetçisi olarak çalışmak ya da bir restoranda bulaşık yıkamaktı. Ne olursa olsun, acilen kalacak bir yere ve bir işe ihtiyacım olacaktı.

Doğru. Sanki gerçekten olacakmış gibi...

En yakın otobüs durağı hakkında bilgi almıştım, soğuk ve karanlıkta oraya yürüdüm ve gün ışıyana kadar bekledim. Beni elli milden daha uzağa, Seattle şehir merkezine götürecek uygun ilk otobüse binene kadar, üstüme üstüme esen rüzgârda iliklerime kadar üşüyerek oturdum. Dünyada sahip olduğum her şey küçük bir bavulun içindeydi. Üzerimde sadece birkaç yüz dolar nakit vardı. Ne kadar süreyle idare etmesi gerektiğini bilmediğimden, mutlak ihtiyaçlar dışında herhangi bir şeye harcamaktan korkuyordum.

Cezamın neredeyse tamamı boyunca değişmeyen tek şey Elizabeth adında yaşlı bir kadından gelen mektuplardı. Başka bir suçlu Chuck Colson tarafından başlatılan, Hıristiyan organizasyonu Hapishane Kardeşliği gönüllüsü, emekli bir öğretmendi. Elizabeth mektuplarında Tanrı ve kendi hayatı hakkında çok şey anlatmıştı.

İki konuyla da özel olarak pek ilgilenmemiştim ama posta geliyordu. Dış dünyayla herhangi bir bağlantıya ihtiyacım vardı. Ona ne kadar minnettar olsam da bu yaşlı hanımefendinin hayatımın nasıl olduğuna dair hiçbir fikri

BELONGS TO KAOS TEAM

yoktu. Benimkinin tam tersi, zambak beyazı bir dünyada yaşıyordu. Mektuplarını okumuş ama temelde söylediklerini görmezden gelmiştim. Beni umutlandırıp cesaretlendirmeyi, bana ilham vermeyi görev edinmiş gibiydi. Cevap yazdığımda ona inanıyormuş gibi davranıyordum ama işin aslı farklıydı. Benim için artık çok geçti. Bir geleceğim yoktu. Zavallı kadın hayal dünyasında yaşıyordu. Hiçbir fikri yoktu. Hayatımın nasıl olduğunu hiç mi hiç bilmiyordu.

Son mektubumda, serbest bırakıldığımda yaşayacak bir yerim, işim ve bana yardım edecek bir ailem olmayacağını açıklamıştım. Cevabını okuduğumda güldüm. Tanrı'ya güvenmem gerektiğini ve benim için dua edeceğini yazıyordu. Evet, doğru, geçmişte çok işe yaramış gibi...

Çabucak, sorularla dolu bir sayfa cevap yazdım. Mektuba sayfanın her iki tarafı da dolana kadar kuşkularımı doldurdum. Hayatımda gerçekleşen adaletsizliklerden, haksızlıklardan, öfkemden ve korkularımdan bahsettim. Elim düşüncelerime yetişecek kadar hızlı hareket edemiyordu. Kâğıda sertçe bastırmaktan kurşun kalemin ucu birkaç kez kırıldı ve bu kadar naif olduğu için kadına patladım.

Kadın şaka gibiydi.

Sonunda mektubu postalamadım. Neden bir pul israf edecektim ki? Elizabeth bu dağ gibi inanca sahipti, oysa benimki yoldaki bir çukura benziyordu. Bana nazik davranmıştı, durumumu anlamadığı için ona sert bir çıkış yapmak doğru gelmiyordu.

Seattle şehir merkezinde Dördüncü Cadde'ye ulaşana kadar üç saat otobüste kaldım. Aralık soğuğunda uzun süre bekledikten sonra sıcağın kemiklerime sızması bu kadar uzun sürmüştü.

İlk özgür günümdü ve gidecek yerim yoktu. O gece uyuyacağım bir yer, yardım isteyecek kimse yoktu. Kaldırıma adım atarak derin bir nefes aldım. Bir evsiz otobüs durağına

BELONGS TO KAOS TEAM

sokulmuş, kaldırımda uyuyordu. Ben de birkaç saat içinde böyle olabilirdim.

Özgürlüğü içime çekerken, babamın yumruğu dahil, bunun beni her şeyden fazla korkuttuğunu itiraf etmek zorunda kaldım. İlginçtir ki başımı kaldırıp baktığımda otobüsün beni bir kilisenin önünde bıraktığını fark ettim.

Neredeyse komik bir durumdu. Bir kilise. Gerçekten mi?

Gidecek başka bir yerim olmadığından içeri girmeye karar verdim, sıcak olduğunu, kimsenin beni dışarı atmayacağını umuyordum. Seattle'da bir sığınak listem vardı ama geceyi bunlardan birinde geçirmek benim için son çareydi. Bana söylenenlere göre, barınaklar akşam vaktine kadar insanları içeri almıyordu ki buna saatler vardı. Kilise, başka bir yer bulana kadar oyalanmak için nispeten güvenli bir yer olurdu.

Kilisenin merdivenlerinden çıktım, neyse ki kapı açıktı. Sımsıkı kilitli olacağından kuşkulanmıştım. Dua etmek için orada değildim. Tek istediğim soğuktan korunmaktı.

İçeri girince lobiden iç kısma geçtim, karanlık ve boştu. Arka tarafta durup mihraba bakarken ibadethane kocaman görünüyordu. Seslenecek olursam sesimin bana geri yankılanacağından emindim. Orta koridorun her iki tarafında arka arkaya ahşap sıralar sıralanmıştı.

Hayatımda sadece birkaç kez bir kiliseye gitmiştim. Bir seferinde annem kardeşimle beni Noel arifesinde götürmüştü; o zamanlar dört ya da beş yaşında olmalıyım. Babam öğrenince çok kızmış, anneme bağırmıştı. Kiliseye gittiğimiz için öfkesini her şeyden fazla hatırlıyordum. Bana küçük bir İncil vermişlerdi ama babam onu elimden almıştı. İncil'i saklamak istemiş ve ağlamıştım çünkü daha önce hiç kitabım olmamıştı. Annem bir gün bir tane daha alabileceğimi söylemişti ama hiç almamıştım.

Kilise koridorunun ortasında durdum. Çocukluk anılarımdaki kiliseye hiç benzemiyordu. Çocukluğumdaki küçük bir mahalle kilisesiydi. Bu büyük bir şehir kilisesiydi. Vitray camlardan süzülen zayıf ışık zeminde titreşiyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek arka sıraya geçip oturdum. Mihraba yakın kurulmuş doğuş sahnesindeki bebek figürüne odaklandım. Kendimi yeni doğmuş bir bebek kadar çaresiz, yalnız ve umutsuz hissediyordum.

Gözlerim yaşla doldu ama akmasına izin vermedim. Bu zamana kadar güçlü davranmıştım; duygu parmaklıklar arkasındayken göstermeye cesaret edemediğim bir zayıflıktı. Gardını indirip kırılganlık belirtileri gösteren kadınlara neler olduğunu görmüştüm. Asla öyle olmamaya kararlıydım. Sonuç olarak duyguları mümkün olduğunca devre dışı bırakmış, birkaç değerli konu dışında metin ve kayıtsız kalmıştım.

Otuz dakika oturup boşluğa baktıktan sonra kalkıp çıkmaya karar verdim. Ne düşünüp de kiliseye girdiğimi bilmiyordum. Zaman kaybıydı ama her nedense oturmaya devam ettim.

Gidecek başka bir yerim olmadığı doğru olsa da bir iş aramalı ya da bir şeyler yapmalıydım. Ne olursa. Kilisede oturmak sorunlarımı çözmeyecekti.

"Benim için bir şeyin var mı?" diye meydan okudum. Kiminle konuştuğumdan emin değildim, önemli de değildi. Saçma bir soruydu.

Bu kötüydü. Özgür kalalı daha yirmi dört saat bile olmamıştı ve şimdiden deliriyordum.

Öne doğru sarktım, başımı tahta sıranın arkasına yaslayarak kendime acıma dürtüsüne direndim. Gözlerim yaşla dolarken kendimden tiksiniyordum. Bundan daha güçlüydüm. Yavaş yavaş, titrek bir nefes aldım, göğsüm endişe ve korkuyla sıkışıyordu.

O anda bir şeyler değişti. İçimde bir şeyler... Bir huzur duygusu hissettim. Ya da buna benzer bir şeydi. O kadar uzun zamandır huzurlu hissetmemiştim ki ne olduğundan emin olamadım. Tabii ki kendi hayal gücüm olabilirdi ama gerginliğin bir kısmı kürek kemiklerimi terk etti ve vücudumun gevşediğini hissettim.

Önemsemesem de bu garip duyguyu denemek isteyerek tekrar konuşmaya çalıştım, ama söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim.

Yardıma ihtiyacım vardı. Biraz yol gösterilmesi makbule geçecekti. Tanrı'yı ya da Kızıldeniz'i yaracak veya kör bir adamı gördürecek birini arıyor değildim. Beni tek ilgilendiren bir sonraki yemeğimin nereden geleceği ve gece için nerede bir yatak bulacağımdı. Sokakta yatma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Bir iş de yardımcı olurdu.

Yakın geleceğim üzerinde ne kadar durursam, gerginliğim de o kadar artıyordu. Daha önce yaşadığım huzur olsa olsa geçici bir duyguydu. Gözlerimi kapattım, nefes alarak içimde o duyguyu aradım.

Hiçbir şey olmadı. Bunda bir sürpriz yoktu. Dayanabileceğim tek kişi kendimdim. Kendi göbeğimi kendim keseceğim bir zaman varsa, o da şimdiydi.

Bu kiliseye gelmek bir hataydı. Bunu bilmem gerekirdi. Böyle kiliseler benim gibilere göre değildi.

Kalkmak için davrandım, kendimi biraz filmde birden bir köprü belirivereceği inancı ve umuduyla bir kayalıktan inen Indiana Jones gibi hissediyordum. Ayağa kalkarken çantam yere düştü. Ses, kanyon duvarına çarpan bir yankı gibi kilisede büyük bir gürültüyle patladı. Bir an donup kaldım.

O sırada yalnız olmadığımı fark ettim. Kilisede başka biri vardı, ön tarafta diz çökmüştü. Çantamın düşme sesiyle adam, dönüp omzunun üzerinden baktı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Sonra ayağa kalktı, şoktan donakalmış dururken bana doğru yürümeye başladı. Bu adam her kimse, benden gitmemi isteyeceğinden hiç kuşkum yoktu. Adamla burun buruna gelmeye kararlı bir şekilde kasıldım. Beni sokağa atacak olursa, bundan daha iyi yerlerden atıldığımı söyleyecektim.

BELONGS TO KAOUS TEAM

BÖLÜM 2

Drew

Kırgın ve yitik, kilisenin ön tarafında diz çöktüm.

Bomboştum.

Karım ölmüştü. Çocuklarım acı çekiyor, cemaatim uzaklaşıyordu. Her hafta daha az kişi geliyordu. Esasında, inancım sarsılmıştı.

Dizlerimin üzerinde, yol gösterilmesi ve yardım için, dua ederek içimi döküyordum. Papazlığa coşku ve yüksek beklentilerle başlamıştım. Amacım, insanların yaşamlarında bir fark yaratma ve inanç yolculuğunda kutsal kitaplara dayanan başkalarına ulaşacak kitaplar yazmaktı.

Sorun, tarif edebildiğim kadarıyla şuydu: Vereceğim bir şey olmadan veremezdim. Kendimi yaslı, incinmiş ve kararsız hissediyordum. Katie'nin ölümü beni ve çocukları çok kötü etkilemişti—bu anlaşılabilirdi. Cemaatim bana karşı sabırlı davranmıştı. Sabırdan da öte... Ama şimdi üç yıl olmuştu ve durum daha iyi değildi.

Şiddetli keder geçmişti ama değişimi fark ediyordum. Bir şeyler değişmişti.

Artık aynı adam değildim.

Her hafta kilisenin ön tarafında durup halkın ihtiyaçları hakkında konuşmak için gerekenlere sahip değildim. Kendime yardım edemezken kimseye yardım edemezdim. Yürürken tökezlemiştim. İnanç ve güvenden yoksundum.

Sadece yetersizdim.

Yanıp tükendiğim söylenebilirdi ama gerçekte ateş bile yakamamıştım. Özellikle son üç yılda vereceğim bir şey olmamıştı. Utançla başımı öne eğmiş, kendimi hayal kırıklığına uğratmış şekilde, Tanrı'ya bana yol göstermesi ve bana ne yapmam gerektiğini göstermesi için dua ediyordum.

İhtiyarlar meclisine istifamı sunma fikrine yakındım. Kuşkusuz bu bir seçenekti ama ben ve çocuklar için önemli sonuçlar doğuracaktı. Mark'la Sarah annelerinin ölümünün üstesinden gelmek için yeterince uğraşmışlardı. Bu noktada gereken son şey, şimdiye dek bildikleri tek evden ayrılmaktı. Ayrıca şu anki ruh halimle, başka bir kilisenin beni papaz olarak kabul etmek isteyeceğinden veya hatta papazlığa devam edeceğimden emin olamıyordum. Belki de en iyisi tamamen başka bir kariyer yolu aramak olurdu.

Cemaatteki kadınlardan biri, gönüllü olarak çalışan ve yorulmak bilmez Linda Kincaid'le konuşmuştum. Öğretmenlikten emekli olmuştu ve kilise yaşamında önemli bir rolü vardı. Asistanım Mary Lou'yla birlikte sağ kolum olmuştu. İkisi beni bunca zaman ayakta tutmuşlardı.

Linda güvenilir bir dost ve iyi bir akıl vericiydi. Onsuz ne yapardım bilemiyordum. Gönüllü programlarının sorunsuz yürümesini sağlayan onun sıkı çalışmasıydı. Dua ederken Linda için, devreye girip yardıma hazır olduğu için Tanrı'ya şükrediyordum. Kendime zaman tanımamı ve dayanmamı önermişti. Bir seferinde bana, Tanrı'nın uzak olduğunu hissedecek olursam, asıl uzaklaşanın ben olduğumu söylemişti.

Hedefi tam on ikiden vurmuştu. Şu anda bana gereken şey, geri dönüş yolunu bulmaktı.

Duaya devam ederken kilisenin arka tarafında bir gürültü duydum. İçeride başka birinin olduğunun farkında değildim. Doğrulup dizlerimin üzerinden kalktığımda arka sırada duran bir kadın gördüm. Bu mesafeden bile korkudan donakalmış göründüğü fark ettim. Şaşkın ifadesi bana hiç de iyi durumda olmadığını düşündürdü.

Ona doğru yürümeye başladım, yaşlıların gün boyu kiliseyi açık bırakarak risk aldığımı hatırlatan uyarıları kulaklarımda çınlıyordu. Bunun serserilere ve vandallara açık bir davet olduğunu düşünüyorlardı. Tartışmayı ben kazanmıştım ama şimdi doğru karar verip vermediğimi merak ediyordum.

Yaklaşınca genç bir kadın olduğunu gördüm. Gözlerini kaçırması beni kuşkulandırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. "Ben Drew Douglas, buranın papazıyım."

"Papaz mı?" diye tekrarladı sanki kelime garip geliyormuş gibi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum, çekincelerimi gizlemek için elimden geleni yaptım. Yanında duran küçük bavul merak uyandırıyordu. Turiste benzemiyordu ve şehirdeki en eskilerden biri olsa da kilise Seattle'da tam olarak bir cazibe merkezi değildi.

Kadın sertçe yutkundu ve son derece zayıf bir tebessümle bana gülümsedi. "Çıkmak üzereydim. Merak etmeyin, sizi rahatsız etmeyeceğim."

Cesaretini toplamış görünüyor, kafa tutar gibi bakıyordu.

"Gitmeni istemek için gelmedim buraya."

Sabit bakışları bana meydan okuyordu. Onu kilisede hoş karşıladığıma inanmadığını söylüyor gibiydi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Soruya şaşırmış gibi sertçe gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Jilet gibi keskin bir ifadeyle konuşmuştu yine. Sesi sert, omuzları kaskatıydı. Aksini iddia edebilirdi ama yalan söylediğini biliyordum. Kayıtsız görünmeye çabaladı ama gözlerindeki çaresizliği okuyordum. Bu kadının yardıma ihtiyacı vardı ama gururu yardım istemesini engelliyordu.

"Bana neden burada olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ah, hayır, yani evet." Kelimeleri bulmaya çalışıyor, nereden başlayacağını bilmiyor gibi görünüyordu. "Otobüs beni kilisenin önünde bıraktı."

"Otobüs," diye tekrarladım, düşünce silsilesini izleyemiyordum.

Başını kaldırıp doğruca gözlerimin içine baktı. "Bu sabah hapishaneden tahliye edildim." Sanki onu kapı dışarı etmemi bekliyormuş gibi, bavuluna uzandı ve kapıya yöneldi.

Yıllar önce hapishane papazlığı yapmıştım ama her zaman erkeklerle muhatap olmuştum.

"Lütfen gitme," diyerek elimle kilise sırasını işaret ettim. "Belli ki kiliseye gelmenin bir nedeni var. Hadi konuşalım."

Sanki söylememi beklediği son şeymiş gibi tereddüt etti. "Uzun sürer mi?" diye sordu, aynı aceleci ve kararsız ifadeyle.

"Hiç uzun sürmez."

Bana bir iyilik yapıyormuş gibi omuz silkti, sırada yanıma oturdu. Nereden başlayacağını bilemiyordum, onun konuşmasını bekledim. Sabrettim, yeterince beklersem durumunu açıklayacağını biliyordum.

"Hüküm giymiş bir suçlu olduğumu bilmelisiniz."

Omuz silktim. "Seni kırmızı ışıkta geçtiğin için hapse attıklarını sanmıyorum," dedim sözlerini geçiştirerek. Onu cesaretlendirmek için gülümsedim. "Kalacak bir yerin var mı?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Kasılarak başını iki yana salladı. "Henüz yok."

"Peki ya işin?"

Bu sefer cevap vermesi daha uzun sürdü. "Yok." Omuzları öne doğru sarktı, sonra çabucak tekrar dikleştirdi.

Ona iyi dileklerde bulunup gitmesine izin vermek gayet kolay olurdu. Herhangi bir yardım beklemiyordu ve sorularıma cevap vermekten rahatsız görünüyordu. Kilise kapılarından içeri süzülen bir başka kayıp kişi... Onun için pek bir şey yapamazdım; barınak işletmiyorduk ve kaynaklarım sınırlıydı. Birlikte dua etmeyi teklif etmek ve gitmesine izin vermek en iyisi olacaktı. Tam olarak bunu yapmak için ağzımı açtım ve yapamayacağımı anladım. İhtiyarların muhtemelen onaylamayacaklarını bildiğim halde, ihtiyacını görmezden gelebileceğimi sanmıyordum. "Gel benimle."

Sanki hainçe bir niyetim olduğundan şüpheleniyormuş gibi hızla kafası kaldırdı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Sana yardımcı olabilecek birkaç bağlantım var."

Ayağa kalktı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra hemen tekrar yerine oturdu. Elini kalbine götürüp bir soluk aldı, rengi solmuştu.

"Hanımefendi?"

"Üzgünüm, başım döndü. İyiyim ben."

Baş dönmesi mi? "En son ne zaman yemek yedin?"

"Dün."

"Seni hapishanede doyurmadılar mı?" Saçma bir soruydu çünkü doyurduklarını biliyordum.

"Aç değildim."

Serbest kaldığı için yemek yiyemeyecek kadar endişeli olması daha dürüst bir cevap olurdu.

"Başının dönmesine şaşmamalı." Kilise ofisinde küçük bir mutfağımız vardı, ancak orada birkaç atıştırmalık dışında pek fazla yiyecek bulundurmuyorduk. "Ofis mutfağında sandviçler var." Benim öğle yemeğimi yiyeceğinden söz etmedim.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok benim."

Bu kadın kendi iyiliği için bile fazla gururluydu.

"Lütfen, Mary Lou'nun duygularını incitmekten nefret ediyorum." Bana şaşkın şaşkın bakınca açıkladım. "Sandviçleri getiren o. Benim öğle yemeğimi hazırlıyor, sonra da fazladan bir şeyler ekliyor."

"Karınız falan mı?"

"Hayır, asistanım. Karım birkaç yıl önce öldü. Mary Lou için öğle yemeğimi hazırlamak, yerken yeterince ara verdiğimden emin olmasının bir yolu. İkimize de iyilik yapmış olacaksın."

"Evet, doğru."

İhtiyatla teklifimi düşündü. Birinin onu oyuna getirebileceğinden kuşkum vardı.

Peşimden geleceği umuduyla sıraların arasındaki koridordan yürümeye başladım, ofisime açılan yan kapıdan onu içeri aldım.

Mary Lou bilgisayar ekranından başını kaldırarak baktı ve gözleri otomatik olarak bana eşlik eden genç kadına gitti.

"Mary Lou, seni tanıştırayım..." Kadının adını sormadığımı fark edince duraksadım.

"Shay," dedi kadın. "Shay Benson."

"Merhaba, Shay," dedi Mary hiç zaman kaybetmeden.

"Shay'le kilisede tanıştım. Ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen onu mutfağa götürür müsün?" diye sordum.

"Elbette."

Mary Lou masasının arkasında ayağa kalktı, ben ofisime giderken öne düşüp yolu gösterdi.

"Ha, Mary Lou," diye seslendim. "Sandviçleri çıkarır mısın? Shay öğle yemeğinde bana eşlik edecek."

Mary Lou duraksamadan kabul etti. Shay'e baktı. "Bu tarafa gelir misin?"

Kadın ender bir mücevherdi. Öğle yemeğimden vazgeçmemi kolayca kabul edince onu daha da takdir ettim.

Ofisime girip kapıyı kapattım, masama oturdum ve telefonuma uzandım. Shay'e en çok yardım edebileceğini düşündüğüm yerlerden biri, şehirde hayır kurumu ajanslarından biri tarafından yönetilen Umut Merkezi'ydi. Yüksek standartları vardı, bu da Shay'in sıkı bir muayene ve uyuşturucu testinden geçmesi anlamına geliyordu.

Kilisedeki kadınlar grubu oradaki sakinlere ayda bir akşam yemeği veriyordu ve ben de yönetici Kevin Forester'ı birkaç yıldır tanıyordum. Hatırlayamadığım kadar uzun süredir konuşmamıştık. Bunu düzeltme zamanı gelmişti. Katie'yi kaybettiğimden beri hayatımdaki diğer pek çok şey gibi, arkadaşlıklarımı da kaybetmiştim.

Birkaç dakika içinde Kevin'la temas kurdum. "Kevin," diye selamladım. "Ben Drew Douglas."

"Drew." Kevin benden haber aldığına gerçekten sevinmiş gibiydi. "Nasılsın dostum?"

"Daha iyi," dedim, gerçeği abartarak. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Elbette. Ne oldu?"

"Bu sabah kilisemde umutsuz birini buldum." Shay'den öğrendiklerimi açıklayarak devam ettim.

Kevin dikkatle dinledikten sonra sordu, "Uyuşturucu kullanma geçmişi olup olmadığını biliyor musun?"

Yıllardır sokak papazlığı yapmamıştım ama işaretleri tanıyacağımdan oldukça emindim. "Görünüşüne bakarak hayır derdim ama emin olamam."

"Alkol?"

"Aslında oldukça iyi görünüyor. Yine de söylemesi zor ama dediğim gibi, temiz görünüyor."

Kevin tereddütlüydü. "Cezai bir suçtan söz etti mi?"

"Evet. Ne olduğunu sormadım, o da söylemedi."

"Kolaylıkla öğrenebilirim. Sadece devlet arşivi meselesi."

Ben de merak ediyordum, ama bu bilgiyi kendiliğinden vermesini bekliyordum.

"Ona bunun bir yıllık bir program olduğunu söyledin mi?" diye sordu Kevin düşüncelerimi bölerek.

"Hayır. Boş yatağın olup olmadığını öğrenene kadar onu umutlandırmak istemedim."

Kevin içini çekti. "Otuz dakika önce arasaydın, seni geri çevirmek zorunda kalırdım. Burada toleranssız bir uyuşturucu politikamız var ve sakinlerden birinin odasında metamfetamin bulduk."

Zamanlamadan etkilenmiştim. Tam ihtiyaç olduğu sırada yer açılmıştı. "Onu bir görüşme için getirebilir miyim?"

"Garanti veremem."

Bunu söylemeye bile gerek yoktu.

"Anladım. Benimle bir alakası yok yani." Kevin'in reddetmesini kişisel kabul etmeyeceğimi anlaması önemliydi. Shay'in kabulü kendisine ve yaşam becerileri programında 7/24 çalışma isteğine bağlıydı. "Kabul edilirse harika. Edilmezse, ben elimden geleni yapmış olurum."

"Doğru," dedi Kevin. "Onu bu öğleden sonra getir, ekibime bir değerlendirme yaptırayım. Kabul edersek onu almaya hazırlanmamız birkaç gün sürer."

Shay'in uyuyacak bir yeri olduğundan emin değildim ve bunu söyledim. Geceyi sokakta geçirmesi fikrinden nefret ediyordum.

"Test sonuçlarını alana kadar onu sığınaklardan birine yerleştireceğim," dedi Kevin.

"Yapabileceğin ne varsa memnun olurum."

Kevin duraksadı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Öyle," diye kabul ettim.

"Nasılsın adamım?"

"İyiyim."

"Drew," dedi, geçiştirmeme izin vermeyerek. "Sen... Ne haldesin?"

Tereddüt ettim. Kevin'le yakın olduğumuz zamanlar olmuştu. Birlikte seminere katılmış, basketbol oynamış ve birbirimizin düğünlerine katılmıştık. En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamıyordum.

"Bomboş," diye itiraf ettim başarısız hissederek. "Boş hissediyorum."

"Öğleden sonra bu kadını bizzat mı getireceksin?"

"Evet."

"Gününün geri kalanını boş bırak."

"Yapamam," dedim. Ayarlanmış toplantılarım var. Bir elektrikçi gelecek."

"İptal et. Bahane yok."

"Kevin..."

"İptal et o randevuları."

Sıkıntıyla iç geçirdim, ona itiraz etmek istiyordum. Bu elektrikçiyi bir hafta beklemiştim ve tekrar gelmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Üstelik diğer toplantı önemliydi. Bütçe rakamlarını yeniden düzenlemek isteyen ihtiyarlardan biri Alex Turnbull'la görüşecektim. Katılım azalınca, bağışlar da önemli ölçüde düşmüştü. Düzenlemelerin yapılması gerekiyordu.

Programlarda kesinti yapmayı dört gözle bekliyor değildim. Gönderdiğimiz aylık haber bültenlerine çoktan son vermiştik. Cemaatin büyük bir kısmı yaşlıydı ve pek çoğu bilgisayarı pek anlamıyordu, bu yüzden bülten e-posta yoluyla teslim edildiğinde sorun olmuştu. Temizlik hizmetlerinde kısıntı yapmış, kilisedeki ısıyı düşürmüştük. Aklım karşı karşıya bulunduğum zor kararlarla doluydu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Alex'i görmekten ve kilisenin mali durumuyla uğraşmaktan kaçınmaktan başka bir şey istemiyordum. Mesele şu ki omuzlarıma ağırlık yapan sorumluluklarım vardı.

"Aklında ne var?" diye sordum tartışmaya başlamadan önce.

"Basketbol," dedi Kevin.

Kelime aramızda havada asılı kaldı. Şaka yapıyor olmalıydı. Kevin iyi ki gözlerimi devirdiğimi göremiyordu. "Basketbol sahasında koşabilmek için bu randevuları iptal edemem."

"Evet, edebilirsin. Kendi bakmak denen bir şey var. Kabul etsen de etmesen de buna ihtiyacın var. Bahane dinlemeyeceğim. Ya gelirsin ya da ben gelip seni alırım."

"Basketbol oynamayalı yıllar oldu." Katie'nin kanserinden önce, hatta daha da öncesiydi. Yıllar... Paslanmıştım, formda değildim. Kevin'in beni gölgede bırakacağı kesindi. Tüm hayatım kilise ve ailem etrafında dönüyordu. Kevin'in kendine bakmak dediği şey, hatırlayamadığım kadar uzun süredir yapılacaklar listemde değildi.

"Beni duyuyor musun?" dedi Kevin. "Hiçbir bahane dinlemeyeceğimi söyledim."

İç geçirerek yenilgiyi kabul ettim. Bu ses tonunu tanıyordum, ofise gelip beni başıboş bir yeniyetme gibi toparlaması hiç sürpriz olmazdı.

Shay için aramıştım, Kevin'in ona yardım edebileceğini umuyordum. Hızlı bir telefon görüşmesinden fazlasını beklemiyordum. Şimdi de bu...

Bildiğim kadarıyla Kevin, Shay'in dualarının cevabıydı.

Benimkilerin de...

BÖLÜM 3

Shay

Papaz Douglas bana Umut Merkezi'nden bahsettiğinde ne düşüneceğimi bilemedim. Seçeneklerimin ne kadar sınırlı olduğunu görünce onunla gitmeyi kabul ettim ama beklentilerim yüksek değildi. Neden olsundu ki?

Oraya vardığımızda binanın bir otel olduğunu düşündüm. Merkezin daha ziyade, köhne barınaklardan biri gibi görüneceğini tahmin ediyordum. Duvarlara dayanmış portatif karyolalarıyla, sıcak yemek ve yatak veren, insanların zamanında geldiklerinden emin olmak için erkenden sıraya girdiği yerlerden birini bekliyordum. Bu modern yüksek binayı değil.

"Peder..." Dışarıda durdum, buranın doğru yer olduğundan emin değildim. "Burası mı? Umut Merkezi?" Peder demiştim ama onu Drew olarak düşünüyordum. Bana kendini öyle tanıtmıştı, aklımda kalan isim buydu.

"Bir problem mi var?"

Şaşkınlığımı bastırarak başımı iki yana salladım. Gelirken yolda ikimiz de sessizdik, bana yardım ettiğine pişman

BELONGS TO KAOS TEAM

olup olmadığını merak ediyordum. Acı sözlerimin bu şansı mahvedeceğinden korktuğum için sessiz kalmıştım.

Binanın yanında bir yer bulup park ettikten sonra girişe doğru yürüdük. O yönde ilerlerken elimden geldiğince etrafı inceledim. Üç yetişkinle birlikte yürüyen bir dizi anaokulu çocuğu gördüm. Çocuklar el ele tutuşmuş neşeyle hoplayıp zıplıyorlardı. Gülen yüzleri beni şaşırtmıştı. Çocukların güldüğünü duymayalı uzun zaman olmuştu. Drew daha önce Umut Merkezi'nin çocuklu anneleri aldığından bahsetmişti, bu küçüklerin bunlardan bazıları olup olmadığını merak ettim. Bu kadar mutlu göründüklerini görünce, bu pek olası gelmedi.

Neşeli...

Sevinci, gerçek neşeyi o kadar uzun zamandır bilmiyordum ki buna şahit olmak ve başkalarında görmek yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Acı verecek şekilde olmaktan ziyade bir uyanış gibi... Annemi kaybettiğim andan itibaren, tüm huzur ve sevgi duygusu yok olmuştu.

Binaya girdiğimizde, tıpkı bir otel odasına kaydoluyormuşuz gibi bir resepsiyonist tarafından karşılandık. Bize sadece oda anahtarları verilmedi. Bunun yerine, kaydolduk ve ziyaretçi olduğumuzu gösteren rozetler aldık. Ne bekleyeceğimi bilmeden kuşkuyla etrafa bakınıp duruyordum. Fuayenin köşesinde, altında sarılmış paketler olan süslenmiş bir Noel ağacı duruyordu.

Kalbim sanki yokuş yukarı koşuyormuşum gibi çarpıyordu ve nedenini biliyordum. Geçmişte hatalar yaptığımı ima etmiştim ama ne olduklarından bahsetmemiştim. Drew, günah çıkardığım papaz değildi, ona içimi dökmek istemiyordum. Ne ona ne de başka birine...

Özellikle ergenlik çağındayken yaşadığım ilişkilerle gurur duymuyordum. Caden'a yardım etmek için parayı çalmamın bir nedeni de suçluluk duygusuydu. Kardeşim uyuşturucuya benim yüzümden bulaşmıştı.

Onu Shooter'la tanıştıran bendim.

Bir zamanlar Shooter benim erkek arkadaşımdı. Benden hoşlanan yaşça büyük bir kötü çocuk... Daha önce kimse bana güzel olduğumu söylememiş ya da özel biri olduğumu düşünmemişti. Shooter öyle düşünüyordu ya da en azından öyle söylüyordu. "Tetikçi" anlamına gelen adını nasıl aldığını daha sonra öğrenmiştim. Babamın daha genç bir versiyonu olduğunu keşfetmem uzun sürmedi ama alkol yerine metamfetamin ve taş kokain kullanıyordu. Kullandığında şiddete başvuruyordu. Ondan ancak tutuklandığı zaman kurtulabilmiştim. Bana gereken fırsat buydu ve iki elimle yakalayıp kaçmıştım.

Shooter okula gitmemden hoşlanmıyordu, bu yüzden onunla birlikte olmak için son sınıfta okulu bırakmıştım. Hapse atıldığında ilk yaptığım şey dışarıdan liseyi bitirerek GED'imi almak oldu. Danışmanın yardımı ve elimdeki diplomayla, o zamanki hayatımdan kaçmamı sağlayacak bir iş aradım. Banka memuru olarak çalışmak hayalini kurduğum bir fırsattı ve bunu mahvetmiştim.

Büyük başarı.

Kimse bana bir şans daha vermek istemeyecekti ve onları suçlayamazdım. Yine de köprünün altından çok sular akmıştı. Böyle düşünemezdim. Hapishane mektup arkadaşım Elizabeth bir keresinde bana daha fazla şansım olacağına dair güvence vermişti. Ona inanmamıştım ama işte burada, beklenmedik bir fırsatın eşiğindeydim. Madem ki geçmişimde istediğim pek çok şeyi bırakmıştım, bu fırsatı da mahvedeceğimden korkuyordum. Ödüm kopuyordu.

Drew'la bana oturmamız söylendi. Ben de minderin kenarına ilişerek oturdum. Kalbim o kadar gürültülü atıyordu ki Drew'un duyup bir şeyler söylemesinden korktum.

Bana bir göz attı, güven verici şekilde tebessüm etti. "İyi misin?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Elbette," dedim ters ters, sanki soruya içerlemişim gibi. Yalan söylemek bana kolay geliyordu, hep öyle olmuştu. Bu alışkanlığı bırakabileceğimden emin değildim. Bunun mümkün olduğundan bile emin değildim.

Birkaç dakika sonra yanımıza iki kişi geldi. Bir erkek ve bir kadın.

Onlar yaklaşırken Drew ayağa kalktı. Adam Drew'ya sırıttı, ikisi sanki kardeşmiş gibi sevinçle yumruklarını tokuşturdular.

"Shay," dedi Drew bana hitap ederek. "Bu Kevin Forester, Umut Merkezi'nin yöneticisi."

Bakışlarını başımı sallayarak karşıladım.

"Bu da Lilly Palmer. Senin değerlendirmeni Lilly yapacak," dedi Kevin bana hitap ederek.

Lilly beni ölçüp biçmiş ve eksik bulmuş gibi bakıyordu.

Bakışları dosdoğru bana odaklanmıştı. Demek böyle olacaktı. Tamam, her ne takdir edecekse kabul edebilirdim. Beslediğim küçük umut da hızla kaybolmuştu. Kulağa çılgınca gelse de Drew'nun elini tutmak istiyordum. Bu düşünce beni şaşırttı. Muhallebi çocuğu değildim. Başımın çaresine bakabilirdim. Bunu daha ergenlik çağımdan beri yapıyordum. Ona ya da bir başkasına ihtiyacım yoktu.

Ayrıca adamı çok az tanıyordum. Onun için hiç önemim yoktu. Kimse için önemim yoktu.

Drew sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi gülümseyerek hafifçe omuzuma vurdu. "Her şey harika olacak."

"Benimle gelir misin?" dedi Lilly, sesinde hiç sıcaklık yoktu. Soğuk bir kadındı.

Omuzlarımı dikleştirip kararlılığımı pekiştirerek onu takip ettim. Birkaç adım attıktan sonra geriye baktığımda Drew'la Kevin'in derin bir sohbete daldıklarını gördüm. Bu bana göre değildi. Ona ihtiyacım yoktu. Drew, gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü bakışlarını

BELONGS TO KAOS TEAM

kaldırdı ve beni utandırarak, sanki endişelenecek bir şey yok der gibi başını salladı.

Evet, doğru.

Lilly beni bir bölmeye götürerek oturmamı işaret etti. Kendisi masanın öbür tarafına oturdu, ellerini masaya koyarak bana baktı.

"Bildiğin gibi benim adım Lilly," dedi. "Sana birkaç soru sormam gerekiyor."

"Buyurun." Kasıldım ama bunu belli etmedim.

"Dürüstlük bekliyorum, Shay. Yalan söylediğini anlarsam otomatik olarak programdan çıkarılırsın."

"Ben yalancı değilim," diye savunarak karşılık verdim, ki bu kendi başına bir yalandı.

Lilly, söylediğim her yalanı önceden biliyormuş gibi kıs kıs güldü. Koltuğunun arkasına yaslanarak dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Bilmeni isterim ki bir zamanlar, o koltukta kabadayı bir tavırla ben oturuyordum. Hayatım karmakarışıktı. Uyuşturucuya, alkole ve kötü adamlara bulaşmıştım. Kendimi yok etme yolunda saatte yüz mil hızla gidiyordum. Beş yıldır ayık ve temizim. Altı yıl önce bunun mümkün olduğunu söyleseydin sana gülebilirdim."

Lilly'nin böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordum.

"Bu değişiklik yapman için bir şans, Shay. *Tek* şansın. Bunu gerçeğe dönüştürmene yardım etmek için buradayız ama bundan sonra olacaklar sana bağlı. Her şey *sende bitiyor*. Eğer bunu istiyorsan, gerçekleştirecek kişi sen olmalısın. Beni kandıracak kadar zeki olduğunu sanıyorsan bir daha düşün. Akıllı olduğunu düşünüyorsun, pekâlâ, ben daha akıllıyım. Beni kandıramazsın, bu yüzden deneme zahmetine bile girme.

"Seni buraya getiren her neyse, şimdi merkezdesin ve bir seçim yapman gerekiyor. Dikkatli seç. Kendini yok etme sürecini değiştirebilir veya aynı yoldan devam edebilirsin. Peki, kararın ne olacak?"

Sözleri sertti, bakışları tırtıklı bir bıçak gibi içime işliyordu. Lilly bekliyordu, boğazım düğümlenmişti. Sanki aklımı okuyormuş gibiydi. Bu programa ihtiyacım olduğunu, bu programı istediğimi itiraf etmek zor geliyordu. Hayatımda istediğim neredeyse her şeyde başarısız olmuştum. Hem de fena halde... Bu sefer işlerin farklı olacağını gösteren bir şey yoktu.

Kelimeleri ağzımdan çıkarmak bile imkânsız geliyordu. "Bunu istiyorum."

"Bunu duymak güzel, iyi bir başlangıç. Bu kapıdan giren her kadın, daha iyi bir hayat ister. Bunun kolay olmayacağını söylemek için buradayım. Yüzlerce kez vazgeçmek isteyeceksin ama vazgeçeresen, başladığın yere geri dönersin. Başarabilirsin Shay ama bunu yapacak kişi sen olmalısın. Buradaki hiçbir kadın bunu senin için yapamaz. Bu, o duvarı yıkmak, başkalarına güvenmek, hayatını açmak ve hakikatle yaşamak anlamına gelecektir. Bu da dostum, seni çıplak ve açıkta bırakır."

Lilly bekledi, sanki ona ne kadar minnettar olduğumu söylememi bekliyormuş gibiydi. Bunun yerine aklıma ilk geleni söyledim. "Ben senin dostun değilim."

Lilly sırıttı. "Henüz farkında olmayabilirsin ama sahip olabileceğin en iyi arkadaş benim. Şimdi, soruları cevaplamaya hazır mısın?"

Dillendirmeye cesaret edemesem de Lilly'nin asla arkadaşım olmayacağına karar verdim. Onu tanıyalı birkaç dakikadan fazla olmamıştı ve daha şimdiden ondan hoşlanmamıştım. Kaba ve duygusuzdu, tanıdığım birkaç hapishane gardiyanını hatırlatıyordu. Doğrucu cadalozlar.

Bilgisayar ekranına dönerek parmaklarını klavyeye koydu, bana sorular sorarak cevaplarımı yazmaya başladı. Dürüstlük istemişti ve karşılığında dürüstlük alıyordu. Hiçbir şeyi saklamadım. Bitirmeden önce, aile geçmişimi kardeşim dışında dünyadaki herkesten daha fazla biliyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Ona Shooter'dan ve ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığından da bahsettim. Bunun için özellikle şükrediyordum ama bundan söz etmedim.

Değerlendirme bittikten sonra idrar ve kan testlerim yapıldı. "Bu sabah hapisten çıktığımı biliyorsunuz, değil mi?" Yasadışı bir şey satın alma fırsatı bulmam mümkün değildi.

Lilly güldü. "Uyuşturucu ve alkol istiyorsan, hapishane duvarlarının içinde ve dışında bulabilirsin. Otobüsten kapının önünde inip doğruca bu binaya girsen bile fark etmez— yine de test edilirsin.

"Tamam." Söyledikleri oldukça doğruydu. Uyuşturuculara sokaklarda olduğu kadar hapishanede de erişilebiliyordu.

İdrar testini bitirdiğimde Lilly, "Bana soracağın bir şey var mı?" dedi.

"Bu program ne kadar sürüyor?"

Lilly başını iki yana salladı. "Daha kabul edilmedin ve şimdiden ne kadar çabuk ayrılabileceğini merak ediyorsun. İyi bir işaret değil, kardeşim."

Bir noktada, arkadaşlıktan kız kardeşliğe geçiş yapmıştım. Bundan bir anlam çıkıp çıkmayacağından emin değildim.

"On iki ay," dedi Lilly ben daha bir şey söyleyemeden.

"Peki daha sonra? Mezun olduktan sonra ne olacağım?" "Mezun" sözünün doğru kelime olduğundan emin değildim, ama en uygun kelime gibi gelmişti. Bir yıl uzun bir zamandı, başka planlarım yoktu.

Şimdiye kadar öğrendiklerime göre istediğim zaman ayrılmakta özgürdüm. Program çeşitli dersler, danışmanlık seansları ve görev çalışmalarından oluşuyordu. Merkezin sorunsuz yürümesi için herkes üzerine düşeni yapıyordu.

"Her şey yolunda gitmişse buradan ayrılırken bir işin ve konutun olacak."

BELONGS TO KAOS TEAM

Hafif bir umut kıpırtısının kök salıp filizlendiğini hissettim. Çabucak bastırdım. Benim gibi biri için umut tehlikeliydi. Acı ve hayal kırıklığına yol açıyordu. "Kendimi geçindirebilecek miyim?"

"Sana bağlı dostum."

Demek artık kız kardeşi değildim. Rütbem şimdiden indirilmişti.

Lilly beni binanın başka bir bölümüne götürdü, kapıyı çaldıktan sonra ikinci bir bölmeye girdik. İçeri girdiğimizde tahminimce ellili yaşların başında bir kadın masasından başını kaldırıp baktı. "Brenda, Shay Benson'la tanış. Shay, bu Brenda Jordan."

"Merhaba, Shay." Lilly'nin aksine Brenda'nın tebessümü sıcak ve cana yakındı.

Ona doğru başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım, daha önce her şeyi açıklamıştım, daha fazla bir şey söylemek istemiyordum.

"Kabul edilirsen, vaka yöneticin Brenda olacak," dedi Lilly. "Programda ilerledikçe seninle birlikte çalışacak. Eğer sonuna kadar devam edebilirsen, doğru davranır ve gerekenleri yapmaya istekli olursan, o zaman bu kapıların dışındaki hayatta sana yardımcı olacak kişi Brenda olacaktır. Bir sorunun olduğunda Brenda'ya başvur. Konuşma ihtiyacın olursa, ki olacaktır, o zaman bana gel. Anladın mı?"

"Anladım", diye karşılık verdim duygusuzca ama anladığımdan tam olarak emin değildim. Lilly gülümseyerek başını salladı.

Danışmanın gülümsediğini ilk kez görüyordum. "Bu iyi bir başlangıç," dedi beğeniyle.

Lilly beni Brenda'yla bıraktı. Vaka yöneticisiyle otururken, bazıları Lilly tarafından zaten sorulmuş birkaç soruyu cevapladım. Seansımızın yaklaşık otuzuncu dakikasında telefonu çaldı. Brenda telefonu açtı ve ilk selamlama sözlerinden sonra bakışları bana çevrildi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bize beş dakika ver," dedi sadece.

Beklendiği gibi, beş dakika kadar sonra ayağa kalkarak onu takip etmemi söyledi. Yolda duvar saatine göz attığımda çoktan akşamüstü olduğunu fark ettim. Zaman hızla akıp gitmişti.

Brenda beni ön taraftaki resepsiyona götürdü ve ziyaretçi rozetimi iade ettim. Arkamı döndüğümde Kevin Forester'la Drew'nun yanımıza geldiğini gördüm. İkisi de şort giymişti, boyunlarının etrafında havlular vardı. Maraton koşusunu yeni bitirmiş gibi görünüyorlardı.

Drew öne eğildi, elleriyle dizlerini kavrayarak içine oksijen çekti. "Beni öldürüyorsun adamım."

Kevin sırtına bir tokat attı. "Önümüzdeki hafta görüşürüz."

"Hadi ama, Kev, benim—"

"Haftaya görüşürüz," dedi diğer adam lafını keserek.

Drew sanki tartışacak mecali yokmuş gibi, istemeye istemeye başını salladı. "Önümüzdeki hafta."

"Bugünle aynı saatte."

"Anlaştık."

"Sen gelmezsen ben gelirim."

"Anlaştık dedim. "

Kevin sırtına bir tokat daha attıktan sonra, "Güzel, dedi. Sonra bana baktı. "Önümüzdeki iki gece için kadın sığınma evlerinden birini ayarladım," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım, bunun kabul edilmediğim gibi bir anlama gelip gelmediğinden emin değildim. O sırada ya Drew ya da Lilly'nin komitenin değerlendirmemi incelemesinin, idrar ve kan testi sonuçlarını almanın birkaç gün süreceğini söylediğini hatırladım.

"Tamam."

"Kiliseye geri dönerken seni sığınağa bırakabilirim," diye teklif etti Drew.

Başımı sallayarak teklifi kabul ettim. Ona teşekkür etmek istedim, ama kelimeler boğazıma takıldı.

Umut duygusu geri gelmişti. Buna güvenmek istemeyerek aklımdan çıkardım. Umut Merkezi'ne ilk geldiğimde ne düşüneceğimi bilememiştim, özellikle de Lilly'yle tanıştıktan sonra. Şimdi tüm varlığımla bu şansı istiyordum. Bunu tek başıma yapamayacağımı anlayacak kadar akıllıydım. Yardıma ihtiyacım vardı.

Drew'yu arabayı park ettiği yere kadar takip ettim. Centilmence benim için yolcu tarafının kapısını açtı. Şoför koltuğuna oturana kadar konuşmadı. "Ee, sence Umut Merkezi senin için faydalı olacak mı?"

Merkeze uygun isim verilmişti, ama bunu ona söyleyecek değildim. Omuz silktim. "Denemeye hazırım."

"Güzel." Hafifçe öne doğru eğildi, anahtarı sokup arabanın motorunu çalıştırdı.

Sessizlik içinde sığınağa doğru yol aldık. "Kabul edilip edilmediğimi bana sen mi söyleyeceksin?" diye sordum.

"Hayır, Kevin'den veya Lilly'den haber alacaksın."

"Tamam." Demek bu kadardı. Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecektim, ki sorun değildi.

Yola birkaç dakika daha konuşmadan devam ettik. Kırmızı ışıkta durduğumuzda Drew dosdoğru ileriye bakıyordu. "Görünüşe göre bu aralar haftada bir merkeze geleceğim."

"Ah." Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Belki de bu onun etrafta bulunup beni takip edeceğini söyleme şekliydi. Bu konuda ne hissettiğimi bilemiyordum.

"Beni mi kontrol edeceksin?" diye sordum biraz meydan okurcasına, sanki ondan istediğim ya da ihtiyacım olan son şey buydu.

"Hayır. Muhtemelen seni bir daha görmeyeceğim."

"Elbette. Görmen için bir neden yok."

Tekrar benden tarafa baktı. "İstersen gelirim." Teklifi içten görünüyordu.

O kadar da önemli değilmiş gibi omuz silktim. Mesele şu ki gelseydi sevinirdim. Onun civarda olup gelişmemi izlediğini bilmek başarmak için iyi bir teşvik olurdu.

"Kilise ayda bir kez burada yemek servis ediyor," dedi bir sonraki kırmızı ışıkta.

"Sen mi yapıyorsun bunu?"

"Şahsen değil. Bunu kiliseden bir grup kadın hallediyor. Kendini tanıt."

"Ah." Sanki kilise hanımlarından biri benimle tanışmak istermiş gibi.

"Programı yöneten kişi Linda Kincaid. Onu tanımakta zorluk çekmezsin. Hemen hemen bir seksen boyunda ve kırlaşmış gür saçları var."

"Şüphesiz." İstihzamı saklamak için elimden geleni yapıyordum. Tabii ki diğer kadını arayıp bulacak değildim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ona haber ver, bana söyleyecektir."

Öyle bir şey olmayacaktı.

Drew sığınağın önünde durdu. "Sığınağa girince yöneticiye adını ver. Önümüzdeki birkaç gece orada senin için bir yatak var."

Ona bakıp birkaç kez başımı salladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Her nasılsa sözcükleri ağzımdan çıkarabilmiştim.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi.

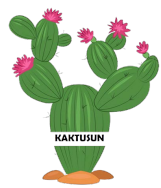
Sonra Drew beni iyice şaşırtarak, yüz ifadesini görmemi istemiyormuş gibi başını başka tarafa çevirdi. "Sana yardım edenin ben olduğumu düşünebilirsin Shay ama *dualarımın cevabı olduğunu* bilmek seni şaşırtacak."

Ben mi? Dualarının cevabı mı? Tepki veremeyecek kadar şaşkın, ne demek istediğini merak ederek arabadan indim. Beni sokağın kenarında küçük bavulumla bırakıp uzaklaşırken soracak fırsatım olmadı.

BÖLÜM 4

Drew

Dört ay sonra

Kevin basketbol takımına katılmam için ısrar etmişti. Bundan kaçınmak için bahaneler uydurmaya çalışsam da arkadaşım katılmamda kesin ve kararlıydı. Bu yüzden yağmurlu ya da güneşli, her çarşamba öğleden sonra, her biri şu ya da bu sıfatla yardım işlerinde hizmet eden bir grup başka adamla birlikte spor sahasında koşuşturuyordum. Hayrettir ki antrenmandan zevk alıyordum. Fiziksel çabanın en kötü hüsran ve depresyonumu hafiflettiğini fark etmiştim.

İtiraf etmek ne kadar zor olsa da yaşadığım şey buydu—derin, karanlık bir depresyon. O sıralarda fark etmemiştim ki bu muhtemelen oldukça olağandı. İlahiyat fakültesindeyken pek çok psikoloji dersi almıştım. Semptomları tanıyabileceğimi sanıyordum. Ne yazık ki yoğun bir kayıp ve keder sisi içinde dolaşıyordum, bana ne olduğunu anlayamamıştım.

Kendimle alakalı bazı acı gerçeklerle yüzleşince bir doktordan randevu almış, çocuklarımla kendim için her hafta danışmanlık almaya başlamıştım. Cehennemden geçmiştik,

öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmayı bırakma zamanımız gelmişti. Antidepresanlar ve danışmanlık ruh sağlığımda harikalar yaratmıştı. Arkadaşlarla vakit geçirmek ve fiziksel egzersiz bonus olmuştu.

Haftalar ilerledikçe Kevin'le basketboldan sonra soğuk bir şeyler içip serinlemek için zaman ayırmaya başladık. Geriye dönüp baktığımda, bu seansları planladığına inanıyordum. Katie'nin hastalığı, sonunda ölmesi ve ölümünün çocuklar üzerindeki etkisi hakkında konuşuyorduk. Kevin, arkadaşı olan danışmanı tavsiye eden kişiydi.

Sonuç olarak hem Mark hem de Sarah annesiz hayata biraz daha uyum sağlıyor ve durumu kabul ediyorlar gibi gözüküyordu. Katie'ye dördüncü evre yumurtalık kanseri teşhisi konduğunda Sarah sadece beş yaşındaydı. Doktorlar ona sadece birkaç ay vermişti. Altı ay yaşadı. Bazı bakımlardan daha erken ölmesini dilemiştim. Bu çok katı gibi görünüyordu, böyle düşündüğüm için çok büyük bir suçluluk duygusu yaşamıştım ama son haftalardaki uzatmaları hayatımın en zor zamanlarıydı. Çektiği acıyı izlemek dayanılmazdı. Daha yeni anlamaya başladığım şekillerde beni de öldürüyordu.

Gazoz molalarından bir ay kadar sonra, diğer arkadaşlardan birkaçı daha bize katıldı. Basketbol için olduğu kadar o zamanları da dört gözle bekliyordum. Ek bir avantaj olarak, üniversiteden beri en iyi formumdaydım.

Paskalyadan bir hafta kadar önce haftalık basketbol maçım için merkeze gittiğimde, Sarah'yı çocuk bakım merkezinden almaya giderken belli belirsiz tanıdık gelen bir kadın gördüm. Kızım bahar tatilinden bu yana bana eşlik etmişti. Merkezde yardım eden kadının aylar önce kilisede bulduğum kadın olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Başka bir Umut Merkezi sakiniyle birlikte yürüyordu. İkisi de gülüyordu. Gülümsedim ve Kevin'e onu sormaya karar verdim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Maçtan sonra personel mutfağında içeceklerimizle toplandığımızda Kevin'e baktım. "Birkaç ay önce getirdiğim kadını hatırlıyor musun?"

"Shay," dedi.

"Evet, Shay. Nasıl gidiyor?"

"Gizlilik meselesi var ama onu buraya getiren kişi olduğunu düşünerek, Shay'in kurallara uyduğunu söyleyebilirim. Hala bir tavrı var, ama bu beklenen bir şey."

Onunla ilk tanıştığımda gözlerinin nasıl bir meydan okumayla parladığını hatırlayarak sırıttım. Onu o gün kilisede bulmak tesadüf değildi, bunu şimdi anlıyordum. Shay'e rastlamasaydım, bana ne olurdu bilmiyordum. Kevin'le temas kurmak, karımı kaybettikten sonra iyileşmemde bir dönüm noktası olmuştu.

Kevin beni inceledi. "Lilly'yle konuşsak mı? Shay'in danışmanı olan Lilly."

"Elbette." Shay'in gelişimini duymaya can atıyordum, Kevin de bunu hissetmiş gibiydi.

Kevin birkaç dakika ortadan kayboldu, sonra Shay'i değerlendirme için merkeze getirdiğim gün tanıştığım kadınla geri döndü.

"Peder Douglas'ı hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu Kevin.

Lilly selamlayarak çenesini kaldırdı. "Hatırlıyorum."

"Shay'i soruyordu. Bize güncel bir bilgi verebilir misin?"

"Elbette." Lilly kollarını kavuşturdu. "Buraya öfkesi burnunda geldi, bu oldukça normal. Birkaç kez onu paylamak zorunda kaldım ama kendisinden istenenleri yapıyor. Sanırım tavırları daha ziyade korkudan kaynaklanıyor."

"Korku mu?" diye sordum.

"Evet, Shay başarısız olursa başına geleceklerden korkuyor. Bu sokakta yaşamak anlamına gelebilir, bu yüzden programda kalmak için gerekenleri yapıyor."

BELONGS TO KAOS TEAM

Bir diğer deyişle ve satır aralarından okuduğuma göre, Shay programa devam edebilmek için elinden geleni yapıyordu. Tek yapabildiğim, merkezde öğretilen hayat derslerinin işe yarayacağını ummaktı.

"Diğer kadınlarla birlikte kiliseye gidiyor mu?" diye sordum. Kiliseye katılmanın tamamen isteğe bağlı olduğunu biliyordum. İnanç adımını atması çok şey anlatırdı.

Lilly başını iki yana salladı. "Henüz değil, ama zaman içinde gideceğini umuyorum."

"Danışmanlık seansları iyi gidiyor mu?" diye sordum, danışmanlığın bana ve çocuklarıma ne kadar yardımcı olduğunu biliyordum.

Lilly cevap vermeden önce tereddüt etti. "İyi gidiyor. Henüz ciddi şekilde yaralı. Zaman verilirse, o duvarların arkasına bakmama izin vereceğine inanıyorum." Lilly duraksadı, sonra bana baktı. "Siz hapisten çıktığı zaman tanıştığı papazsınız, değil mi?"

Başımı salladım.

"Birkaç kez sizden bahsetti. Soracak olursanız hakkında bilgi verip veremeyeceğimi sordum, bir itirazı olmadı."

"Benden bahsettiğini mi söylüyorsun? Ne şekilde?"

"Ona yardım ettiğinizi söyledi. Düşüncesini açıkça söylemedi, ama bir anlamı olduğunu biliyordum. Shay gibi kadınların erkeklerle ilişkileri genellikle pek olumlu olmamıştır. Ona gerçek bir ilgi gösteren ilk kişi olabilirsiniz."

Şaşkınlığımı göstermedim. Çok az şey yapmıştım. Onu daha önce takip etmediğim için biraz utanmıştım. "Tek yaptığım Kevin'i aramak oldu. İlle de birisine minnettar olacaksa, sana ve Kevin'e minettar olmalı."

Lilly başını iki yana salladı. "Ona umut verdiğinizi söyledi." Duraksadıktan sonra ekledi, "Cesaretlendirecek bir iki söz etmek Shay'e kendini daha iyi hissettirir."

"Şimdi mi?" İyice terliydim ve muhtemelen kötü kokuyordum.

"Şimdiki zaman gibisi yoktur," diye üsteledi Lilly. "Onu ofisime çağırıp size birkaç dakika vereceğim. Bu sizin için uygun mu?"

Omuz silkerek, "Elbette," dedim.

Kevin kapıdan çıkarken sırtıma tokat attı ve Lilly'nin peşinden ofisine gittim. Lilly, Shay'i ofisine çağırdıktan sonra beklerken beni kendi koltuğuna oturttu. Shay'i görmeden önce sesini duydum. Lilly ofisinin dışında durmuş onu bekliyordu.

"Ne yaptım ki?" diye sordu Shay karşı koyan bir tonda, Lilly'ye meydan okuyarak.

"Bir ziyaretçin var."

"Ziyaretçi mi? Bana mı?" Şok olmuş gibi konuşuyordu. "Kim ki?"

"Bir göz atsana." Lilly ofis kapısını açtı, Shay içeri girerken ayağa kalktım.

"Merhaba, Shay," dedim.

Gözleri irileşti, afallamış görünüyordu. "Drew... yani Peder Douglas."

"Bana Drew diyebilirsin." Oturması için koltuğu işaret ettim. "Nasıl gidiyor bir bakayım istedim," dedim, Lilly'nin önceden söylediklerinden iyi bir fikrim olmasına rağmen.

Shay omuzunu silkti. "İyiyim ben."

Tam olarak kim olduğumu hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi beni süzdü, bana ismimle hitap ettiği düşünüldüğünde bu garip gelmişti.

"Değişmişsin," dedi, sonra sanki söylediği anda pişman olmuş gibi birden ağzını kapattı.

Fark etmesine şaşırmıştım. "Nasıl yani?" diye sordum, ne fark gördüğünü merak etmiştim.

"Tanıştığımızda görüntün . . . bilemiyorum, yük altında gibiydin sanırım. Şimdi daha mı iyi?"

"Oldukça," dedim. Ama kendi hakkımda konuşmaya gelmemiştim, bu yüzden koltuğa yaslanarak dikkatimi Shay'e odakladım. "Söylesene, buradaki derslerin sana faydası oluyor mu?"

"Evet, sanırım." Biraz daha dik oturdu. "İkinci Aşamaya geçtim."

"Birinci Aşamada ne öğrendin?" diye sordum. Kevin programın ayrıntılarından bahsedeli yıllar olmuştu ve Shay'in söyleyeceklerini duymak ilgimi çekiyordu.

"En başından beri Lilly'yle pek çok seans yaptık. Hayatım hakkında konuşmamı istiyorlar ve tüm o p..." Duraksadı. "Tüm şu çocukluk pisliklerinden. Saçmalık," diye çabucak ekledi. "Özellikle Lilly," diyerek kıs kıs güldü.

"Lilly'den hoşlanmıyor musun?"

"Fena değil. Lilly sert biri. O da benim gibi feleğin çemberinden geçmiş. Hiç pabuç bırakmıyor, ne demek istediğimi anlarsın."

Sırıtarak başımı salladım. "Anlıyorum."

"Spor ve beslenme dersleri var, benim için en iyi kısmı bu. Sanırım iş arama zamanı geldiğinde, bu alanda bir şeyler bulmak istiyorum."

"Güzel." Bunun onu cesaretlendireceğini umuyordum.

Gülümseyerek ellerine baktı, sanki söylediklerime memnun olduğunu bilmemi istemiyormuş gibiydi.

"Senin için en zor kısım ne oldu?" dedim.

Shay başını kaldırdı, bakışlarımla karşılaştı, sonra hemen göz temasını kesti. "Tabii ki sınırlamalar. Nedendir bilmiyorum, ama bir şekilde kafamda programlanmıştı, eğer birisi bana ihtiyaç duyarsa, ne olursa olsun, kişisel olarak ne pahasına olursa olsun, bunu yapmak benim görevimdi. Çılgınca, değil mi?"

Beni etkilemişti. "Bu sorunlarla uğraşan tek kişi sen değilsin."

O küçük tebessümü belirdi ve aynı hızla kayboldu.

"Bana İkinci Aşamadan söz et."

"Eh, Lilly'yle bol zaman geçirmeye devam edeceğim, ama başlangıçta olduğu kadar umursamıyorum. Ondan hoşlandığımdan hala emin değilim, ama ona güveniyorum. Hiç boş laf etmiyor. Sanırım bu söylediklerinin her zaman hoşuma gitmemesinden kaynaklanıyor."

Bu duyguyu iyi biliyordum. Kendi danışmanlık seanslarımdan aynı düşünceyle çıkıyordum.

"Birkaç kez o kadar kızdım ki öfkemi yenmem ve söylediklerini anlamam bir iki günümü aldı. Söylenene katılmıyorsam, bunun genellikle duymak istemediğim bir şey olduğunu öğrendim."

"Anlıyorum."

"İçimde çok fazla öfke olduğunu fark ettim. Mesela parmaklıklar ardında bana umut veren tek şey Elizabeth'le haftalık yazışmalarımdı. Elizabeth, Hapishane Arkadaşlığı gönüllüsü yaşlı bir kadın. Tahliyeden önceki son mektubu beni gerçekten hüsrana uğratmış ve kızdırmıştı, çünkü benim geleceğim için çok fazla umudu vardı, oysa benim hiç umudum yoktu. Ona hiç cevap yazmadım ve o zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum. Bu hafta nihayet oturup nerede olduğumu, dualarının işe yaradığını ve ne kadar ilerleme kaydettiğimi ona bildirdim. Ayrıca erkek kardeşim var."

"Erkek kardeşin mi?"

Shay gözlerini indirdi. "Onun için zimmetime para geçirdim. Kötü durumdaydı, paraya ihtiyacı vardı. Beni iade edeceğine ikna etti, oysa bu tamamen uydurmaydı. Parayı bana iade etmesi imkânsızdı ve bunu biliyordu. Suçu üstlenmeme izin verdi. Ona kızgındım. Cezamı çekerken öfke beni canlı canlı yiyip bitirdi."

BELONGS TO KAOS TEAM

Bu anlaşılabilirdi. Bana hapse düşme nedenini açıklayacak kadar güvenmesine sevinmiştim.

"Merkeze taşınana kadar, babama karşı kendime zarar verecek şekillerde ortaya çıkan çok fazla bastırılmış duygum olduğunu fark etmemiştim. Lilly bana öyle söylüyor. Görünüşe göre birisi bana fiziksel zarar verdiğinde, kendimi bunu hak ettiğime inandırdığımı düşünüyor." Devam etmeden önce tereddüt ederek tırnaklarını kurcaladı. "Tüm bunları benimsemeye hazır olduğumdan emin değilim ama dinlemeye ve üzerinde kafa yormaya hazırım."

Gülümseyerek devam etmeye teşvik ettim.

"Lilly, öfke ve kederin birlikte gittiğini söylüyor. Bunu da benimseyeceğimden emin değilim, ama anneme sanki başka bir seçeneği varmış gibi, terk ettiği için kızdığımı hatırlıyorum," diye ekledi Shay. "Annem öldü, yani eşyalarını toplayarak kaçmış değil."

Benim çocuklarım da aynı terk edilme duygusunu hissetmişti ve bu olumsuz şekillerde ortaya çıkmıştı. Shay'in annesinin kaybından sonra aynı şeyi yaşadığını duymak, Katie'yi gömdüğümüzden beri Mark'la Sarah'nın hissettiklerini anlamama yardımcı oluyordu.

"Katıldığın dersler arasında en sevdiğin hangisi?" diye sordum.

Shay, tuhaf birkaç dakika sorumu düşünüyor gibiydi, sanki bir cevap arıyordu. Duymak istediğimi düşündüğü şeyleri söyleyeceğinden korktum. "Aslında, en çok duygusal özgürlükle uğraşılan dersten çok şey kazandım," dedi.

Shay bana dersten bahsetmeye başladığında söyleyecek çok şeyi vardı. İçten görünüyordu ve ne kadar çok konuşursa, o kadar içtendi.

"Dünyanın yükünü taşımama gerek yok. İyi bir hayat yaşamak ve doğru seçimler yapmak için en ufak bir şansım

olacaksa, o zaman devam etmeden önce bu kırgınlıkları bırakmam gerektiğini anlıyorum. Babamla başladım, ama kardeşimin bana yaptıklarının üstesinden gelmem lazım."

Shay aklımı okuyormuş gibi ekledi, "Kardeşim Caden'dan haber almayalı üç yıldan fazla oldu, bu yüzden hayatta mı öldü mü hiçbir fikrim yok." Durup ellerine baktı. "İşin tuhaf tarafı, Caden'ın yanı sıra kendimi de affetmem gerektiğini kabullenmeye başladım. Onu Shooter'a bulaştıran bendim."

"Shooter mı?"

"Eski erkek arkadaşım. Hapiste. Yakında çıkacağından şüpheliyim, bu da iyi bir şey."

Tutumuna rağmen Shay'in merkezde bulunduğu kısa sürede çok yol kat ettiğini görebiliyordum. "Lilly bana iyi gittiğini söyleyince seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istedim."

Shay birden kafasını kaldırdı, şaşkınlıkla gözleri irileşmişti. "Gerçekten mi?"

"İçimde buranın senin için doğru yer olduğuna dair iyi bir his vardı. İşe yaradığına sevindim. Paskalya'da ziyaretine gelecek bir ailen var mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak gene kucağındaki ellerine baktı. "Hayır. Kardeşimden başka hiç ailem yok, ama dediğim gibi, onu görmeyeli üç yıldan fazla oldu."

"Ama arkadaş ediniyorsun değil mi"

Başını salladı. "Evet, sanırım."

"İstersen birkaç ay sonra seni tekrar kontrol ederim."

"Eğer istersen," dedi önemli değilmiş gibi omuz silkerek.

Lilly'ye küçük ofisini geri verme zamanının geldiğini düşünerek koltuktan kalktım.

Ben kalkınca Shay de kalktı. "Gitmeden önce, bahsettiğin kadını gördüğümü söylemek istedim."

Beynim durmuştu. "Birinden mi bahsetmiştim?"

"Evet, beni kadınlar sığınağına bıraktığın gün. Kilisenin ayda bir yemek tedarik ettiğini ve Linda Kincaid'in yemek gönüllülerinin başında olduğunu söylemiştin."

"Ah, doğru. Şimdi hatırladım.

"Onu tanımakta zorlanmayacağımı söylemiştin ve haklıydın. Onu görür görmez, bana bahsettiğin kişi olduğunu anladım."

"Ona bir şey söyledin mi?" diye sordum. Linda'ya Shay'le görüşmekten hiç bahsetmediğimi fark ettim, ama asistanım Mary Lou bir şeyler söylemiş olabilirdi.

"Hayır. Konuşmam gerektiğinden emin değildim. "

"Yapmalısın," diye cesaret verdim. "Linda'nın cömert kalbi boyuna uygundur."

"Onu tekrar görürsem bir şeyler söyleyebilirim," dedi çekimser bir ifadeyle.

"Umarım yaparsın," diye teşvik ettim. Linda'yı önceden Shay'den haberdar etmeliydim, böylece hazırlıksız yakalanmazdı.

Merkezden ayrıldığımda yağmur yağacakmış gibi görünüyordu. Sarah buna kesinlikle bayılacaktı. Hafta başında Paskalya süslerini koyacaktık, ama çocuklarla yumurta boyayacak zamanım olmamıştı. Bu gece koro çalışmasının ardından bunun için mükemmel olacaktı. Anneleri olmadan hayatlarını olabildiğince normal hale getirmek için elimden geleni yapıyordum, ama kolay olmuyordu.

Bu Katie'siz üçüncü Paskalya olacaktı. İlk ikisi korkunç geçmişti. Üçümüz de yüzlerimize mutlu ifadeler takınmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak için elimizden geleni yapmıştık. Kızımı elimden geldiğince teselli etmiştim. Sorun şuydu ki benim teselliye ihtiyacım vardı.

Katie'yi gömdüğümüzden beri ilk kez, her şeyi düzelteceğimizi hissediyordum. Bu esenlik duygusunu Shay'le ge-

çirdiğim zamana bağlayabileceğimden emin değildim, ama öyle olduğuna karar verdim.

Tanıştığımız günü ve onu sığınağa bıraktıktan sonra hissettiklerimi canlı bir şekilde hatırlıyordum. Onunla tanışmanın bana nasıl yardımcı olduğundan bahsetmiştim. O günden sonra benimle çocuklarım için her şey değişmişti.

Sarah'yı aldım ve birlikte Umut Merkezi'nden ayrıldık. Shay'le konuştuktan sonra kendimi iyi hissediyordum. İkimiz için de iyi...

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 5

Shay

Hapisten çıktıktan bir yıl sonra

Pazar sabahı, org müziği çalmaya başladığında yavaşça Drew'nun kilisesinin arka tarafına süzüldüm. Mihrabın yanında aynı doğuş sahnesi yer alıyordu. Bir yıl kadar önceki o günden beri ilk kez kiliseye gelmiştim. Drew'la her konuştuğumda, ki bu son on iki ayda sadece üç kez olmuştu, beni kilisesini ziyarete davet etmişti. Bu noktaya kadar davetini hiç yerine getirmemiştim.

Şimdiye dek...

Umut Merkezi'nde programın dört aşamasını da tamamladıktan sonra gerçek dünyaya geçiş yapıyordum ve gelecekten dehşete düştüğümü kabul ediyorum. Programın tüm gereklerini tamamlamış, Corner Café'de garsonluk için başvurmuş ve işe alınmıştım. Mezun olduktan sonra, Umut Merkezi tarafından sağlanan küçük bir eve taşınacaktım. Küçük derken, gerçekten küçük demek istiyorum. Ufacık bir yerdi. Sadece bir yatak, lavabo, ocak ve banyo için yeterli yer vardı. Amaç mezun olduktan sonraki bir yıl içinde Umut Merkezi'nden herhangi bir ek yardım al-

madan yaşayabilmemdi. Bu zamanla belli olacaktı. Pek çok şeyin bilinmeyen olarak kalması beni tedirgin ediyordu.

Yeni hayatıma geçmiş hataların ağırlığı olmadan başlamaya hazır olduğuma inanmak istiyordum ama kuşkularım devam ediyordu. Aklımdan gece gündüz geçen kuşkularla iyi uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda endişe bombardımanına tutuluyordum. Tüm acabalar sinir bozucu sinekler gibi kafamda vızırdıyordu ve görünürde bir sinek raketi yoktu.

Danışmanım Lilly bana destek oluyordu, ama bir kez fena halde başarısız olmuştum ve bu sefer başarılı olacağımın bir garantisi yoktu.

Kilisenin olabildiğince arka tarafına yakın bir sıraya süzülürken Lilly'yle ilk tanışmamı hatırladım. Diğer kadının arkadaş olma ihtimaline dudak bükmüştüm. Pek çok başka şey gibi, yavaş yavaş Lilly'nin haklı olduğunu öğrendim. Lilly Palmer iyi bir arkadaş olmuştu. Bu arkadaşlık bir gecede gerçekleşmemişti ama birlikte çalışırken ona sırlarımı açacak kadar güvenmeye ve ekstra bir bavul seti gibi taşıdığım öfkeyi bırakmaya başlamıştım. Hayatımda onun gibi biri hiç olmamıştı. Lilly geçen yıl boyunca bir etki ölçeği olmuş ve cesaret vermişti. Hepsinden iyisi, yeniden hayal kurmaya başlamıştım.

Müzik sona erdi ve Linda Kincaid kürsüye çıktı. Onu Drew'nun kilisesinin katıldığı Yemek -Getir programından tanıyordum. Ona Drew'la tanıştığımı söyleyecek cesaretim hiç olmamıştı. Şayet Drew ona benden bahsetmişse, o zaman o da benimle iletişime geçmemişti. Kadın beni korkutuyordu. Belki de boyu yüzünden veya Linda'nın Drew'ya yakın ve bağlı olduğunu bilmektendi. Ne olduğundan emin değildim.

Kulağa gülünç gelmesine ve bu duyguların tamamen tek taraflı olmasına rağmen, kendimi Drew'ya yakın hissediyordum. Neticede adamla topu topu dört kez görüşmüştüm ama bu görüşmelerin her biri kafamda binlerce kez tekrarlanmıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Günün birinde onun gibi bir adamla evleneceğimi umuyordum. Bir papazla değil ama uyuşturucu kullanmayan, aldatmayan ya da kadınları dövmeyen iyi bir adamla. Basit görünüyordu, değil mi? Eh, benim deneyimlerime göre böyle erkekler çok nadirdi ve eğer birine denk gelirsem, onu tanıyacağımdan tam olarak emin değildim.

Hayatımda yaşadığım onca şeyden sonra, bir erkekle ilişki kurmak zordu. Daha da büyük bir zorluk, kendimden daha yüce bir varlıkla bir ilişkiyi keşfetmek olacaktı. Oysa işte buradaydım, yeni Shay olarak ilk defa ikisini de yapmaya hazırdım.

Dikkatimi kilisenin ön tarafına yoğunlaştırdım. Linda Kincaid, bu sabah için İncil'den Mezmur 56'yı okudu, sonra usulca yerine oturdu. Düşüncelerime dalmış, okumanın sadece bir kısmını duymuştum.

Linda kürsüden ayrıldıktan sonra, Drew yaklaştı. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, bir an hipnotize oldum. Şimdiye dek onu her gördüğümde üstünde gündelik kıyafetler vardı. Son üç sefer Umut Merkezi'nde basketboldan sonra görüşmüştük ve üstünde spor kıyafeti vardı. Onu güçlükle tanıdım, kilisede evli olmayan her kadının ona iyice abası yanık olduğunu biliyordum.

"Bu sabahki vaazın konusu endişe."

Dur.

Bir dakika.

Kafam karışmaya başlamıştı. Bu nasıl olabilirdi? Drew kafamın geleceğimle alakalı kaygı ve merakla karman çorman olduğunu nasıl bilirdi? Onu doğru duyduğumdan emin olmak için başımın yan tarafına vurmak istedim.

"Endişelendiğimizde, "diye devam etti Drew," gerçeği alıp kurgu alanına taşırız. Gerçek olan, aslında olduğundan çok daha büyük ve daha korkutucu görünen canavarlar ve ejderhalar diyarına aktarılır."

BELONGS TO KAOS TEAM

Daha dik oturdum ve kayarak sıranın kenarına o kadar yaklaştım ki, kayıp düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Tam da Drew'nun söylediği şeyi yapıyordum. Umut Merkezi'nden ayrıldığım için gelecek korkusuyla yaşıyordum. Kafam, hayatımı bir kez daha her şeyi mahvetmek için yapabileceklerimin senaryolarıyla doluydu.

Merkezin geleceğimi başarılı kılmak için verdiği onca aracı dikkate almıyordum. Bir işim, yaşayacak bir evim ve yol boyu bana rehberlik yapmaya hazır iyi arkadaşlarım vardı.

Yene de için için kaynıyor, korku ve endişeyle doluyordu. Kendime güvenmiyordum. Kafamın içindeki tüm bu berbat düşüncelerle, dinozorlar serbest kalıp kaçmadan hemen önce Jurassic Park'a girmiş gibiydim.

Drew'nun vaazının geri kalanı sanki sadece benim için yazılmıştı. Nutkum tutulmuş gibiydi. Vaazını bitirmeden hemen önce, bakışları kilisenin arka tarafına yoğunlaşmış ve doğruca benim üzerinde durmuş görünüyordu. Yanılıyor olabilirdim ama tebessümü sadece bana yönelmiş gibiydi.

Ayinin sonunda biraz daha müzik çaldı. Drew kilisenin ön tarafından ayrılıp orta koridordan yürüdü, binadan çıkan cemaatle el sıkışmak için kapıda durdu.

Belirli bir amaçla geldiğim için, ona yaklaşmadan önce sadece birkaç kişi kalana kadar bekledim. Her biriyle etkileşime girip onları isimleriyle selamlamasını, ellerini sıkmasını ve yerinde sorular sormasını izledim.

İşinde gerçekten iyiydi, herkesi rahatlatıyordu. Benim için yaptığı her şeye müteşekkir olduğumu bilmesini istiyordum. Bunu ona söyleyebileceğimden kuşkum vardı. Onun sayesinde bana bir şans daha verilmişti.

Çok geçmeden sıra bana geldi. Yaklaşırken Drew beni tanıdı ve yüzü sıcak bir tebessümle aydınlandı.

"Shay," dedi elimi iki elinin arasına alarak. "Bakıyorum sonunda davetimi kabul etmişsin."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet." Yanaklarıma al bastı. Boynumdan yükselen ısıyı hissedebiliyordum.

"Seni görmek güzel."

"Seni de öyle." Tuttuğu elime sıcaklık yayılıyordu. Hayli uzun bir süre gözlerime baktı, tebessümü içime işliyor, tereddütlerimi yok ediyordu.

"Anladığım kadarıyla mezun olmak üzeresin," dedi.

Başımı salladım. "Aslında, buraya gelme sebebim bu."

"Ne demek istiyorsun?"

Hala tuttuğunu unutmuş gibi elimi bıraktı. Temasının eksikliğini hemen hissettim.

Ansızın yapacağım şeyin doğru olup olmadığından emin olamadım. Meşgul bir adamdı. Bekâr bir babaydı ve benim ondan isteyeceğim şey...

"Shay," dedi, dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Aklından neler geçiyor? Kaşlarını çattığına bakılırsa, iyi bir şey olmadığını tahmin ediyorum. Merkezde sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Seni mezuniyetime davet etmeye geldim. Gelemezsen önemli değil. Düşündüm de bilirsin, çünkü sen... yani, bilirsin." Soluğumu bıraktım, bu daveti mahvettiğimi düşündüm.

Hemen gülümsedi. "Katılmaktan onur duyarım."

"Gerçekten mi?" Sözcükler ağzımdan kaçar kaçmaz geri almak istedim. Kendimden emin olmak için çok çalışmıştım, oysa bu soru beni zayıf ve savunmasız göstermişti.

"Ne zaman?"

Tam söyleyecektim ki at kuyruklu küçük bir kızın ona doğru koştuğunu gördüm.

"Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordu başını kaldırıp Drew'ya bakarak.

Merkezde olduğu zamanlardan Sarah'yı tanıyordum. Yaz aylarında çarşamba günleri Drew, Kevin ve diğerleriyle

basketbol oynarken kızı ona eşlik etmişti. Sarah, ihtiyaç duyulduğunda yardım ettiğim çocuk merkezine gidiyordu. Beni hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim. Güzel elbisesi ve bantlı Mary Jane ayakkabılarıyla çok güzel görünüyordu.

Drew uzanıp kolunu omuzuna doladı. "Sarah, bir arkadaşımla tanışmanı istiyorum. Adı Shay."

Küçük kız bana tuhaf bir tebessümle ışıl ışıl gülümsedi. Ön dişleri yeni çıkıyordu, belli ki ağzının ön tarafındaki kocaman boşluk yüzünden mahcuptu.

"Miss Shay'i tanıyorum," dedi Sarah bana gülümseyerek.

"Öyle mi?"

"Merkezden. Çocuklarla çalışıyordu ve çok eğlenceliydi."

Hatırlamasına memnun olmuştum. "Tekrar merhaba, Sarah."

"Merhaba. İlk tanıştığımızda adımı ne kadar beğendiğini söylemiştin, hatırladın mı?"

"Tabii ki. Çok güzel bir isim."

"İncil'den."

"Öyle mi?" İncil'in bir yerlerinden olduğunu tahmin etmiştim ama tam olarak neresi olduğundan emin değildim. Çocuk muhtemelen benden fazla bilgi sahibiydi.

"Eskiden adı Sari'ymiş."

Bu da bilmediğim başka bir şeydi.

"Böyle şeyler olur," diye açıkladı Sarah. "Tanrı bazen insanların isimlerini değiştirir."

"Neden?" diye sordum, gerçekten merak etmiştim.

"Bilmiyorum," diyerek babasına baktı. "Baba, Tanrı Sarah'nın adını neden değiştirdi?"

Drew kızına gülümsedi. "Genellikle Tanrı hayatlarında büyük bir şey yapmak üzereyken olur. Sarah'nınkini bir bebek sahibi olmak üzereyken değiştirdi."

"Ah." Kızı açıklamasını hemen kabullendi.

Drew bana baktı. "Shay bizi mezuniyetine davet etti."

Sarah'nın gözleri irileşti. "Bu önemli gibi görünüyor. Yeni bir isme ihtiyacın var mı?"

Soru beni şaşırttı. "Olabilir," dedim ona gülümseyerek.

Çocuğun heyecandan gözleri büyüdü. "Seçmene yardım edebilir miyim?"

Drew'nun gülümsediğini fark ettim. "Tabii ki," dedim.

"Baba, Shay'i bizimle yemeğe davet edebilir miyiz? Lütfen?" diye yalvararak elimi tuttu. "Bu şekilde yeni adını seçmesine yardımcı olabilirim."

Otomatik olarak başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, yapamam."

Sarah kocaman ve yalvaran gözlerle babasına bakıyordu. "Başka bir isim seçeceksen, bu ciddi bir iş," dedi bana hitap ederek. "Bize katılmayı kabul edersen Sarah için çok şey ifade eder."

Hala tereddüt ediyordum. "Emin misin?" Beni pek tanımıyordu ve ailesiyle tanışmaya davet etmesi onun için bir inanç sıçramasıydı.

"Çok eminim," dedi Drew.

"Geleceğini söyle," diye yalvardı Sarah, dikkatimi çekmeye gerek varmış gibi elimi çekeleyerek. "Babam yemeği elektrikli tencereye koyuyor," diye açıkladı, sonra sesini alçalttı. "İyi aşçı değil, ama uğraşıyor."

"Başka bir deyişle," diye şaka yaptı Drew, "elektrikli tencere benim için en uygun gibi görünse de tam olarak ne çıkacağından hiç bir zaman emin olamıyoruz."

"Geleceksin, değil mi?" diye sordu Sarah, kolunu benimkine dolayıp başını geriye atarak bana baktı.

"Tamam," dedim, muhtemelen kabul etmemeliydim, ama Sarah'yı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

Küçük kız elimi daha sıkı tutarak beni çekti, belli ki gitmek için sabırsızlanıyordu. "Kilisenin yanındaki papaz evinde yaşıyoruz."

"Kardeşin nerede?" diye sordu Drew kızına.

"Eve gitti. Masayı kurma sırasının onda olduğunu söyledim."

Drew'yla bakıştık. "Sarah bazen biraz otoriter oluyor," dedi bıyık altından.

"Değilim," diye itiraz etti Sarah.

Drew onun sitemini duymazdan geldi. "Neden burada birkaç dakika beklemiyorsun, eve hep birlikte yürüyebiliriz. Bitirmem gereken birkaç işim var." Tekrar benden tarafa bakınca göz göze geldik.

"Tamam." Önce davetle, sonra da Sarah'nın beni kolayca kabul etmesiyle mahcup olmuştum.

Küçük kız sürekli gevezelik ederek beni kiliseden dışarı çıkılan kapıya götürdü. "Annemin öldüğünü biliyor muydun?" diye sordu.

"Biliyordum ve çok üzüldüm."

"Artık onu pek hatırlamıyorum," dedi üzgün üzgün. "Ama cennetten aşağıya bakıyor ve beni izliyor. Babam, istersem hala onunla konuşabileceğimi ama cevap veremeyeceğini söyledi. Bazen ona okuldan bahsederken uyuyakalıyorum. Böyle şeyleri hep bilmek isterdi. Meleklerle arkadaş olup olmadığını merak ediyorum."

"Eminim olmuştur," dedim, çocuğa güvence verecek şekilde konuştuğumu umuyordum. Ufak tefekti, altı ya da yedi yaşından büyük görünmüyordu ama merkezde olduğu sırada dokuz yaşında olduğunu öğrenmiştim.

Drew geri döndü ve bizimle birlikte dışarı yürüdü. Tıpkı Sarah'nın dediği gibi, papaz evi kilisenin yanında, alanın arka tarafına gizlenmişti. Daha önce dikkatimi çekmişti, ama konut olduğunu fark etmemiştim. Tıpkı kilise gibi,

tuğladan inşa edilmişti, deprem inşa yönetmelikleri geçmeden önce yapılmış olmalıydı. Ön kapıya gelmiştik ki kiliseden biri Drew'ya seslendi.

Drew dönerek cevap verdi. "Siz girin içeri. Bu sadece bir dakika sürer."

Sarah sokak kapısını açarak şaşırtacak kadar temiz eve soktu.

Eşiği geçer geçmez kardeşine seslendi, "Mark, misafirimiz var."

Hiç on üç yaşında gibi görünmeyen bir çocuk göründü. On üç yaşına göre çok ufak tefek görünüyordu ve burnunda çiller vardı. Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Bu Mark," dedi Sarah. "O bir haylaz."

"Değilim," diye homurdandı Mark.

"Ben Shay," diyerek elimi uzattım. Mark elimi tutup sertçe bir kez sıktıktan sonra bıraktı.

"Masayı kurdun mu?" dedi Sarah ellerini beline götürerek.

Baskın kardeşin kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sarah'nın borusu ötüyordu.

"Pazar günü kiliseden sonra büyük yemeğimiz oluyor," dedi Sarah öne düşüp mutfağa giderken. "Bugün etli güveç var. Babam pazar günleri erken uyanıp kiliseye gitmeden önce her şeyi pişiriyor, aksi halde yemek yiyebilmemiz saatler sürer."

"İyi fikir." Mutfağa baktığımda, Drew'nun neredeyse her şeyi önceden hallettiğini görebiliyordum. Servis tabakları, gerekli servis kaşıklarıyla birlikte tezgâha dizilmişti.

Mark çatal bıçak çekmecesinden çıkarıp bir yere koyduklarını masaya eklerken Sarah ikinci bir çekmeceyi açarak kalemle bloknot çıkardı.

"Bu ne için?" diye sordu Mark kız kardeşine.

Sarah bana baktı ve dişsiz ağzıyla gülümsedi. "Shay için yeni bir isim seçiyoruz, çünkü Duraksayarak bana baktı. "Bana neden yeni bir isim istediğini söylemiş miydin?"

"Çünkü mezun oluyorum ve yeni bir hayata başlıyorum."

"İsminin ne olmasını istiyorsun?" diye sordu, sandalyeyi çekip çıkardı, kalemle not defterini masaya koydu.

"Henüz pek emin değilim," diye itiraf ettim.

"Dory adını sever misin?" diye sordu. "En sevdiğim karakterlerinden biridir."

"Çizgi karakter bir balığın adını almak istemez," dedi Mark kız kardeşinden tiksiniyormuş gibi bir sesle.

"İsmimi tamamen değiştirmek zor olur, " diye açıkladım çünkü bu benim yasal adım ve her şey Shay Benson adıyla kaydediliyor. Düşünüyordum." Durdum, bir parmağımı alt dudağıma bastırdım. "Belki var olan ismime bir şeyler ekleyebiliriz."

"İyi fikir," dedi Sarah onaylayarak.

"Bir örnek ver bana," dedi Mark masaya fazladan bir tabak koyarken.

Bu söylendiği kadar kolay değildi. "Eh, yeni baştan başladığım için akıllıca kararlar vermek istiyorum. Kendime güvenmek de istiyorum." Ben başka isimler üzerinde düşünürken iki çocuk da beni inceliyordu. "Babanın bu sabahki vaazı güvenle ilgiliydi ve bunu da eklemek istiyorum."

"Benim bir fikrim var," dedi Sarah, sanki düşüncelerine yetişmek istermiş gibi kaleminin ucunu bloknota vuruyordu. "Bu sözcükleri isminin sonuna ekleyebilirsin."

Anlamamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dediğin gibi kendi ismin kalsın ama buna ek yap. Mezun Shay."

"Bu çok saçma," diye homurdandı Mark.

"Hayır, değil," diye üsteledi kız kardeşi.

"Haklı olabilirsin Sarah. Peki akıllı, özgüvenli, kendinden emin Shay nasıl olur?" diye sordum. Kendinden emin biri değildim ama günün birinde olmayı umduğum kadın böyleydi.

"Evet," dedi Sarah heyecanla. "Kulağa mükemmel geliyor."

Sokak kapısının açıldığını duydum ve Drew'nun eve girdiğini gördüm.

"Baba, Baba, Shay için yeni bir ismimiz var ama hâlâ Shay çünkü bazı nedenlerle bunu saklaması gerektiğini söyledi. Zaten var olan ismine yeni isimler eklemeye karar verdik." Konuşmayı bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı.

Drew kolunu kızının omuzuna doladı. Bana baktı. "Peki uzatılmış adın ne?"

Ben duraksayınca Sarah benim yerime cevap verdi. "Shay, akıllı, kendinden emin, özgüvenli kadın. Güzel değil mi!" dedi çocuk, kendinden pek memnun görünüyordu.

"Çok güzel," dedi Drew bakışları bende. "Şahsen ben bundan iyisini seçemezdim."

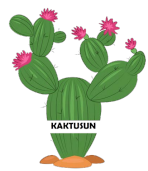
"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordu Mark, sıkılmış gibi. "Acıktım."

"Ben de öyle," dedi Drew elektrikli tencereye yönelerek. Omuzunun üzerinden baktı. "Özel bir şey değil, bu yüzden fazla umutlanma," diye uyardı beni.

Gerçek şu ki, Drew ve çocuklarıyla vakit geçirmek yeterince özeldi. Talaş ikram etse umurumda değildi.

BÖLÜM 6

Drew

Pazartesi günleri teknik olarak izin günümdü. Temsili olarak izinliydim. Acil bir durum olmadıkça kilise işleriyle uğraşmıyor, boş günümü mümkün olduğunca ev işlerini yetiştirmek için kullanıyordum.

Çoğu Pazartesi gibi bu pazartesi de boğazıma kadar çamaşırla doluydum. Çamaşır makinesi ve kurutucunun önünde yere istiflenmiş üç ayrı yığın vardı. Bunları bitirir bitirmez çarşaflar için çamaşır makinesini fazladan iki kez çalıştırmam gerekecekti. Market alışverişini de bir gün daha erteleyemezdim. Dolaplar şok edecek kadar boştu. İlkokula gitmem gerekiyordu ve saat on bir buçukta Mark'ın diş hekimi randevusu vardı, tüm bunları ikisi arasına sıkıştıracak zaman bulmam gerekiyordu. Sarah'nın sınıfında bir sanat projesine yardım etmek için gönüllü olmuştum.

Gönüllü olmuştum. Ne düşünüyordum ki?

Hem anne hem de baba rollerine zorlanmak beni fiziksel ve duygusal olarak tüketiyordu. Bazı günler, hüsranın çok büyük olduğu zamanlarda, Katie'nin ölmeyi seçmediğini kendime hatırlatmam gerekiyordu. Çocuklarımızı ya da

BELONGS TO KAOS TEAM

beni terk etmek istememişti. Bizi terk etmek zorunda olmak içini parçalamıştı.

Benim de yüreğimi parçalamıştı. İçine düştüğüm büyük bunalımdan çıkmak bunca zamanımı almıştı. Bu günlerde, normalde Katie'nin uğraşacağı çocukların ihtiyaçlarını öfke duymadan halledebiliyordum. Katie'ye duyduğum mantıksız öfke, bir zamanlar kendimi kurtaramadığım sinsi bir örümcek ağı gibi üstüme yapışıp kalmıştı. Şimdi çok daha iyiydi. Uyum sağlamayı, güzel günlere tutunmayı, beni ve çocukları ne kadar derinden sevdiğini hatırlamayı öğrenmiştim.

O gitmiş, onsuz hayatla yüzleşmek zorunda kalmıştım. Ailemizde taşıdığı tüm sorumlulukları üstleniyor, tüm bunları onun yarısı kadar yapmakta bile kendimi fena halde yetersiz hissediyordum.

Dört yıl olmuştu ve Katie'yi özlemekten hiç vazgeçmeyecektim. Mükemmel bir papaz eşiydi: sadık, sevgi dolu, nazik ve dindar. Her bir gün bir parçamın eksik olduğunu hissediyordum. Acım ilk yıl olduğu kadar ezici değildi. Onu hala çok özlüyordum ama bu ezici kayıpta yol kat etmiştim ve çoğu acıda olduğu gibi, mükafatlar da bulmuştum. Kendime, şükretmem gereken her şeye, Katie'yle paylaştığımız güzel yıllara, bulduğumuz sevgiye, çocuklarımıza dair daha derin bir anlayış edinmiştim. Bunlar iyileşme yolunda edindiğim küçük mücevherlerdi. Artık onu beni aşağı çeken çapaları hissetmeden hatırlayabiliyordum. Hatta yeniden gülebiliyor ve şaka bile yapabiliyordum.

Hatta günün birinde, Tanrı'nın izniyle, yeniden sevecektim.

Çamaşırları katlayıp yerleştirmeyi, market alışverişini ve Mark'ı dişçiye götürmeyi —diş teline ihtiyacı olacaktı—bitirdiğimde bir yerden diğerine koşmuşum gibi geliyordu. Sarah'nın okuluna gitmeden önce, akşam yemeğini elektrikli tencereye koyuvererek o gün yapmam gereken tüm işlerin zihinsel bir listesini yaptım. Kafam kontrolü kaybediyordu.

BELONGS TO KAOUS TEAM

Eve döndüğümde, çarşafları söküp çamaşır makinesine koydum. Yatakları daha sonra yapmam gerekecekti. Mark, ben Sarah'yı keman dersine bırakırken çarşafları kurutma makinesine koymaya söz vermişti.

Akşam yemeğinden sonra çocuklar ödevlerini yaparken ben de yeni kurumuş çarşafları yataklara koyup, günün son yükü için havlularımızı çamaşır makinesine koydum. Bu işleri haftanın geri kalanına yayabilirsem faydalı olacağının farkındaydım ama bunu hiç yapamamıştım.

Sarah yatmadan önce ona hikâye okumamı istediğinde oturup rahatlamaya fazlasıyla hazırdım. Kendisinin dördüncü sınıf düzeyinde okuyabildiğini görünce, kızıma uyurken okumayalı çok uzun zaman olduğunu fark ettim.

Yatağının kenarında oturuyordum, sürünerek kucağıma çıkıp başını omzuma yaslayarak beni şaşırttı. Bu da normalin dışındaydı ve hastalanıp hastalanmadığını merak etmeme neden oldu. Çocuklardan birinin hastalanmasından fazla kendimi yetersiz hissettiren bir şey yoktu.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordum. Bu üstüme tırmanan küçük kız hiç de idareyi ele almış dokuz yaşındaki kızıma benzemiyordu.

"Hayır," diye yanıtladı, sesi o kadar alçaktı ki duymakta zorlandım. "Üzgünüm."

Başının tepesinden öptüm. "Neden üzgünsün?" diye sordum, okulda bir şey olduğunu düşünerek.

Dönüp yüzünü göğsüme gömdü.

"Ne var balkabağım?" diye sordum, ona taktığım lakabı kullanarak.

Sarah sanki gözyaşlarını tutmaya çabalıyormuş gibi titrek bir nefes aldı. "Mrs. Gallon'un başka bir öğretmene annesiz bir çocuk olduğumu söylediğini duydum."

Kasıldım. "Mrs. Gallon yanılıyor."

Sarah başını yana eğip irileşmiş ve sorgulayan bakışlarla bana baktı. "Ama annem öldü benim."

"Evet, öldü, ama senin bir annen var Sarah, seni çok seven bir anne. Sadece artık burada değil." Kızım bunları özümserken sözlerim aramızda havada asılı kaldı.

"Ben annesiz değil miyim?"

"Hayır, kesinlikle değilsin."

Gözlerinin çevresindeki gerginlik gevşedi. "Onu hatırlıyorum," diye fısıldadı Sarah.

Sarah'nın şifonyerinde Katie'nin fotoğrafı duruyordu. Fotoğraf Sarah'nın doğumundan kısa süre sonra çekilmişti. Katie, küçük kızımızı tutmuş kameraya gülümsüyordu. Karımın bu fotoğrafını her zaman sevmiştim ve şimdi resme bakarken yalnızlık sızından fazlasını hissediyordum.

"Bana masal okur, şarkı söylerdi."

Katie'nin duş yaparken ve evde dolanırken şarkı söylediğini hatırlayınca bir an kollarım kasıldı. İçi şarkıyla dolu gibiydi. "Annenin sesi çok güzeldi."

"Koroda mıydı?"

"Ah evet." Bana göre, koro şarkıları Katie'siz asla aynı olmamıştı.

"Sesinin neye benzediğini hatırlamıyorum," diye fısıldadı Sarah, sesi gene ağlamak üzere gibiydi.

Sarah'nın başını öptüm ve iç geçirdim. Ölmeden önce Katie'nin sesini kaydetmek aklıma gelmemişti. Yiğitçe savaşmasına rağmen, kanser onu çok çabuk ele geçirmişti. Sadece birkaç aylık ömrü kaldığı söylendiğinde, şok ve inkâr içinde öleceğine inanmayı reddetmiştim. Kafasını kuma gömen birinden söz ediliyor! Ruh eşimi kaybetmek üzere olduğumu kabullenmek bir yana, buna inanmak bile istememiştim.

"Tek hatırlaman gereken," diye tavsiye ettim kızıma, "annenin seni ne kadar sevdiği."

"Ve ben annesiz bir çocuk değilim," dedi Sarah üstüne basa basa.

"Doğru," diye temin ettim onu.

Sarah eliyle ağzını örterek esnedi.

"İyi geceler hikâyesi okumamı hala istiyor musun?"

Başını salladı. "Lütfen."

Kırk dakika sonra Sarah'nın yatak odasından dışarı süzüldüm ve Mark'ı kontrol etmeye karar verdim. Oğlum sessiz bir çocuktu, annesinin kaybı söz konusu olduğunda duygularıyla başa çıkma bakımından pek açık olmamıştı.

Mark önünde açık bir cebir kitabıyla mutfak masasında oturuyordu. Hem Mark hem de Sarah zeki çocuklardı. Notları için endişelenmem hiç gerekmemişti. "Nasıl gidiyor dostum?" diye sordum, gidip arkasında durarak. Elimi omuzuna koydum.

"İyi."

Soruları neredeyse her zaman tek kelimeyle cevaplardı. Onunla iletişim kurma anahtarının, Mark'ı düşündürecek sorular sormak olduğunu öğrenmiştim.

Sandalyeyi çekip yanına oturdum ve problemleri gözden geçirdim. Matematik hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı. Mark şimdiden benim beceri seviyemin üzerinde denklemlerle uğraşıyordu. Gerek duyacak olursa ona yardıma gönüllü değildim, neyse ki ihtiyacı yoktu.

"Peki, diş teli takmaya ne diyorsun?" diye sordum.

Mark omuzunu silkti. "Sanırım sorun olmaz."

Bu bir sürü dişçi randevusu demek oluyordu, masrafı da cabası. Bu bana, maliyetin ne kadarının sigorta tarafından karşılanacağını. . . diş telinin kapsama girip girmediğini görmek için diş sigortamızı kontrol etmem gerektiğini hatırlattı.

"Bir kâse dondurmaya ne dersin?"

Mark kitaptan başını kaldırıp baktı, teklifi değerlendirmeden önce kafasını boşaltması gerekiyormuş gibi duraksadı. "Dondurmamız var mı?"

"Bugün alışveriş yaptım." Sandalyeyi geri itip buzdolabına gittim, buzluğu açtım. "Biraz ister misin?" diye sordum kutuyu çıkararak.

"Neli dondurma?"

"Vanilyalı."

"Hayır teşekkürler." Mark omuzlarını öne eğip matematik ödevine eğildi.

Sahiden, hangi çocuk dondurmayı reddederdi? "Vanilyalı sevmiyor musun?"

"Sorun değil. Hiç havamda değilim."

"Muza ne dersin?" Meyve evimizde hiç uzun dayanmazdı.

"Hayır, teşekkürler."

Son zamanlarda fazla iştahı olmadığını fark etmiştim ve bu pek doğru görünmüyordu. Böyle devam ederse, doktordan bir randevu alacaktım.

"Mark," diye itiraz ettim. "Sen büyüyen bir çocuksun. Daha fazla yemen gerek."

Oğlum kalemini masaya o kadar sert çarptı ki beni şok etti.

"Sorun da bu baba, büyümüyorum. Sınıfımdaki en kısa boylu çocuğum ve bundan nefret ediyorum."

Demek mesele buydu. Eh, bu iyi bildiğim bir alandı. "Hey, ufaklık, senin yaşındayken ben de kısaydım, şimdi bir bak bana." Bir seksen boyumun her santiminden gurur duyuyordum. Dondurmayı tekrar buzluğa koyup, masada Mark'ın yanına döndüm. "Senin yaşındayken kısa olmak benim de hoşuma gitmiyordu."

Mark kalemi iki eliyle öylesine sıkı tuttu ki ikiye böleceğini sandım.

"Uzamaya ne zaman başladın?"

Oğlum bunu duymak istemezdi, bu yüzden biraz uydurdum. "Lisede."

Bu bir beyaz yalandı, öyle bir şey yoktu. Yalan yalandı. Mezun olduktan sonraki yaza kadar tam boyuma ulaşamamıştım. Uzama çizgisine üniversiteye gitmeden hemen önce değmiştim.

"Lise." Mark inledi, eğilip alnını masaya bastırdı. "O kadar uzun beklemek zorunda mıyım?"

Sempati göstererek sırtını okşadım. "Üzgünüm evlat ama büyük ihtimalle bekleyeceksin."

Duymak istediğinin bu olmadığını söylemeye gerek yoktu. Mark gibi ben de fasulye sırığı kadar zayıftım. Kısa boylu, sıska ve biraz inek gibi bir şeydim. Mark'ın aksine, notlarım pek de ahım şahım değildi. Neyse ki oğlumuz bu bakımdan her zaman en iyi notları alan Katie'ye benziyordu. Aslında, üniversitedeyken matematik öğretmenine ihtiyacım olduğunda tanışmıştık.

"Daha hızlı uzamak için yapabileceğim bir şey yok mu?" dedi Mark yalvarırcasına. "Alabileceğim uzama hapları yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Muhtemelen vardı, ama oğluma bundan bahsedecek değildim.

Mark gözlerini kapattı, başını iki yana salladı, sonra ders kitabını çarparak kapattı. "Ben yatmaya gidiyorum."

Duraksadım, peşinden gidip onu cesaretlendirmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Şimdiye kadar ona güvence verme konusunda pek başarılı olamamıştım. Gerçeği istemiyordu ve onu suçlayamazdım.

Onun yaşındayken ben de sabırsızdım. Bir kıza çıkma teklif etmeden lise son sınıfa gelmiştim ve asıl sebep, sınıfımdaki hemen hemen her kızın benden daha uzun olmasıydı.

Televizyonun karşısına bir kâse dondurmayla oturduğumda ev sessizdi. Hava raporu için son haberleri izlemeyi seviyordum, böylece sabahları çocukların giyinmelerine en iyi nasıl yardımcı olabileceğimi öğreniyordum. Mark'ın

BELONGS TO KAOS TEAM

Sarah kadar yardıma ihtiyacı olmuyordu. Sarah'ya kalsa her gün yazlık elbise giyerdi. Sarah giyinmeyi, saçlarını süslemeyi seven bir kız çocuğuydu.

Sarah'nın saçlarını düşününce huzursuz oldum. Kızım saçlarını uzatmak istiyordu ama bu benim için sıkıntıdan başka bir şey değildi. Bu arzunun kısmen Sarah'nın annesinin fotoğrafından kaynaklandığını biliyordum. Kanser tedavilerinden önce Katie'nin uzun, gür, siyah saçları vardı. Bu Sarah'nın annesine benzeme biçimiydi. Ne yazık ki kızımın saçları kolay dolaşıyor ve saçlarını benim fırçalamamdan nefret ediyordu. Saçlarıyla uğraşırken ağlama ve sızlanmaları yüzünden, çocuk istismarı nedeniyle Çocuk Koruma Hizmetlerine teslim edilmediğime şaşıyordum.

Hava durumu spikeri batı Washington haritasının önünde duruyor, eyaletin yarısı bulutla kaplanmış görünüyordu. Eyaletin bu bölümünde tipik kış havası olarak, haftanın geri kalanında yağmur bekleniyordu. Çocuklarım doğal olarak kar yağmasını istiyordu ama Seattle'da kar yağışı nadirdi.

Haberler daha bitmeden uykumun geldiğini hissettim. Günüm yoğun geçmişti, daha farkına bile varmadan sabah olacaktı.

Tüm kapıların kilitli ve güvenli olduğunu kontrol ettikten sonra ışıkları kapatıp yatak odama gittim. Yarım saat sonra yatağa girip yastığa yerleşmiştim. Gözlerimi kapatıp dualarımı mırıldandım. Her zamanki gibi aklıma ilk gelen Mark'la Sarah oldu. Babaları olarak, genç yaşamlarını en iyi şekilde yönlendirmek ve şekillendirmek için bilgelik diledim. İhtiyaçlarını karşılamak ve iyi bir baba olma konusunda endişeliydim, annelerini kaybetmelerini telafi ederken aşırıya kaçmaktan korkuyordum.

Sırada kilise ailesi vardı. Bu konuda endişelerim çeşitliydi. Sayımız artıyordu, kesinlikle büyük bir hızla değildi,

BELONGS TO KAOS TEAM

ama yavaş bir artış vardı ve bu umut vericiydi. Aylık haber bültenini postalamaya geri dönmüştük. Böyle küçük bir şeyin fark yaratabilmesi ne tuhaftı.

Linda, Noel programının başına geçmişti ve koro Noel Arifesi ayini için pratik yapıyordu. Pazar öğleden sonra kilisenin ardından ağacı dikip süslemeyi umuyordum.

Dualarımı tamamlarken, Shay Benson aklıma geldi. Düşüncelerim aniden durdu, gözlerim açıldı. Pazar sabahı onu kilisede görmek moralimi yükseltmişti. Shay'le geçen yıl sadece birkaç kez konuşmuş olsam da Kevin aracılığıyla onu takip ediyordum.

Shay her şartı yerine getirmişti. Kevin'e göre son birkaç ayda önemli bir ilerleme kaydetmişti. Kiliseden altı blok kadar ötede bulunan Corner Café'de iş bulmuştu. Umut Merkezi'nin yardımıyla, geçiş aşamasında mezunlara verilen küçük evlerden birine taşınacaktı. Kevin, kendi başına bir eve gücü yetene kadar orada minimum kirayla bir yıl yaşamasına izin verileceğini söylemişti.

Kevin, Shay konusunda hemen umutlanmamam için beni uyarmıştı. Asıl sınav, Shay merkezden ayrılıp gerçek dünyaya karıştığı zaman gelecekti. Kevin iyimserdi ama pek çok umut vaat eden kadının eski yaşam tarzına geri döndüğünü görmüştü.

Kevin yine de hiçbir zaman umudunu yitirmiyordu. Bunu nasıl yaptığından emin değildim. İnancı güçlüydü; onun gibi zorlukların engelini reddetmeyi, çabalarımda onun gibi esnek ve sarsılmaz olabilmeyi diledim.

Shay'in Umut Merkezi'nde öğrendiği hayat derslerinin kökleştiğine inanmak istiyordum. Kevin yeni bir yaşam kurma çabalarında çeşitli testlerle karşılaşacağını söylemişti. İyi haber şu ki, iyi bir destek sistemi sürdürdüğü, grup toplantılarına katıldığı ve beladan uzak durduğu takdirde, başarılı olacaktı. Onun bunu yapabilmesi için dua ettim.

Mezuniyet bir sonraki hafta sonu olacaktı. Shay'in gelip beni şahsen davet etmesine sevinmiştim. Sarah'nın ona ne kadar çabuk yaklaştığını hatırlayınca gülümsedim. Shay'in yemekte bize katılması benim açımdan büyük bir hamleydi. Katie'yi kaybettiğimizden beri ilk kez bekâr bir kadını evimize davet etmiştim. Ne yaptığımı ancak o gittikten sonra fark etmiştim ama pişman değildim.

Onunla beraber olmaktan hepimiz hoşlanmıştık.

Mark bile...

Shay'le Sarah bana yeni bir isim seçmekten bahsettiğinde normalde çok ciddi oğlumun bile birkaç kez gülümsediğini fark etmiştim.

Yastığımı kabartarak karanlıkta gülümsedim. Dolu bir gün geçirmiştim. Alarm çaldığı andan başımı tekrar yastığa koyana kadar koşup durmuş gibiydim. Çok yorgun olmalıydım.

Çok yorulmuştum.

Aynı zamanda Shay'i düşünürken gülümsüyordum.

Ve onu yakında tekrar göreceğim için memnundum.

BÖLÜM 7

Shay

Mezuniyetten önceki Perşembe, Yemek Getir gecesiydi. Kafeteryaya girer girmez hizmet veren gönüllü grubun Drew'nun kilisesi Seattle Calvary'den olduğunu fark ettim. Birkaç kez bahsettiği kadın, Linda Kincaid, servis yapan bir grubu denetlemekle meşguldü.

Yemek yedikten sonra onu arayıp bulacak kadar öz güvenimi toparlamıştım. Etrafımda toparlanma, temizleme işleri devam ederken ona yaklaştım. "Sen Linda Kincaid'sin, değil mi?" dedim.

Döndü, sesin kaynağını aranırken benimle göz göze geldi.

"Evet." Konuşması tutuk olsa da bakışları dostçaydı. "Tanışmış mıydık?"

"Hayır, resmen değil. Drew... Peder Douglas kendimi tanıtmamı söylemişti." Drew'yu bu şekilde düşünmeme rağmen, küçük adını kullanmamayı hatırlamam gerekiyordu.

"Seattle Calvary'ye gidiyor musun?"

"Hayır... Yani geçen pazar gittim, ama bu ilk seferdi."

Gönüllülerden biri Linda'ya bir soru sorunca kesintiye uğradık. "Minibüse koy," diye talimat verdi Linda.

BELONGS TO KAOS TEAM

Cebinden bir dizi anahtar çıkarıp kadına verdikten sonra dikkatini bana çevirdi.

"Özür dilerim, ne diyordun?"

"Aslında hiçbir şey. Seninle tanışmak istedim. Drew... Pardon, Peder Douglas, birkaç kez isminden söz etti. Sana ne kadar güvendiğinden bahsetti bana."

"O iyi bir insan ve ona yardım etmekten mutluluk duyuyorum," dedi Linda. "Ağır bir yük taşıyor."

"Öyle," diye katıldım ona. "Yemek-Getir gecelerine hiç katıldığı oluyor mu?" Umut Merkezi'nde olduğum yıl hiç gelmemişti.

Linda'nın gözlerinden bir hüzün ifadesi gelip geçti. "Rutin olarak geliyordu ama bu karısı çok hastalanmadan önceydi. Şimdi çocuklarıyla akşam yemeği yemenin daha önemli olduğunu düşünüyor. Neden soruyorsun?"

İlle de bir şey söyleyeceksem ne kadarını söylemem gerektiğini merak ederek ayaklarıma baktım. "İyi bir aşçı." Sonra hemen ekledim. "Belki de elektrikli tenceresinin ince ayarlı olduğunu söylemeliyim."

Linda sanki ne diyeceğinden emin değilmiş gibi ağzını açıp kapattı. "Senin için yemek mi yaptı?"

O sırada çok fazla konuştuğumu fark ettim. Bir şey ima etmek istememiştim, ama sözlerimden fazlasıyla anlam çıkardığı şokundan belliydi.

"Bu bir randevu falan değildi," diye alelacele açıkladım. "Peder Douglas beni eve davet etti. Geçen Pazar kiliseden sonra, papaz evine." Drew'yu Umut Merkezi'ndeki mezuniyetime davet ettiğimi eklemeden önce tereddüt ettim.

"Çok kibar davranmış," dedi Linda.

Şimdi huzursuz, diğer kadını inceledim. "Umarım yersiz bir şey söylemedim."

"Söylemedin," diye temin etti Linda. "Tanıştığımıza sevindim, Shay."

"Şimdi kendimi daha önce tanıtmadığım için üzgünüm." Korkmuştum... Hayır, bu çok güçlü bir sözcüktü. Belki tereddüt veya cesaretsizlikti. Belki de özveriyle başkalarına veren iyi bir Hıristiyan kadının somut örneği olduğu içindi. Belki de benden üstün olduğu içindi. Sonradan onun baskın kimliğinden şaşalayan tek kişi olmadığımı fark ettim.

Birkaç dakika daha konuştu, onunla sohbet samimi ve kolaydı. O cumartesi mezun olacağımı öğrendi.

"Corner Café'de garson olarak çalışıyorum," dedim ona.

"Lloyd'la oraya arada bir öğle yemeğinde uğruyoruz. Gelecek hafta bir gün geliriz."

"Bu harika olur." Sohbetimizin bu kadar iyi gitmesinden memnun, kendimi tutamıyor, gülümsüyordum.

Bütün olarak on dakikadan fazla konuşmamıştık. Linda gittiğinde, bir arkadaş edindiğimi hissettim. Tek tük arkadaşım vardı. Evet, Umut Merkezi'nde birkaç kadınla bağ kurmuştum ve bunlar güçlü bağlardı ama Linda gerçek dünyadan bir arkadaştı ve bende böylesi çok azdı.

Cumartesi sabahı, hepimizin mezuniyet törenine hazırlanmamıza yardımcı olmak için gönüllü bir kuaför geldi. Saçlarım geçtiğimiz yıl uzamıştı ve artık bir kesim için fazlasıyla hazırdım. Omuz hizamda kesildi. İki tarafa örgü yaptırdım, sonra da yukarı çekip tepemde topladım.

Hapishanedeyken param yetmediği için makyaj yapma alışkanlığını bırakmıştım ama mezuniyet için biraz göz farı ve dudak parlatıcısı kullandım. İşim bittiğinde Goodwill'de bulduğum güzel bir elbiseyi giydim. Aynadaki yansımama bakarken, üstünde güzel bir elbiseyle durup gün batımına bakmaktan söz eden Taylor Swift şarkısını düşündüm. Aklımdan melodi geçerken düşüncelerim Drew'ya kaydı. Beni gördüğünde ne düşüneceğini merak ettim. Bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. Geleceğini umamazdım. Daha önce hayal kırıklığına uğramıştım ve bir başka hayal kırıklığına

uğramak istemiyordum. Gelmesi benim için dünyalara bedeldi ama buna bel bağlayamazdım. Aynaya bakarken Drew için güzel görünmek istediğimi fark ettim.

Dur. Düşüncelerim duruverdi.

Böyle bir şey olamaz.

Bu düşüncelere hemen bir son verdim. Papaz Douglas'ın benimle romantik bir şekilde ilgilenmesi mümkün değildi. Onun yasak bölge olduğunu ne kadar erken kabul edersem ruh sağlığım için o kadar iyi olurdu. Aramızda bir romantizmi ihtimal olarak bile düşünmek, kendimi acı verecek bir gerçeğe hazırlamak olurdu. Amacım aklı başında bir kadın olmaktı, kendimi Drew'nun aşkına kaptırmak aşırı derecede aptallık olurdu.

Yine de mezuniyet töreninin yapıldığı odaya girerken izleyicileri araştırmaktan kendimi alamadım. Yanında Sarah ve Mark'la onu görünce, kendimi tutamayıp gülümsedim. Yüzümü acıtacak kadar geniş bir tebessümdü. Yüreğim sevinçle kabardı, o kadar uzun zamandır deneyimlemediğim bir duyguydu ki tanımlamakta zorluk çektim.

Gelmişti. Geleceğini bilmeliydim. İşin güzeli, çocuklarını da getirmişti.

Sarah beni görür görmez alkışladı ve alkışladı, ta ki babası eğilip kulağına fısıldayana kadar. Ancak o zaman durdu.

Mark sıkılmış görünüyordu. Babası gibi takım elbise giyip kravat takmıştı, sanki burası yerine dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ediyormuş gibi ayaklarını sürüyordu. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Daha sonra büyük günüme katılmasının ne kadar makbule geçtiğini ona bildirecektim.

Umut Merkezi yöneticisi Dr. Kevin Forester törene açılış konuşmasıyla başladı. Sonra danışmanlardan ikisi konuştu. Benim adım, bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmak için çok çalışan biri olarak iki kez anıldı. Bundan fazla gurur

BELONGS TO KAOS TEAM

duyamazdım. Liseden mezun olma şansımdan vazgeçtiğim için, benim için bu tören olabildiğince buna yakındı. Her anının tadını çıkardım.

Sertifikamı alma sıram geldiğinde, Dr. Forester adımı seslendi, "Shay Benson, akıllı, kendinden emin ve özgüvenli bir kadın."

Bakışlarım hızla Drew ve çocuklara çevrildi, Sarah'nın portatif sandalyeden kaydığını, minik elleri izin verdiği ölçüde güçlü ve yüksek sesle alkışlamasını izledim. Drew, kızının coşkusunu kısıtlayacak bir şey yapmadı. Sertifikamı almak için öne çıktığımda Mark bile beni daha iyi görmek için sandalyesinde doğrularak gülümsedi.

Yerime dönünce izleyicilere baktım. Gözlerim Drew'ya kilitlendiğinde gülümseyerek başını sallayıp benimle gururlandığını gösterdi. İşte gene o sevinç, gerçek sevinç duygusu vardı. Duygusal bir iksire dönüşmüştü, son derece bağımlılık yapıyordu, güçlü bir bağımlılık haline gelmişti.

Mezuniyet töreninin ardından merkez, mezunlar ve misafirleri için küçük bir resepsiyon düzenledi. Davetlim olarak sadece Drew ve çocukları vardı. Aslında davet edebileceğim bir tek onlar vardı. Geçmiş hayatımdan kimsenin gelmesini istemiyordum.

Serbest kalır kalmaz Sarah yanıma koştu. "Shay, Shay, çok güzel görünüyorsun," diye bağırdı, sanki kelimeleri yeterince hızlı söyleyemiyormuş gibi.

"Teşekkür ederim." Drew'nun yanında olmamasına şaşırmıştım. "Babanla ağabeyin nerede?"

"Arabaya gittiler," dedi Sarah belime sarılarak.

Kolumu dolayıp ben de ona sarıldım. "Meyve suyu ve kurabiye ister misin?" diye sordum.

"Daha değil," dedi Sarah elimi tutarak. "Babam ve Mark dönene kadar burada kalman gerek, tamam mı?"

"Tamam," dedim konunun ne olduğunu merak ederek.

Birkaç dakika sonra hem Drew hem de oğlu geri döndü. Mark'ın elinde büyük bir çiçek buketi vardı. Elinde çiçeklerle bana yaklaştı. "Bunlar senin için," dedi bana uzatarak.

Kısa bir an ağlayacağımdan korktum. Nadiren ağlardım. Bunun bir zayıflık işareti olduğunu babam beni dövdüğünde, herhangi bir acı gösterisinin onun kötülüğünü beslediğini öğrenmiştim. Gözlerimi kırpıştırarak dolan yaşları engelledim ve elindeki çiçeklere baktım.

Mark, elinde hala yaprakların arasına gizlenmiş çobanpüskülü dallarıyla çiçekleri tutmaya devam ediyordu, sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi babasına baktı.

"Al onları," diye fısıldadı Sarah. "Onları sana aldık."

Boğuk bir sesle minnettarlığımı dile getirmeyi başardım, buketi Mark'tan alarak bir güzellik kraliçesi gibi koluma yerleştirdim. "Daha önce bana kimse çiçek vermemişti," dedim on üç yaşındaki çocuğa.

"Bunları babam aldı," diye açıkladı Mark, yüzü utançtan kızarmıştı.

"Çiçekler hepimizden," dedi Drew.

"Babam Costco'ya gitti çünkü orada market çiçekleriyle aynı paraya daha büyük buketler var. Noel nedeniyle özellikle büyük oluyorlar."

"Gerçekçi olmak gibisi yok," diye fısıldadı Drew.

Karşılıklı tebessüm ettik, o sırada Mark'ın kurabiye ve meyve suyu servis edilen masaya içi giderek baktığını fark ettim. "Bir şeyler yiyip içmek ister misin?" diye sordum.

Mark hevesle başını sallayınca çocukları masaya götürdüm. Küçük birer tabak aldılar ve hep birlikte oturduk.

Masalardan birine oturduğumuzda Sarah babasına baktı. "Baba, Shay'in örgülerini görüyor musun? İşte saçlarımı öyle yapmanı istiyorum."

"Balkabağı," diye mırıldandı Drew, elleriyle bir çaresizlik işareti yaparak. "Bu benim için biraz fazla süslü.

İstersen denerim, ama seninkini Shay'inki kadar güzel yapabilir miyim bilmiyorum."

Sarah başını eğdi.

"Senin için saçlarını ben yapabilirim," diye teklif ettim, Drew'nun verdiği desteğe minnettarlığımı göstermek için bir şeyler yapmak istiyordum. Çiçekleri kucağıma koydum, çiçeklere bakmaktan kendimi alamıyordum. Çiçekler Drew'nun tahmin edemeyeceği kadar çok şey ifade ediyordu.

Dokuz yaşındaki küçük kız bana kocaman, dişsiz bir tebessümle gülümsedi. "Yapabilir misin? Ne zaman?" diye sordu hevesle. "Okula giderken böyle yapılmasını istiyorum. Pazartesi ben okula gitmeden önce eve gelebilir misin?"

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, gelemem. Pazartesi sabahı kafede çalışıyorum."

Hayal kırıklığıyla tatlı, çocuk yüzü asıldı.

"Ama pazar günü gelip saçlarını yapabilirim ve eğer dikkatli olursan, pazartesi günü hala güzel görünecektir."

Sarah dönüp babasına baktı. "Gelebilir mi baba? Geçen hafta olduğu gibi kiliseden sonra. Shay gene bizimle yiyebilir mi?"

Drew duraksayarak kaşlarını çattı.

Onu zor durumda bırakmamak için hemen araya girdim. "Saçlarını günün ilerleyen saatlerinde yaparsam muhtemelen daha iyi olur, Sarah. Bu şekilde örgüler sabaha kadar güzel ve sıkı kalacaktır. Bu sana uygun mu?"

Tekrar babasına baktı.

"Bu harika olur. Çok naziksin Shay," dedi babası.

Asıl minnettar olması gereken kişinin ben olduğumu bilmesini isterdim.

"Bir kurabiye daha alabilir miyim?" diye sordu Mark.

Drew başıyla onaylayınca oğlu yiyecek içecek masasına geri döndü.

"Kevin bana muhasebe dersi aldığını söyledi," dedi Drew, kahvesini yudumladıktan sonra.

"Evet." Bunu bilmesine şaşırmıştım. Lilly akşamlarımdan faydalanarak devlet üniversitesinde eğitimimi genişletmeye teşvik etmişti. İşim sabahın beş otuzundan öğleden sonra ikiye kadar sürüyordu. Ders alma konusunda çekincelerim vardı, ama sayılarla aram her zaman iyi olmuş, bu yüzden bankada işe girmiştim.

"Geleceği önemsediğini duyduğuma sevindim Shay."

"Muhtemelen boşuna bir uğraş," dedim, "ama Lilly geçmişimin beni sınırlamasına izin veremeyeceğimi söylüyor."

"Lilly haklı," dedi Drew.

"Dava yöneticim Brenda Jordan'ın temasları var ve kursu tamamladıktan sonra beni bir pozisyon için tavsiye edeceğini söylüyor."

Drew başını salladı. "Çok başarılı olacaksın, Shay."

Bana duyduğu güven rahatlatıyordu.

Otuz dakika kadar sonra, Drew ve çocuklar gitme zamanının geldiğini söylediler. Gitmelerini istemiyordum, ama bu benim bencilliğimdi. Drew yoğun bir yaşam sürdürüyordu, onları alıkoymak için hiçbir nedenim yoktu. Onları resepsiyona kadar götürdüm. "Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Yarın saçlarımı öreceksin, değil mi?" diye sordu Sarah, sözümü tutacağımdan emin olmak istiyordu.

"Bunu kaçırmam. Ayrıca gece örgülerimle uyuyacağım, böylece ikinci gün neye benzediğini görebilirsin."

Küçük kız hevesle başını salladı.

Pencerenin yanında durup çiseleyen yağmurda uzaklaşmalarını izledim. Saat daha dört bile olmamıştı ve hava şimdiden karanlıktı.

"Hayallerinin erkeği mi?" diye sordu Sydney, oranın sakinlerinden biri.

BELONGS TO KAOS TEAM

Başımı iki yana salladım. "Keşke," diye fısıldadım.

"Sana çiçek mi getirdi?"

Kollarımdaki bukete baktım. "Evet."

"Sanırım dilemeye devam etmelisin tatlım. Sana çiçek getiren bir adam arkadaştan fazlasıdır."

Güzel bir düşünceydi, ama Drew'la aramızda romantik bir ilişki ihtimali olmadığını biliyordum. Sonra muhasebe dersimden haberdar olduğunu hatırladım. Dr. Forester'ın bu bilgiyi kendiliğinden verdiğinden kuşkum vardı. Bu sadece Drew'nun sorduğu anlamına gelebilirdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 8

Drew

Linda, Kincaid pazar sabahı saat on birdeki ibadet hizmetinden sonra beni bekliyordu. Son birkaç yıldır ona gitgide daha çok güvenmeye başlamıştım. Linda yorulmak bilmez bir gönüllü olmasının yanı sıra, sağlam bir dost ve bekar bir baba olarak bana harika bir yardımcı olmuştu. Katie'nin ölümünden beri Linda devreye girmiş, çocuklar için Noel hediyelerini o alıyordu, bu benim için yürek burkan bir görevdi.

Alışverişten kaçındığımdan değil. Aslında seviyordum. Yani, çoğunlukla. Katie'siz alışveriş yapmak çok zor geliyordu. Noel hediyeleri almak her zaman birlikte yaptığımız bir şeydi. Bunu dört gözle beklerdik.

Katie olmadan, Noel ve diğer tüm önemli tatiller bana yalnız olduğumu hatırlatan başka bir tokat haline gelmişti. Geçen son üç Noel'e zor dayanmıştım. Linda ve kilise ailemden birkaç kişi olmasaydı ne yapardım bilemiyorum.

Bu yıl farklı geliyordu, hem de iyi anlamda.

"Arkadaşınla tanıştım," dedi Linda.

BELONGS TO KAOUS TEAM

"Hangi arkadaş acaba?" diye sordum, o haftaki bağış mevduat fişlerini kontrol etmeyi bitirmiştim. Her hafta parayı Linda'nın kocası Lloyd sayıyordu.

"Umut Merkezi'ndeki kadın," diye devam etti Linda.

Shay'i sadece düşünmek bile gülümsetiyordu. "Kendini tanıtacağını umuyordum. Çocuklarla onun mezuniyetine katıldık."

Linda'nın gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. "Gerçekten mi? Çok nazik davranmışsınız."

"Uzun bir yol kat etti. Shay'in hayatında yaptığı olumlu değişikliklerle gurur duyuyorum." Aylar önce o sabah Shay'i kilisede bulmanın benim için de bir dönüm noktası olduğunu açıklamak istiyordum. Bu tanışma beni Kevin'le yeniden buluşturmuş ve bu, arkadaşlarla spor yapmama yol açmış, bu da birbirimizi teşvik edip desteklediğimiz diğer papazlardan küçük bir grubun toplanmasıyla sonuçlanmıştı. Bir dizi domino kartının düşmesini izlemek gibiydi. Bir olay diğerine yol açmıştı.

"Anladığım kadarıyla onu eve götürmüşsün," dedi Linda, gözlerini gözlerime dikmiş, sanki bunun doğru olup olmadığını duymayı bekliyor gibiydi.

"Götürdüm," diye itiraf ettim, sesinde duyduğum kınamaya şaşırmıştım.

"Bu akıllıca mı, Drew?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu gerçekten çocuklarını tanıştırmak istediğin biri mi?"

Linda biraz tedirgin görünüyordu. Onu iyi tanıdığım için, bunun sıradan bir soru olmadığını, birkaç gündür üzerinde kafa yorduğunu anlamıştım.

Anında fena halde canım sıkılarak savunma ihtiyacı hissettim. "Shay çocuklarımla harikaydı. Beni şaşırttın Linda. Birine geçmişi yüzünden önyargılı davranmayacağını umardım."

Eleştirimi nazikçe başını sallayarak karşıladı. "Hata yapmaktansa tedbirli olma taraftarıyım. Bunu yapmamış olman beni şaşırtıyor, hepsi bu."

"Bu durumda gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Belki," diyerek biraz isteksizce kabul etti ve peşimden kiliseden çıktı.

Bana göre konu kapanmıştı. Mark'la Sarah'nın beklediği papaz evine gitmek için sabırsızlanıyordum. Bu öğleden sonra ağacı süslemeyi planlamıştık. Daha sonra Shay, Sarah'nın saçlarına kızımın hayran olduğu süslü Fransız örgülerini yapmaya gelecekti. Aslında Sarah sabah pek başka bir şey konuşmamıştı. Linda'nın duygularını düşünerek Shay'in ziyaretinden bahsetmedim.

"Aslında, bu Noel çocuklar konusunda ne düşündüğünü sormak için uğramıştım. Bu yıl alışverişi son dakikaya bırakmak yerine biraz daha erken yapmak istiyorum."

Bunu her şeyi Noel'den üç gün önceye bıraktığım bir önceki yıl münasebetiyle söylüyordu. Neyse ki Linda yine devreye girmişti. Yardım için minnettardım ama Linda annemle babam yaşlarındaydı ve çocukların yaş grubuna uygun hediyeler söz konusu olduğunda gerçekten hiçbir fikri yoktu. Çocuklar ağacın altındaki hediyelere memnun oluyor ve şikâyet etmiyorlardı, ancak daha küçük yaş grubuna yönelik doldurulmuş hayvanlar ve masa oyunları yerine video oyunlarını ve elektronik eşyaları daha çok beğeneceklerini biliyordum.

"Biliyor musun Linda, sanırım bu yıl alışverişimi kendim yapacağım. Teklif için müteşekkirim. Yardım etme isteğin, son birkaç yıl büyük bir fark yarattı. "

Bir dostluk jestiyle sırtımı okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, istemekten çekinme."

"Benimle ailem için yaptığın her şeye ne kadar teşekkür etsem azdır." Gerek olursa temas kurardım, ama kendimi

iyi hissediyordum—Katie'yi kaybettiğimden beri olduğumdan daha iyi. Linda'ya güvenmiş ve muhtemelen gereğinden fazla dayanmıştım ama Shay söz konusu olunca durum farklıydı. İlk tanışmamızdan bu yana ondaki değişimi, kişisel gelişimini görmüştüm. Ona inanıyordum.

Nihayet eve döndüğümde Mark'la Sarah sabırsızlıkla beni bekliyorlardı. O sabah erkenden ağaç süslerini çıkarmıştım ve ikisi bekleyememiş, süsleri ağaca yerleştirmeye başlamışlardı bile.

Pratik nedenlerle yapay bir ağaç satın almıştım ve Katie'nin gerçek bir ağaç almadığım için beni affedeceğini umuyordum. Bir gece önce çocuklar yattıktan sonra oturma odasının köşesine kurmuştum.

"Güzel yapmış mıyız baba?" diye sordu Sarah, çabalarından gurur duyarak.

"Harika yapmışsınız." Ağacın daha yüksekteki, erişemeyecekleri süslerini eklemem gerekecekti. Noel ağacında zaten ışıklar vardı, bu yüzden süslemek daha kolaydı. O ışıltılı çelenklerden birkaç tane eklersem yetecekti. Hemen hemen sorunsuzdu.

Eve geldikten bir saat sonra, geç bir öğle yemeğine oturduk, Seahawks futbol maçının karşısında ayaklarımı uzatıp dinlenmeye fazlasıyla hazırdım. Doğu Yakası'nda bir akşam maçı olacak, başlama vuruşu yaklaşık beş buçukta başlayacaktı.

"Shay ne zaman gelecek?" diye sordu Sarah endişeyle.

Saatime baktım. "Her an gelebilir."

Sarah'ya gereken tek teşvik buydu. "Saç malzemelerini hazırlayayım," diye seslendi yatak odasına koştururken.

Mark'a bakınca kız kardeşine gözlerini devirdiğini gördüm. "Benimle futbol izleyecek misin dostum?" diye sordum. Hiçbir maçı kaçırmıyorduk.

BELONGS TO KAOUS TEAM

Oğlum okul başladıktan sonra son birkaç aydır sessiz ve mesafeli bir hal almıştı. Onunla bu konuda konuşmaya çalışmıştım, ama ser verip sır vermiyordu. Boyunun uzamamasından rahatsız olduğunu biliyordum. Zaman içinde açılacağını umuyordum. Endişelendiğim için, ortaokula uğrayarak okul danışmanından ona göz kulak olmasını rica etmiştim. Bugüne kadar hiç haber almamıştım. Mark'ın çocukluktan ergenliğe geçiş yaptığını varsaymak zorundaydım. Katie'ye özellikle yakın olması işi hiç kolaylaştırmıyordu.

Kapı zili çaldı, ben daha televizyon koltuğumdan kalkamadan Sarah sokak kapısına o kadar hızlı koştu ki Mark'la benim yanımdan geçerken bulanık görünüyordu. Coşkusunu görünce sırıttım.

Tam tahmin ettiğim gibi, Shay'di. Sarah elini tutup eşikten neredeyse çekerek eve soktu. "Hiç gelmeyeceksin sandım," dedi kızım coşkuyla dolup taşarak. "Saçımı yapman için odamda her şeyi hazırladım."

"Sana da merhaba," dedi Shay gülerek.

Sarah bir şeyi atlamış gibi yürürken birden durdu. "Saçımı yapmayı hala istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Yanımda saç tokası getirdim."

"Gerçekten mi?" Bir an Sarah'nın sevinçten düşüp bayılacağını sandım. "Hiç saç tokam yoktu."

"Buna müteşekkirim Shay," dedim önümde yürürken. "Sarah sen gelene kadar saatleri sayıyordu."

İkili diğer odada kayboldu ve futbol maçı başladı. Patriots ve Seahawks birbirine denk takımlardı. Mark'la ikimiz hızla Hawks için tezahüratlara katıldık. Sarah ya da Shay'den hiç ses çıkmadığını ancak devre arasında fark ettim.

"Baba, baba." Sarah koşarak oturma odasına geldi. "Bak," diye bağırarak görmem için ellerini uzattı. "Shay'le ikimiz bir spa öğleden sonrası geçirdik. Oje getirmiş, el ve ayak tırnaklarımı da boyadı."

"Çok güzel görünüyorsun, " dedim, heyecanla dolup taşan kızıma gülümsedim. Ayak parmaklarındaki ojeyi halıya değdirmemek için ağırlığını topuklarının üzerinde dengeleyerek duruyordu. "Shay saçlarımı da yaptı." Balerin gibi kendi etrafında dönerken uzun örgüsü de onunla döndü.

"Çekil," diye bağırdı Mark. "Televizyonu kapatıyorsun."

"Devre arası," diye hatırlattım oğluma.

"Shay'le ikimiz mısır patlatabilir miyiz?" dedi Sarah.

"Elbette. İyi fikir." Mikrodalga malzemelerim olduğundan emin değildim ama çekirdeklerim olduğundan gayet emindim. Shay oturma odasına geldi, gergin bir ifadesi vardı. Konuşurken ellerini ovuşturuyordu. "Umarım Sarah'nın tırnaklarını boyamamın sakıncası yoktur. Heyecanlıydı ve sorun olmayacağını söyledi."

zSorun değil," diye temin ettim, şu anda oyunun üçüncü çeyreğinin başlamak üzere olması daha önemliydi.

"Soracaktım, ama kendini maça kaptırmış gibi görünüyordun."

"Hiç problem değil." Omuzumun üzerinden göz atarak mutfağa girdim, Shay'le Sarah'nın patlamış mısır için gerekenleri nerede bulacaklarını gösterdim.

Çok geçmeden tüm ev patlamış mısır kokusuyla doldu ve ağzım sulanmaya başladı.

Sarah, bana büyük bir kâse ve ağabeyi için de bir tane getirdikten sonra, Shay'le ikisi oturma odasında bize katıldılar. Shay kanepede iki çocuğun arasına oturdu. Sarah başını ona yasladı, Mark hatur hutur patlamış mısır yerken gayet rahat görünüyordu.

"Skor ne?" diye sordu Shay, televizyona bakarak.

"Seahawks Patriots'la berabere kaldı," dedi Mark benden önce.

"Biraz daha kalabilir misin?" diye sordu Sarah.

Shay, onayımı istiyormuş gibi bana baktı. "Kal," dedim. Shay, öğleden sonra uzun süre kızımı meşgul etmeyi başarmıştı. Bu beni oyunun tadını çıkarmam ve Mark'la vakit geçirmem için serbest bırakmıştı. Normalde Sarah sürekli bizi rahatsız ederdi. Bu, tüm sezon boyunca keyif aldığım en huzurlu Seahawks maçıydı.

"Bu oyunu kazanıyoruz ve play-off'lara girmemiz garantileniyor," diye açıkladım öne eğilerek.

"Saçlarımı fark ettin mi baba?"

"Harika görünüyor balkabağı."

***

Üçüncü çeyreğin yarısında Sarah futboldan sıkıldı. "Benimle bir oyun oynar mısın Shay?" diye sordu. "Eskiden annemle oynardık."

Sarah'nın isteği dikkatimi çekmişti. Sarah, Katie'yle Candyland oynardı ve Katie'nin ölümünden beri kutu oyununa dokunmamıştı. Yatak odasından getireceği oyunun bu olup olmadığını görmek için bekledim ve tabii ki öyleydi.

Bir an için göğsüm sıkıştı. Bir yanımla, Sarah'nın Shay'le en sevdiği oyunu oynayacak kadar bağ kurmasına sevinmiştim. Bir yandan kafamın gerisinde Linda'nın uyarı sözleri çınlıyordu. Belki de Shay'in çocuklarıma fazla yaklaşmasına izin vermek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Shay hayatında bazı hatalar yaptığını itiraf etmişti. Bunu tersine çevirmişti, ki bu harikaydı ve onun adına seviniyordum. Ancak test, Shay'in mezuniyetini takip eden haftalarda, merkezdeki korumalı dünyanın dışında gerçek dünyada yaşarken gerçekleşecekti.

"Gol!" Mark kollarını havaya savurarak ayağa fırladı.

Shay ve Sarah hakkındaki düşüncelerime o kadar kapılmıştım ki, televizyon ekranında olup bitenlere dikkat

etmemiştim. Mark sehpanın etrafında sevinçle dans ederken güldüm.

Sarah mutfak masasında oynadığı oyunundan başını kaldırdı, gözlerini devirerek Shay'e, "Erkekler!" dedi.

Gülmemi tutamadım. Heyecanlı bir andı. Bu ender oluyordu. Gülümsüyordum ve mutluydum. Karımı gömdüğümde, bu memnuniyet duygusunun sonsuza dek kaybolacağını düşünmüştüm. Oysa çocuklarım memnundu, hayatım yeniden düzene girmişti ve kilise gelişiyordu. Güzel bir histi. Gerçekten çok güzeldi.

Shay futbol maçı bitene kadar kaldı. Seahawks son dakikada zafer kazanmayı başardı, bu da Mark'la beni mutlu etti. Paltosuna uzandığını görünce Shay'i Sarah'yla birlikte sokak kapısına kadar geçirdim.

"Teşekkür ederim Shay," diye fısıldadı kızım. Elini başına götürdü. "Saçlarım hiç bu kadar güzel görünmemişti. Yakında bir spa günü daha yapabilir miyiz?"

"Tabii ki." Shay kızıma gülümsedi.

Sarah içten gelen bir dürtüyle kollarını Shay'in beline dolayıp sarıldı.

Gece bastırmıştı, karanlık beni düşündürdü. Shay'in arabasız olduğunu biliyordum. "Nasıl geri döneceksin?" diye sordum.

"Buraya geldiğim gibi, otobüsle."

Gece vakti otobüse tek başına binmesi fikri hoşuma gitmedi. "Ben seni götürürüm."

"Drew, sorun değil, gerçekten. Hep otobüse biniyorum. Güvenlidir; kesinlikle başımın çaresine bakabilirim."

Onu duymazdan gelip çocuklarıma döndüm. "Paltolarınızı alın, Shay'i eve götürüyoruz."

"Ben gelmek zorunda mıyım?" dedi bağırarak Mark, video oyunundan koptuğu için hoşnutsuzdu.

"Sarah, sen benimle gelmek istiyor musun?" diye sordum.

"Şovum başladı, baba."

"Drew, lütfen," diye itiraz etti Shay. "Ben hallederim."

"Öyle bir şey olmayacak. Sarah için yaptığın onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim. Tartışma yok."

Tereddüt etti, sonra istemeyerek başını salladı. "Tamam, madem öyle istiyorsun."

"İstiyorum." Çocukları daha önce yalnız bırakmıştım, bu yüzden bu yeni bir şey değildi. Gerekirse, bana nasıl ulaşacaklarını biliyorlardı. Ceketimi ve araba anahtarlarımı aldım, kapıdan çıkarken çocuklara seslendim. "Uslu durun. Yirmi dakikaya dönerim."

Gece beklediğimden daha soğuktu, kollarımda bir ürperti dolaştı. Bu tehditkâr görünen havada pes edip de Shay'i otobüs durağında beklemeye bırakmadığıma sevindim.

Shay itiraz etmeye devam etti, ama ben dinlemiyordum. Öne düşüp arabamı park ettiğim yere götürdüm, kilidini açarak onun için yolcu kapısını açık tuttum. Arabaya bindiğinde suskundu.

Sürücü tarafına geçip motoru çalıştırdım. Radyatörün devreye girmesi birkaç dakika sürdü, sonra adresini sordum ve motorun ısınmasını beklerken adresi GPS'ime girdim. İkimizin de söyleyecek pek bir şeyi olmadığını fark ettim.

Kapalı arabanın sınırları içinde sadece ikimiz olmak samimi görünüyordu. Shay'e baktığımda gözlerini kucağında bükülmüş ellerine odakladığını fark ettim. Başı öne eğikti, alt dudağını kemirdiğini gördüm. Bunu görmek Katie'yle ilk randevumuzu ve o günkü halimizin anılarını uyandırdı. Başlangıçta ikimiz de birbirimize karşı garip davranmıştık.

Kendimi zorlayarak başka tarafa baktım. Shay, Katie'ye hiç benzemiyordu ve pazar gününün büyük bir bölümünü Sarah'yı eğlendirmeye ayırdığı için minnettardım. Shay'den

hoşlandığımı fark ettim, sadece Sarah ondan hoşlandığı için değildi. Ondan kendi adıma hoşlanıyordum ve bu beni şaşırttı.

Katie'yle tanıştığım andan beri başka bir kadına dokunmamıştım. O benim ruh eşim, hayatımın aşkıydı. Başka bir kadını çekici bulmak beni sarsmıştı.

Aniden sessizliği bozma ihtiyacı hissettim.

"Bugün Sarah'ya yaptığın her şey için minnettarım."

"O harika bir küçük kız."

"Bazen biraz büyümüş de küçülmüş gibi oluyor." Aklımı bu yabancı duygulardan uzak tutmak için konuşmayı devam ettirmek gerekli geliyordu. "Noel için ne istediği hakkında bir şey söyledi mi?"

"Noel'den başka bir şey konuşmadı," dedi Shay.

Görünüşe göre kızım ikimizin de rahatça konuştuğumuz bir konuydu. "Özel olarak bir şeyden bahsetti mi?" diye sordum.

"Bahsetti. Bebekler için çok büyük olduğunu iddia ediyor ama dikkatini çeken bir Barbie bebeği var."

Bebek piyasası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Mark için alışveriş yapmak benim için çok daha kolaydı. Oğlum video oyunlarından hoşlanıyordu ve yakınlarda ona satranç oynamayı öğretmiştim. Mark için alışveriş yapmak kolaydı, ama Sarah söz konusu olduğunda ne yapacağımı bilemiyordum.

Kırmızı ışıkta durunca Shay'e baktım. "Sakıncası yoksa... Sarah'yı bu kadar iyi tanıdığını görerek... Sadece uygunsa, zamanın varsa... Noel alışverişimde gerçekten biraz yardıma ihtiyacım var, özellikle de Sarah söz konusu olduğunda."

Shay'in bakışları gözlerime çevrildi. "Elbette. Sanırım. Yani, istersen."

"Harika." Ona çıkma teklif etmiyordum. Bana bir iyilik yapıyordu. Hepsi buydu.

Onu bir sıra başka minik evin arasındaki, küçücük evine bıraktıktan sonra, yol boyu sırıtarak papaz evine geri döndüm. Islık çalarak eve döndüğümde, iki çocuk da bana şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Gülümsüyorsun baba," dedi Mark.

"Çok mu garip?"

Çocukların ikisi de sanki cevabı belliymiş gibi bana bakmaya devam etti. Shay'e ertesi gün akşamüstü, vardiyasından sonra onu lokantadan alacağımı ve alışveriş merkezine gideceğimizi söylemiştim. Akşam yemeği için sandviç hazırlarken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum.

BÖLÜM 9

Shay

Pazartesi sabahı kafeye vardığımda battaniyeye sarınmış birine benzer bir şey fark ettim, soğuğa karşı kıvrılmış, binanın yanında oturan bir adama benziyordu. Omuzlarında ince bir battaniye vardı, bacakları çenesinin altına çekilmiş, başı bükülü dizlerinin üzerinde duruyordu. Bu evsiz adamı kafede ilk görüşüm değildi. Yakındaki bir ızgaradan gelen sıcak hava nedeniyle orada uyuduğunu biliyordum.

Diğer garsonlardan biri Sadie, geçen hafta cuma günü evsizlerin müşterilerin gözünü korkuttuğunu söyleyerek onu uzaklaştırmıştı. Aklında kafenin esenliğinin olduğunu biliyordum ama hapisten çıktığımda kendi zor durumumu hatırlamaktan kendimi alamadım. Daha bir yıl kadar önce gidecek başka bir yerim olmadığı için sokakta uyumaya çalışan ben olabilirdim.

Sadie mutfakta meşgulken, sokaktaki adamı düşünüp duruyordum. İşe karışmak istemiyordum. Adamın gitmesi gerekiyordu. Kendime yarı kızarak bir fincan kahve doldurdum, parasını kendim ödedim ve adama götürdüm.

"İşte," dedim ters ters, kahve fincanını ona uzattım.

Başını kaldırıp bakarak battaniyeyi kenara attı, muhtemelen kahveyi gitmesi için verdiğimi düşünmüştü.

"Gidiyorum," diye mırıldandı, göz teması kurmadan.

"Benim yüzümden gitme. Kahve, ısınmana yardımcı olmak için." Yüzünü görebilmek için çömeldim. Sanki uzun süredir düzgün bir gece uykusu çekmemiş gibi gözlerinin altında torbalar vardı. Yüzü kirliydi ve tıraş olması gerekiyordu. "Şeker ve biraz krema ekledim. Bu şekilde beğenirsin umarım."

Bana kuşkuyla baktı. "İçine başka bir şey koydun mu?"

Ona ilaç falan vermeye çalıştığımdan korkuyordu. "Hayır. Sadece şekerle krema. İsmim Shay. Burada kafede çalışıyorum."

"Ben Richard." Karton bardağı benden aldı, tattı ve şüpheyle bana baktı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Omuz silktim ve gerçeği hak ettiğini düşündüm. "Kısa süre önce ben de evsiz olmak üzereydim. Olmadım ve şükrediyorum."

Bardağı iki eliyle tutarak başını salladı. "Kahvenin tadı güzel. Teşekkür ederim.

"Yakınlarda bir şey yedin mi?" diye sordum.

"İyiyim ben. Kahvaltı için Sally's'e gideceğim."

"Sally's mi?" Civarda bu isimde bir restoran bilmiyordum.

"Kurtuluş Ordusu. Buralarda buna Sally's diyoruz."

Bu her şeyi açıklıyordu. "Kendine iyi bak."

Başını sallayarak beni bardağıyla selamladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Corner Café'ye geri döndüğümde Sadie'nin elleri belinde beni beklediğini gördüm. Sadie'ye saygım vardı; gördüğünü söylerdi ve müşterilere ya da çalışanlara boş laf etmezdi.

"O yaşlı adamı buralarda takılmaya teşvik ediyorsun," dedi bana sert sert bakarak.

"Ona sadece bir fincan kahve aldım. Fark etmediysen söyleyeyim, dışarısı çok soğuk."

"Fark ettim." Omuzunun üzerinden mutfağa baktı. "Frankie'ye ne yaptığını söyleme. Evsizlerin buralarda takılmasını pek hoş karşılamıyor."

"Anladım," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Sadie tezgahtaki peçetelikleri doldurmaya başladı. "Yufka yüreğin sorun olacak. Dünyayı kurtaramazsın Shay."

"Doğru," diye kabul ettim, "ama yaşlı bir adama bir fincan kahve verebilirim."

Sadie başını geriye atarak bir kahkaha attı. Kapı açıldı ve ilk sabah müşterimiz geldi. Saat altıyla dokuz arasında çok yoğun çalıştık, ikimizin de iflahı kesildi.

Kahvaltı tabaklarını yemek sıcakken yetiştirmekten başka bir şey düşünecek vaktim olmadı. Saat on buçukta, yavaş yavaş işlerin hızı kesildi. Sadie'yle öğle yemeği kalabalığıyla karşılaşmadan önce bir molaya ihtiyacımız vardı.

Mal sahibi Frankie, geleneksel yemek servisi ve müşterilere paralarının karşılığını vermesiyle ünlüydü. Kahvaltılarından biri beni üç öğün doyururdu. Günde bir öğün yemeğim kafeden geliyordu ve süreceğine inanıyordum. Paramı iş dersleri için biriktiriyordum. Bahşişler iyiydi ve aldığım maaş masrafları karşılamama yardımcı oluyordu.

"Noel'de ne yapıyorsun?" diye sordu Sadie, ayaklarının dinlendirirken fincanından kahve yudumluyordu. Yaşça daha büyük ve kıdemli olduğu için ilk kahve molası onundu.

"Arkadaşlarımla olacağım." Lilly Palmer beni ailesine katılmaya davet etmişti. Evine gitmemi istediğinde ne diyeceğimi bilememiştim. Beklenmedik bir davetti. Evini açıp beni ailesiyle tanıştırmak istemesi bana olan inancını gösteriyordu. Drew ve çocuklarıyla olduğu gibi onun güveni de bir armağandı. Onu hayal kırıklığına uğratmamak beni her zamankinden daha kararlı kılmıştı.

İstediğimden kısa süren molamın ardından öğle yemeği kalabalığı gelmeye başladı. Frankie kendi ekmeğini yapıyordu ve sandviçleri menüdeki en popüler öğelerden biriydi. Frankie'nin özel, et dilimli sandviçinin öğlenden önce satılıp biteceğinden emindim.

Sadie'yle Alice bölümü yönetirken ben tezgâhtan servis yapıyordum. Bir yer boşalır boşalmaz, başka biri oturuyordu. Kirli bulaşıkları kaldırıp alanı temizledikten sonra, yeni müşterimi selamlamak için başımı kaldırdım.

Drew.

Az kalsın su bardağını düşürüyordum, anında kalbimin güçlü ve kesik kesik atışları kulaklarımda yankılanmaya başladı.

"Selam," dedim, çaresizce gerginliğimi gizlemeye çalışarak.

"Selam." Şeker kutusunun arkasındaki plastik kaplı menüye uzandı.

"Sana içecek ne verebilirim?" diye sordum.

"Kahve."

"Krema ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Ona bir fincan doldurduktan sonra cam kabı ısıtıcıya geri koydum. Arkamdaki tınlama bana bir siparişin hazır olduğunu söylüyordu ve benimkilerden biri olmasını umarak hızla döndüm. Uzaklaşmak, çarpan kalbimi yatıştırmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Maalesef Alice'in siparişiydi.

"Bugünün çorbası ne?" diye sordu Drew.

"Kremalı brokoli."

Drew burnunu kırıştırdı. "Acılı güveç nasıl?"

"Hiç şikâyet almadım." Kendim tatmamıştım ama popüler bir menü öğesi gibi görünüyordu.

"Senin bir tavsiyen var mı?"

"Sandviçler çok popüler" dedim. "Frankie ekmeği kendisi pişiriyor. Bugünün spesiyalitesi et dilimli sandviç."

Drew başını sallayınca sipariş defterimle kulağımın arkasındaki kalemi elime aldım. "Acılı güveci bir deneyeceğim."

"Yanında biraz mısır ekmeğine ne dersin?" diye sordum. Sadie mümkün olduğunca fazla satış yapmak için peşimdeydi.

"Ev yapımı mı?" diye sordu Drew.

Başımı salladım. "Buradaki tüm ekmekleri Frankie yapıyor."

"O halde mısır ekmeği."

"Harika," dedim. Siparişi not defterinden kopardım, dairesel bir cihaza yerleştirdim ve Frankie'yle asistanı Jim'in açıkça görmesi için döndürdüm.

Drew'nun güveciyle mısır ekmeğinin hazırlanmasını beklerken, Drew'nun iki tabure ötesindeki adama hesabını verip tezgâhın en ucundaki müşterinin kirli tabaklarını topladım. Çalıştığım süre boyunca sanki ilk günümmüş gibi ellerim titriyordu.

Mutfak birkaç dakika içinde Drew'nun siparişini hazırladı. Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Siparişini mısır ekmeği ve folyoya sarılı tereyağ tabağıyla birlikte götürdüm.

Kahve fincanının yarı boş olduğunu fark edince kahve makinesine uzatıp otomatik olarak doldurdum.

"Bu öğleden sonra benimle alışverişe gitmeyi hala istiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Elbette."

"Kaçta çıkıyorsun?"

"İkiyi çeyrek geçe buradan ayrılmaya hazır olabilirim."

"Tamam, o zaman uğrayıp seni alırım."

Duraksadım. Kafeden gitmemeyi tercih ediyordum, özellikle de üstümde üniformayla. "Önce eve gidip üstümü değiştirsem olur mu?"

Drew başını salladı. "Elbette. Seni oradan almamı ister misin?"

"Lütfen. Saat üçte diyelim. Evimin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Drew kaşığını alıp sırıtarak başını salladı.

"Görüşürüz o zaman."

Ondan sonra meşguldüm ve Drew'ya fişi bırakmak dışında onunla tekrar konuşma şansım olmadı.

Sadie, Alice ve ben kapatmadan hemen önce temizliği bitirdiğimizde Sadie yanıma geldi. "Seni heyecanlandıran yakışıklı adamdan bahsetmek ister misin?"

Kimden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davranmak istedim ama bunun boşa nefes tüketmek olacağını biliyordum. Sadie'den pek bir şey kaçmazdı. Hemen hemen yirmi beş yıldır garsonluk yapıyordu ve beni eğiten kişi olmuştu. Hala beni ve müşterilerle ilişkilerimi takip etmesini gerektirecek kadar yeniydim. Bana neyi yanlış yaptığımı söylemekte hızlı davranıyor, iyi yaptığım zaman da aynı derecede hızla iltifat ediyordu.

"Seattle Calvary'den Papaz Douglas."

Sadie'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bir din adamından mı hoşlanıyorsun?"

"Ben... O bir arkadaş. " Yanaklarıma sıcak bastığını hissedebiliyordum.

"Çekici biri."

"Sadie!" diye bağırdım.

"Evli mi?" diye sordu Alice bize katılarak.

"Dul. Benden çocukları için birlikte Noel alışverişine gitmemi istedi."

Sadie ve Alice bilgiç bilgiç bakıştılar.

"Olduğundan fazla anlam çıkarmayın," diye uyardım arkadaşlarımı. "Drew benimle romantik olarak ilgilenmiyor."

"Drew, öyle mi?" dedi Alice.

Onu ilk ismiyle anarak yaptığım hatayı hemen fark ettim. İnlemek istedim. Drew'nun benimle bu şekilde ilgilenebileceğine inanmak istesem de bunun pek muhtemel olmadığını anlayacak kadar gerçekçiydim. Düşüncelerimin bu yönde dolaşmasına izin vermenin akılsızlık olacağı konusunda kendimi uyardım.

Neyse ki Sadie'yle Alice beni daha fazla soru bombardımanına tutmadılar. Vardiyam biter bitmez otobüse atladım ve aceleyle eve gittim. Çabucak duş alıp üstümü değiştirerek kot pantolon süveter giydim. Drew geldiğinde giyinmiştim, hazırdım.

Evimin önüne park etti, arabadan inmesini beklemeden dışarı çıktım ve park ettiği yere doğru yürüdüm. Beni şaşırtarak arabadan indi, etrafından dolaşarak kapımı açtı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Çok basit, nazik ve düşünceli bir jestti. Bir şeyler söylemek istedim, sözcükleri çıkaramadığımı fark ettim. Shooter'ın ya da birlikte olduğum başka bir erkeğin böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdim.

Arabaya bindiğimizde, konuşma konusu bulmakta zorlanıyor gibiydik. Onunla alışveriş yapmamı istediğine pişman olacağından korkuyordum. Gerginliği hafifletmek için ona öğle yemeğini sordum.

"Güveç harikaydı."

"Sevindim. Seni yanlış yönlendirseydim kendimi kötü hissederdim."

Konuşmayı ikimiz de rahatsızmışız gibi gergin bir sessizlik izledi. "Sarah'nın bahsettiği bebeği internette inceledim."

"Artık bilgisayarın var mı?" diye sordu Drew.

"Hayır. Akıllı telefonum var. Sadie bir üst modele geçtiğinde hediye etti."

Drew bana baktı. "Bu harika."

"Evet. Bu iyi oldu."

"Bu sene Mark'a almayı düşünüyordum," dedi Drew. "Anladığım kadarıyla artık okuldaki tüm çocuklarda var. İstediğinden hiç bahsetmedi, ama sanırım zamanı geldi."

"Bu iyi bir fikir." Aslında, Mark'ın telefonu olmamasına şaşırmıştım.

"Ona tek gereken kendi telefonu ve Xbox için birkaç video oyunu. Beni endişelendiren Sarah."

"Kulaklarını deldirmekten hoşlanacağını sanıyorum," diye önerdim.

"Sarah mı? Daha dokuz yaşında."

Önerim karşısında şok olmuş gibiydi. "Bu sadece bir fikir." Ama hoşuna gideceğini bildiğim bir fikirdi.

"Bundan söz etti mi?"

Başımı salladım. "Laf arasında. Sadece bir arkadaşının balık Dory modeli küpeleri olduğundan söz etti. Ona Noel'den sonra kulaklarını deldirme vaadiyle küpe alabilirsin."

"Sanırım bu işe yarar, " dedi, sanki hala öneri üzerinde düşünüyormuş gibi.

Drew arabayla Northgate'deki alışveriş merkezine götürdü, bir park yeri bulunca işe koyulduk. İki saat içinde bahsettiği her şeyi ve birkaç ürün daha satın almıştık.

Ben sadece o sabah tanıştığım evsiz Richard için bir çift eldiven satın aldım. Kahveyi tutarken ellerinin ne kadar çatladığını fark etmiştim.

Otoparka geri dönüş sırasında Drew, Macy's'in kozmetik bölümünden geçerken tereddüt etti. Kaşlarını çatarak durdu ve bir parfüm vitrinini inceledi.

Sihirli gibi, satıcı kız göründü. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kendimi biraz tuhaf hissederek geri çekildim ve bekledim.

"Bana bir şişe... Sanırım adı *Güzel*," dedi Drew, vitrini incelemeye devam ediyordu.

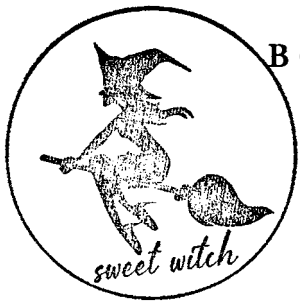
Tezgahtar birkaç boy getirdi ve sekiz onsluk şişeyi satın alırsa bedava bir hediye alacağını söyledi. Fiyat yüz doların üzerindeydi ama Drew tereddüt etmedi.

"Bu özel biri için," diyerek kredi kartını uzattı.

Drew'yla aynı kulvarda olmadığımı hatırlamaya ihtiyacım varsa, o da işte buydu. Pahalı parfüm şişesini her kim alacaksa, uzun süredir tanıdığı ve tarzına aşina olduğu biriydi.

Hayır, bu parfüm hayatındaki özel biri içindi.

Ve bu kesinlikle ben değildim.

BÖLÜM 10

Drew

Noel Arifesi ayini aksamadan sona ermişti. Linda Kincaid programın başındayken, akşam emin ellerdeydi. Parfümden hoşlanacağını biliyordum ve normalde bir hediyeye harcayacağım miktarın üstünde olsa da bana yaptığı onca şey için bunu hak ediyordu.

Programda Mark, Üç Kral'dan birinin rolünü oynadı ve Sarah, bebeğin doğumunu çobanlara duyurmak için gelen meleklerden biri olarak bir konuşma yaptı.

Böyle anlarda Katie'nin yokluğundan çok varlığını hissediyordum. Benimle birlikte olduğundan ve çocuklarımızla çok gururlandığından emindim. Onu ölesiye özlüyor, ama onsuz yaşamayı öğreniyordum.

Noel sabahı Sarah saat altıdan önce uyanmıştı. "Baba, baba, uyan da hediyelerimizi açabilelim."

Uykumu açmak için yüzümü ovuşturdum ve onu geciktirmek için elimden geleni yaptım. "Bana beş dakika ver, olur mu?" Bunlar okula hazırlanması için onu uyandırmak zorunda kaldığımda bana hep söylediği sözlerdi.

"Baba, bugün Noel."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Kahveye ihtiyacım var," diye homurdandım. Tüm hediyeleri paketleyip ağacın altına koymam neredeyse gece yarısını bulmuştu ve memnuniyetle birkaç saat daha uyurdum.

"Mark sana kahve yapıyor, bu yüzden kalk. Kalk hadi."

Homurdanarak örtüleri bir kenara atıp yataktan çıktım. Ne yapacağımı bilemeden mutfağa gittiğimde oğlum kahve makinesinin önünde durmuş, bana bir fincan demlenmesini bekliyordu.

"Hediyeleri sıralayacağım," dedi Sarah hediyeleri açmaya can atarak.

"Bana uyanmam için fırsat ver," diye şikâyet ettim, kızımın coşkusuna gülümsediğimi saklamak için elimden geleni yapıyordum.

"Çabuk ol baba," diye bağırdı sabırsızlıkla. Elimden tutarak beni oturma odasına götürdü ve televizyon koltuğuna hafifçe vurarak oraya oturmam gerektiğini belirtti. Oturur oturmaz Mark kahvemi getirdi. İhtiyatla bir yudum aldım, dudaklarım yansın istemiyordum.

"Artık başlayabilir miyiz?" dedi Sarah yakararak, ağacın altındaki en büyük hediyeyi iki eliyle tutuyordu.

"Tamam, tabii ki," dedim. Çocuklara belli etmesem de hediyelerini açmaları için onlar kadar istekliydim. Shay'le alışveriş yapmak aydınlatıcı olmuştu. Çocuklarımın ihtiyaçları ve istekleriyle ilgili sezgileri geziyi eğlenceli hale getirmişti. Aylardır o kadar güldüğümü sanmıyorum. Onunla vakit geçirmekten zevk almıştım.

Ona teşekkür etmek için daha sonra bir hediye almayı düşündüm. Küçük bir şey, kişisel olmayan bir hediye... Bunun doğru olup olmayacağını düşünerek birkaç gün kafa yormuştum. İçimden bir ses bunu yapmam gerektiğini söylüyordu, ama Shay'e bir hediye almamın uygun olacağından emin değildim. Kolaylıkla yanlış anlaşılabilirdi.

Linda'ya söylesem ne diyeceğini biliyordum ve onun kararına güveniyordum. Sonunda aksine karar verdim. Sonradan pişman olmayacağımı umuyordum.

"Önce bunu aç," dedi Sarah yanıma koşturarak. Okulda, öğrencilerin ebeveynlerine hediye almaları için bir Noel Baba Atölye çalışması yapılmıştı. Sarah'nın bana özel bir şey almak için harçlığını biriktirdiğini ve onu açmam için can attığını biliyordum. Küçük kızım, hediyemi büyük bir özenle paketleyip bantlamak için çok zaman harcamıştı. Benim için seçtiği hediyeyle gurur duyduğu belliydi.

"Önce kendi hediyemi mi açmamı istiyorsun?" diye sordum hediyeyi bana verince. Oturma odasını iki kez dolaşacak kadar kâğıtla sarmalamıştı. İki elimle paketi yırttım. "Bana ne aldığını hayal bile edemiyorum," dedim hevesle. Sarah o kadar yakınımda duruyordu ki neredeyse koltuğumun koluna oturacaktı.

"Hoşuna gidecek baba."

Nihayet fazla kâğıtları yırtabildiğimde, bir el feneri buldum. Birkaç ay önce elektrik kesintisi yaşamıştık ve el fenerinin yerini bulamamıştım. Gerçekten ihtiyacım vardı.

"Sarah, teşekkür ederim. Bu mükemmel."

Kollarını boynuma dolayıp var gücüyle sıktı.

Ondan sonra Mark bana kendi hediyesini açtırdı. Bana bir Seahawks kahve fincanı ve Seahawks anahtarlık almıştı. Gülümseyerek teşekkür ettim. Mark, Sarah kadar coşkulu değildi ama bana verdiği hediyelerle gurur duyduğunu biliyordum ve beğendiğimi bilmesini istedim.

Çocukların kendi hediyelerini açmasını endişeyle izledim. Sarah, kulaklarını deldirebileceği vaadiyle birlikte küpeleri görünce soluğu kesilmişti.

"Baba, ah baba, kulaklarımı deldirmeyi hep ama hep istiyordum. İstek listemde var." Bir kez daha kollarını bana dolayarak nefes almakta zorlanana kadar sıktı. Shay'in bahsettiği Barbie için de aynı derecede heyecanlanmıştı.

Mark paketini açtığında, uzun süre telefonuna baktı. Memnun olduğunu biliyordum.

"Kullanıma hazır. Senin için önemli numaraları telefona önceden programlattım," diye açıkladım.

"Teşekkürler baba."

"Rica ederim oğlum."

Sarah'nın sırasıydı ve ambalajı tanıyamadım. "Bu kimden?" diye sordum.

"Shay," dedi kâğıdı kenarından sökerek.

Kaşlarımı çattım. "Shay'i ne zaman gördün?" diye sordum.

"Dün sen kilisedeyken. Uğradı ve benden bunları ağacın altına koymamı istedi, ben de yaptım."

"Buraya geldiğini bana söylemedin."

"Unuttum. Sen geri döndüğünde, programa hazırlanma zamanı gelmişti. Shay meşgul olduğunu bildiğini ve seni rahatsız etmek istemediğini söyledi."

Keşke ziyaretinden haberdar olsaydım, onunla konuşmak isterdim.

Sarah hediyesini açmaya devam etti, kocaman bir tebessümle ışıl ışıl gülümsedi. "Bana tırnak cilası ve birkaç saç tokası almış," dedi, hepsini yukarı kaldırarak gururla hediyelerini gösterdi. "Böylece başka bir spa günü daha yapabiliriz, sadece biz kızlar." Anlamlı anlamlı ağabeyine baktı.

Mark, kız kardeşini görmezden gelerek Shay'den gelen hediyesini açtı. Bir tür kalın dergi gibi görünüyordu. "Bir matematik bulmaca kitabı," diye açıkladı, "ve bir dizi kalem. Çok havalı."

Havalı mı? Shay'in çocuklarımın ne isteyeceğini benden daha iyi bildiğine dair bir başka kanıt. Mark matematikte mükemmeldi ama zor matematik bulmacalarından zevk alacağı hiç aklıma gelmemişti.

BELONGS TO KAOUS TEAM

"Biz Shay'e ne aldık?" diye sordu Sarah, bana dikkatle bakarak.

Bu biraz utandırdı. Şimdi keşke sezgilerime uyup bir şey alsaydım diye düşünüyordum. Hızla düşünerek, "Onu bir gece yemeğe çıkarırız diye düşündüm, sadece üçümüz," dedim.

Sarah başını yana yatırdı. "Ama onu yemeğe götürmek açabileceği bir şey değil. Shay'e hediye alan oldu mu?"

"Bilmiyorum."

Sarah yere topuklarının üzerine oturdu. "Bu beni üzüyor. Noel yemeği için nereye gidiyor Shay?"

Bunu da bilmiyordum. "Bana söylemedi."

"Ya yapayalnızsa, Baba?" dedi Mark.

"Eminim arkadaşları vardır," Mark, dedim, hissettiğimden daha emin göründüğümü umuyordum. Bunu kendim düşünmeliydim. Günü muhtemelen yalnız geçirdiğini anlamalıydım.

"Onu bizimle birlikte Mrs. Kincaid'in evine yemeğe davet edebilir miyiz?" diye sordu Mark.

Başımı iki yana salladım. Keşke Shay'i daha önce düşünseydim. "Korkarım hayır, evlat. Akşam yemeğine Kincaid'ler ev sahipliği yaptığına göre, Shay'i onların davet etmesi gerekir."

Çocukların ikisi de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedim, "yarın ilk iş Shay'in çalıştığı Corner Café'de kahvaltı yapacağız ve onu akşam yemeğine davet edeceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Ama Noel günü değil."

"Hayır, değil," diye kabul ettim.

"Kincaid"lere giderken evine gidip hediyelerimiz için teşekkür edebilir miyiz?" diye sordu Sarah.

Bunu düşünmem gerekiyordu. Shay evde ve yalnızsa, çocuklar onu terk etmek istemeyeceklerdi. Ne kadar istesem de onu bizimle Kincaid'lerin evine gelmeye davet edemezdim. Kendi evim değildi.

"Shay'e eve dönerken uğrayacağız," diye karar verdim.

Çocuklar hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı, ama kabul ettiler.

"Baba lütfen. Shay bizim arkadaşımız ve biz ona Noel hediyesi bile almadık."

Kendimi bu kadar suçlu hissettiğim için şaşırdım. "Gelecek Noel'de daha iyisini yapacağız," diye söz verdim.

Kincaid'lerle akşam yemeği her zamanki gibi harikaydı. Linda kilisedeki meselelerde sağ kolum olmasının yanı sıra mükemmel bir aşçıydı. Bana ve çocuklara hediyeleri vardı ama Sarah'ya aldığı bebeğin kızımdan çok daha küçük bir çocuğa uygun olduğunu biliyordum.Ayrıca Mark için paketlediği kamera gereksizdi çünkü artık telefonu vardı. Gene de düşünceli davranmıştı ve minnettarlıklarını göstermelerini sağladım. Bana ne zaman vakit bulacağımı bilmesem de okumak istediğim bir kitap almıştı.

Geleneksel kaburga yemeği mükemmeldi, ancak bitirir bitirmez çocukların sabırsızlandıklarını ve ayrılmaya hazır olduklarını görebiliyordum. Çok erken ayrılırsak Linda merak ederdi, bu yüzden çocuklarımı hayal kırıklığına uğratmadan ayrılışımızı elimden geldiğince erteledim.

Arabaya biner binmez, Sarah ön koltuğa yaslandı.

"Emniyet kemerini tak," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum baba, biliyorum. Hala uğrayıp Shay'i görebilir miyiz diye soracaktım. Lütfen."

Duraksadım, sonra başımı salladım. "Tamam ama evinin küçük olduğunu ve içeride hepimize yer olmayacağını unutmamalısın."

"Sorun değil," dedi Mark. "Ona Sadece teşekkür etmek istiyorum."

"Ben de," diye araya girdi Sarah, "ve ona bir hediye almadığım için üzgün olduğumu, gelecek yıl alacağımı söyleyeceğim."

"Eminim Shay ona hediye almamızı beklemiyordu, Sarah," dedim, suçluluk duygusunu hafifletmeyi umuyordum. Kendini kötü hissedecek biri varsa, o da bendim. "Ayrıca, onu yemeğe götüreceğiz, unuttun mu?"

"Ama bu sadece daha önce bir şey yapmayı düşünmediğimiz için," dedi Mark.

Mark çabuk anlamıştı. Beni şaşırtıyordu.

"Ona bir hikâye yazacağım. Sadece onun için," diye bildirdi Sarah.

"Bu harika bir fikir." Shay'in yaşadığı yöne ilerledim. En iyi mahallede değildi ama onun için en iyi seçenek olduğunu biliyordum. Kira ödeyebildiği ve kendi başına yaşayabildiği için gurur duyuyordu. Bu onun için önemliydi.

Shay'in küçük evinin önüne park ettiğimde, ön kapıya giderken çocukları arabada beklettim. İçeride hiç ışık yokmuş gibi görünüyordu. Kapıyı çalıp birkaç dakika bekledikten sonra evde olmadığını tahmin ettim. Noel'de evde yalnız olmadığını öğrenince çocukların mutlu olacağını düşündüm.

Yanılmışım.

"Nereye gitmiş olabilir?" diye bağırdı Sarah. "Bizimle olmalıydı."

"Daha önce de söylediğim gibi, eminim Shay arkadaşlarıyla birliktedir."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun," dedi Mark.

"Hayır," diye kabul etmek zorunda kaldım.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı sessiz geçti. Çocukların ikisi de eve dönmek için can atarak erkenden yattılar.

Corner Café'de kahvaltı için zamanında uyanıp Shay'i görmeye kararlı, çalar saati kurdum.

Ertesi sabah şikayetler bekleyerek çocukları uyandırdım. Mark kahvaltı randevumuz olduğunu hatırlatana kadar homurdandı. Yataktan çıkıp giyinmesi için gereken tek şey buydu.

"Waffle sipariş edebilir miyim?" diye sordu Sarah arabaya binerken.

"Eğer istediğin buysa." Kafe altı blok ötede olmasına rağmen, hava yürüyemeyecek kadar soğuktu.

"Sen ne sipariş edeceksin dostum?" diye sordum Mark'a. Dışarıda yemek yemek çocuklarla benim için ender bir zevkti.

"Yaban mersinli krep," dedi, "baconlu."

"İkiniz beni iflas ettireceksiniz, " diye takıldım.

"Sen ne yiyeceksin baba?" diye öğrenmek istedi Sarah.

"Muhtemelen kıymalı ve yumurtalı patates." Bu benim favorimdi ama menüde olduğundan emin değildim.

Oraya varır varmaz Sarah koşarak kafeye girdi, tezgâhın başında durmuş sipariş alan Shay'i görene kadar etrafına baktı. Shay'in tarafına geçmemesi için kızımı omuzlarından tutmak zorunda kaldım.

"Şu anda müşterilerle meşgul," diye fısıldadım çocukları açık bir bölmeye götürürken. Aslında boş bir yer bulduğumuz için şanslıydık. Küçük kafe iyi iş yapıyordu. Geçen gün öğle yemeğine uğradığımda hıncahınç doluydu.

Shay başka bir garsonla konuştuktan sonra standımıza geldi. O zamana kadar menüyü çoktan okumuştuk. Hem Sarah hem de Mark defalarca fikir değiştirmişlerdi. Mark ve Sarah, Shay'i görür görmez hediyeleri için ona defalarca teşekkür ettiler. Sarah bölmede ayağa kalkıp ona sarıldı, Mark kibarca elini sıktı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Günaydın Shay," dedim gülümseyerek, çocuklar selamlaşmayı bitirdikten sonra.

Gülümsememe utangaç bir tebessümle karşılık verdi.

"Evine geldik," dedi Sarah, "ama evde yoktun, hediyelerimiz için sana teşekkür etmek istedik."

"Hediyeleri beğendiğinize sevindim."

"Şimdiden üç sayfa bulmaca çözdüm," dedi Mark.

"Harika bir beynin var," dedi oğluma gülümseyerek. "Şimdi, size kahvaltı için ne sipariş edeyim?"

"Baba," dedi Sarah anlamlı anlamlı. "Shay'i yemeğe davet etmeyecek misin?"

"Ah, evet." Boğazımı temizledim. "Çocuklarla seni yemeğe çıkarmak istiyorduk," dedim kendimi hayli aptalca hissederek.

"İstediğin yeri seçebilirsin," dedi Sarah, "ama Mark'la ben Çin yemeği seviyoruz," diye ekledi.

"Sarah!"

"Meksika yemeği de olur."

Shay sırıttı. "Beni yemeğe çıkarmanıza gerek yok."

"Biz istiyoruz," dedi Mark. "Hediyelerimize teşekkür etmek için. Harikaydılar."

Shay onay için bana baktı. "Bizimle yemeğe çıkmayı düşünür müsün?" diye sordum.

Shay başını salladı, siparişimizi aldıktan sonra masamızdan ayrıldı.

Garsonlardan bir başkası yanımıza geldi, üzerinde Sadie yazılı isim etiketi takmış yaşlı bir kadındı. Kem göz diyebileceğim bir bakışla bana baktı, sanki dosdoğru içime bakıyordu.

"Bu kız bir mücevher. Sakın onu kandırma, duydun mu?"

"Asla," diye söz verdim, yaşlı kadının azarıyla eğlenmiştim.

"Güzel," dedi kadın, başını salladıktan sonra masadan ayrıldı.

"Ne demek istedi baba?" diye sordu Sarah, yanıma sokularak.

"Hiçbir şey balkabağım. O da Shay'in arkadaşı."

Mesele şu ki, küçük alışveriş gezimizden beri Shay'i çok fazla düşünmüştüm. Onunla birlikte olmaktan zevk almış, evsiz arkadaşı için eldiven alacak kadar düşünceli olmasından etkilenmiştim.

Bir ilişkiye hazır olduğumdan emin değildim, ama Shay'den hoşlanıyor, yanında rahat ediyordum. Belki de bir ilişkiyi düşünme zamanı gelmişti.

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 11

Shay

Drew ve çocuklarla yemek bir randevu değildi.

Drew'nun çocuklarla kafeye gelmesinden altı gün sonra bu akşam için giyinirken kendime bunu defalarca hatırlatmak zorunda kaldım. Çocuklara Noel hediyeleri almadan önce tereddüt etmiştim, Drew'nun bana bir şey almadığı için kendini kötü hissedeceğinden korkuyordum. Sezgilerimde haklıydım. Beni yemeğe davet etmesinin tek nedeni, yersiz bir şekilde karşılık verme yükümlülüğünden kaynaklanıyordu. Bunu bilmeme rağmen hevesle kabul etmiştim.

Eminim Lilly'ye bu akşam yemeğiyle ilgili hislerimden bahsetmiş olsaydım, beni fena halde azarlardı. Bu, sevgi ve kabullenme isteyen, kafasını dışarı çıkarıp ilgi arayan içimdeki küçük kızdı. Bunu yenmek için geçen yıl üstüme düşeni yapmıştım ama ara sıra kontrolümden kaçıyor ve isteklerine boyun eğiyordum.

Bu gece de böyle zamanlardan biriydi. Burada kendimden kuşku duyuyordum. Drew'nun niyetinden kuşku duyuyordum. Güvensizliğimle mücadele ediyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

Drew beni almaya altıda geleceğini söylemişti. Bundan bir saat önce hazırdım, saçlarım ve makyajım için gereksiz yere telaşlandım, sonra da nasıl göründüğümle ilgili endişelendiğim için kendime kızdım. Tekrar tekrar kendime hatırlatmak zorunda kaldım, *bu bir randevu değil.*

Pencereden dışarı bakarken arabasının evin yakınında durduğunu görünce otomatik olarak ceketimle çantamı aldım. Drew daha verandaya ulaşmadan kapıyı kilitledim.

"Dışarı çıkman gerekmiyordu. Ben kapıya gelebilirdim," dedi Drew.

"Sorun değil. Hazırdım ve bekliyordum."

Her zamanki centilmenliğiyle benim için yolcu kapısını açtı ve ön koltuğa oturdum.

"Güzel kokuyorsun," dedi Sarah, Mark'la birlikte oturduğu arka koltuktan öne eğilerek.

"Teşekkür ederim," diyerek arkaya döndüm. "Bu yeni bir parfüm."

"Bir erkek arkadaşın hediyesi miydi?" diye sordu Sarah.

"Hayır ama bir arkadaşım verdi. Lilly Palmer'dan. Umut Merkezi'nde danışmanımdı. Noel'de onun ailesiyle birlikteydim."

"Yalnız değildin," dedi Sarah rahat bir nefes alarak. "Yalnızsın diye korkmuştum. Seni bizimle Kincaid'lere davet etmek istedim ama babam orası bizim evimiz olmadığı için gelemeyeceğini söyledi. Ama keşke olsaydı. Orada olsaydın çok daha eğlenceli olurdu."

"Teşekkür ederim Sarah. Bunu söylemen çok hoş."

"Bu doğru, " diye ekledi Mark.

Omzumun üzerinden bakarak iki çocuğa da gülümsedim.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu Sarah.

Cevabımı düşündüm, gerçek bir arkadaş haline gelen Richard aklıma gelmişti. "Bir bakıma."

"Adı ne?"

"Richard."

Her zaman meraklı Sarah sorularına devam etti. "Randevulara çıkıyor musun?"

"Sarah," diye homurdandı Drew,"kişisel sorular sormak kibar bir davranış değil."

"Benim için sorun değil," dedim ona. "Richard'la her sabah kahve içiyoruz ama bu gerçek bir randevu değil."

"Oh." Sarah'nın hayal kırıklığına uğramış gibi sesi kısılmıştı.

"İşimle derslerim arasında randevular için pek zamanım olmadı. Bu yüzden baban yemeğe çıkmak için neredeyse bir hafta beklemek zorunda kaldı."

Drew restoranın otoparkına girdi. Sarah'nın tavsiyesi üzerine Çin restoranı seçmiştim. Aslında Çin yemeklerini ben de çok seviyordum. En son ne zaman bademli tavuk yediğimi hatırlayamıyordum.

Drew arabanın etrafından dolaşarak inmeme yardım etti. Çocuklar da bize katıldı ve restorana girerken Sarah elini elime kaydırdı.

"Shay güzel kokmuyor mu?" diye sordu babasına.

Drew bana sırıttı. "Kokuyor."

Sanırım yüzüm kızarmıştı, geçiştirmek için, "Kim yemek çubuklarıyla yemeyi biliyor?" diye sordum.

"Ben biliyorum," dedi Drew. "Ya sen?"

"Her seferinde deniyorum ama uzun zaman oldu."

İçeride oturup siparişimizi verdikten sonra, hepimiz yemek çubuklarını kullanmayı denedik. Drew inanılmaz iyi kullanıyordu. Mark da oldukça iyiydi ama Sarah'yla ben umutsuz vakaydık. Yemekler geldiğinde hepimiz kıkırdıyorduk.

"Beni bunlarla yemeye zorlarsanız açlıktan ölürüm," diye protesto etti küçük kız.

Yaklaşarak kulağına fısıldadım, "Bahse girerim çatalları da vardır."

"İyi."

Yemek çok eğlenceliydi ve midelerimiz patlayacakmış gibi gelene kadar yedik. Sarah'yla Mark sandalyelerine yaslandılar, ellerini karınlarına koydular. Tıkanmıştım ve Drew da öyle olduğunu söyledi. Kalanları garsona paket yaptırdı.

Otoparka doğru giderken Sarah bana baktı ve "Bu şimdiye kadarki en büyük eğlenceydi," dedi.

"Bence de öyle," dedim. Doğrusu, en son ne zaman böyle bir deneyim yaşadığımı hatırlayamıyordum. Annem ölmeden önce ailece yemeğe çıktığımızdan emindim ama olduysa da hatırlamıyordum. Hatırladığım bağırıp çağırmalar, kavgalar ve daha sonra babam tarafından bana yöneltilen dayak ve sözlü tacizlerdi.

Düşüncelerim otomatik olarak kardeşime ve yıllar boyu onu korumak için yaptıklarıma döndü. Onu düşünmek beni üzüyordu. Caden'ın nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Benim korkum hapishanede, ölmüş ya da Richard gibi sokakta yaşayan bir bağımlı olmasıydı. Caden'dan Richard'a bahsetmiştim, Richard da etrafa soracağını söylemişti. Buna gerek olmadığını söylemiştim, ama Richard ona yardım edebileceği konusunda ısrarlıydı. Tahminimce bu ona getirdiğim kahve için bana teşekkür etme yoluydu.

Richard şimdiye kadar hiçbir bilgi edinememişti. Caden'ı düşünmekten hoşlanmıyordum, çünkü onunla alakalı her düşünce, kalbimi öfke ve kızgınlık duygularıyla ağırlaştırıyordu, oysa bu duyguları bırakmaya çalışıyordum.

Drew beni evime geri götürdü. Motoru kapattığında elimi koluna koydum. "Arabadan inmene gerek yok."

"Üzgünüm, aldığım terbiye yapmamı söylüyor. Sana kapıya kadar eşlik etmeyerek annemi hayal kırıklığına uğratmak istemem," diye takıldı.

Drew için oğluna bir kadına nasıl düzgün davranacağını göstermenin önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden benim tarafıma gelip yolcu kapısını açana kadar sessizce oturdum.

Drew beni sokak kapısına kadar geçirdi.

"Harika zaman geçirdim, " dedim ve doğruydu. "Teşekkür ederim."

Drew aşağı ayaklarına, sonra yukarı baktı. "Belki bunu bir ara tekrar yapabiliriz?"

"Elbette." dedim. "Memnun olurum. Çocukların da hoşuna gider." Yemek çubuklarını yeterince sık kullanırsak, belki Sarah'yla ben de eninde sonunda öğrenirdik.

Drew'nun hemen arabaya döneceğini düşünmüştüm, oyalanınca şaşırdım. "Çocuklar olmadan."

"Pardon?" Ne demek istediğini anlamamıştım.

"İkimiz akşam ya da öğle yemeği yiyoruz ve Mark'la Sarah'yı yanımızda götürmüyoruz demek istiyorum."

Şaşırdığımı söylemek yetersiz kalırdı. Ağzımı açtım ve hiçbir söz çıkmayınca kapattım. Ne söyleyeceğimi bilemediğim pek olmazdı ama Drew dilimin tutulmasına neden olmuştu. Çok tuhaf bir hisse kapıldım ve duygu her yanımı kaplayarak boğazım düğümlendi. Gençliğimde hiç kimseyle çıkmamıştım. Erkeklerle takılmıştım ama hiçbiri benim için para verip yemeğe ya da sinemaya götürmemişti. Uyuşturucu kullanıyor, esrar içiyor ya da şimdi utandığım başka şeyler yapıyorduk.

"Demek istediğim, yani, şu görüştüğün adamdan hiç bahsetmedin," dedi Drew, sanki benim kadar gerginmiş gibi sözcükleri aceleyle söylüyordu. "Sabahları birlikte kahve içtiğin adam... Bu ilişkiyi bozmak istemem."

Bu beni gülümsetti ve köprücük kemiklerimin arasındaki gerginlik hafifledi. "Richard evsiz bir adam, babam olacak yaşta. Corner Café'nın dışında uyuyor. Ona kahve götürüyorum ve konuşuyoruz."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Eldivenleri onun için mi aldın?"

"Evet."

O zaman Drew gülümsedi ve gözlerime baktı. "Cuma gecesine ne dersin?" diye sordu şimdi daha kendinden emin bir sesle.

Yüreğim hopladı. "Yapamam. Seattle Gospel Mission'a bir Arama ve Kurtarma etkinliğine katılmak için kaydoldum. Evsizlere yemek dağıtıyoruz. Hiç gitmiş miydin?"

"Hayır ama isterdim. Kevin beni birkaç kez davet etti."

"O halde bize katıl," dedim, coşkumu gizlemekte zorlanıyordum. "Ben daha önce gittim."

"Bunu çok isterim, " diyerek beni şaşırttı Drew. "Kevin bunun aydınlatıcı bir deneyim olduğunu söylüyor."

"Öyle." Şimdiye dek grupla iki kez birlikte olmuş, daima yardım ettiğimiz kişilerin minnettarlığı ve alçakgönüllülüğüyle mutlu hissederek oradan ayrılmıştım.

"Seni ne zaman alayım?" diye sordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, uzun zamandır hatırlamadığım kadar mutluydum. "Minibüs yedi buçukta kalkıyor, bu yüzden yedi uygun olur."

"Baba." Mark araba camını indirip babasına seslendi. "Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Drew arabadan tarafa baktı. "Hemen geliyorum."

"Shay'i öpecek misin?" diye seslendi Sarah öbür taraftan. "Yapmalısın."

"Gitsem iyi olacak, " dedi Drew. "Seni cuma günü yedide gelip alırım."

Başımı salladım, o kadar heyecanlıydım ki verandamın en üst basamağında mutluluktan dans etmek istiyordum. Drew arabaya doğru yürürken onu durdurdum. "Hazırlıklı ol, Drew. Genellikle geri dönmemiz gece yarısını geçiyor."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

Sonra gitti. Kapıda durup arabayı yerinden çıkarmasını izledim. Benden tarafa bakarak gülümsedi. Gülümseyerek el salladım.

Buna hayır diyemezdim. Bir randevum vardı. Gerçek bir randevu. Hayatımda ilk kez.

Ertesi sabah Richard'la buluşup ona sabah kahvesini götürdüm.

Elimden alıp iki eliyle tuttu. Sadece bir eldiveni olduğunu fark ettim. "Eldivenin birini kayıp mı ettin?" diye sordum.

Göz temasından kaçınarak omuzunu silkti.

"Richard," diyerek çömeldim, böylece bana bakmak zorunda kaldı. "O eldiveni senden biri mi aldı?" Hırsızlığın evsizler arasında gerçek bir sorun olabileceğini biliyordum.

"Kimse almadı, " diye güvence verdi ama bana değil, kahve fincanına odaklanmaya devam etti.

"O halde eldivene ne oldu?"

"Sana söylersem kızacak mısın?"

Beni üzecek tek senaryoyu söyledim. "Sattın mı eldiveni?"

"Hayır." Soruya gücenmiş görünüyordu.

"O zaman söylesene."

"Bir arkadaşım var. Chuck. O da benim gibi bir gazi. Elini sıcak tutsun diye eldivenin tekini ona verdim. Bir tane hiçten iyidir, değil mi?"

"Ah Richard. Buna nasıl kızabilirim ki?"

"Seni kızdırmak istemedim." Kahvesinden bir yudum aldı. "Sinirlenirsen bana kahve getirmeyeceğinden korktum. Buna biraz alıştım. Chuck'a ne yaptığını anlatınca bir sabah uğrayabileceğini söyledi. Merak etme, kahveyi onunla paylaşacağım. İki fincan almanı istemem."

"Senden kahveni esirgeyecek değilim," dedim gülümsediğimi gizleyerek. "Ve Chuck sana katılırsa bir fincan daha alırım. Frankie zaten benden para almıyor."

Richard'ın gözleri parladı. "O zaman Chuck'a söylerim."

"Tamam."

Richard içini çekti. "Kardeşini etrafa sorduğumu bilmeni istedim, ama henüz bir haber almadım. Merak etme, eğer buralardaysa onu bulup nasıl olduğunu sana söylerim."

"Bu gerekli değil."

"Biliyorum."

Caden kötü bir haberdi ve kendime gene onun dertlerine kapılma izni veremezdim.

Richard sırıttı, bu sık sık yapmadığı bir şeydi ve birkaç dişinin eksik olduğunu görebiliyordum. Sonra, heyecanlı olduğum için, randevumdan bahsettim. "Cuma günü yanımda bir arkadaş getiriyorum."

"Gene sandviç mi dağıtıyorsunuz?"

"Evet."

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Shay, ama bu pek bir randevu sayılmaz. Nesi var bu adamın, seni yemeğe götürecek parası yok mu? Senin gibi iyi bir kız, sana doğru davranacak bir erkeği hak ediyor."

"O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet." Muhtemelen gereğinden fazlaydı, ama bunu söylemedim.

"Her zamanki duraklarda mı olacaksınız?" diye sordu Richard.

"Sanırım."

Richard başını salladı. "İstersen uğrayıp senin için onu kontrol ederim."

"Tabii ki," dedim. Richard'a söylemedim, ama içimden bir ses Drew'nun da onu kontrol etmek isteyeceğini söylüyordu.

"Ayık olursa, Chuck'ı da yanımda getiririm."

"Bu harika olurdu. Ona kendi eldivenlerini almak için ne yapabilirim bir bakayım."

Richard bana gene eksik-dişli tebessümüyle gülümsedi.

"Umarım bu çıktığın adam senin iyi bir insan olduğunu biliyordur."

Bunu ben de merak ediyordum. "Bildiğine inanıyorum."

"Bilmiyorsa, bana mutlaka haber ver."

"Veririm," diye söz verdim, Papaz Drew Douglas'ın evsiz arkadaşım tarafından kontrol edilmesi fikrine gülümsedim.

BÖLÜM 12

Drew

Çarşamba günü eski bir arkadaşımın karısı Joan Sullivan aradı. Joe ölüyordu. Sadece birkaç haftalık ömrü kalmış gibi görünüyordu.

"Hemen gel," dedi Joan. "Seni görmek istiyor."

Mary Lou'nun benim için hazırladığı haftalık takvime göz attığımda, gidebileceğim tek gün Cuma'ydı.

Yüreğim sıkıştı.

O gece Shay'le Arama ve Kurtarma minibüsüyle çıkmayı umuyordum. Hiçbir şekilde Spokane'e gidip onunla birlikte olmak için zamanında geri dönemezdim. Bir günde beş saatlik bir yolculuk yapmayı planlayamazdım, oysa yapmam gereken şey buydu. Yolda on saat geçirip onu almak için yediden önce döneceğimi garanti edemezdim.

"Cuma günü gelirim," dedim Joan'a.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattık. Joe'yu görmeyeli on sekiz ay veya daha fazla olmuştu. Yetmiş yaşında, babam için iyi bir arkadaş ve benim için bir çeşit akıl hocasıydı. Katie'nin çok hasta olduğu kötü günlerde Joe sürekli cesaret vermişti. Onun kanser olduğunu

BELONGS TO KAOS TEAM

biliyordum ve e-posta yoluyla temas kuruyorduk. Ona yük olmak istememiş, karımın ölümünden sonraki en karanlık günlerde her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini sağlamıştım. Neyse ki son zamanlarda ruh halim çok daha iyi durumdaydı.

Bunun için Shay'e de teşekkür etmeliydim. Ona teşekkür etmem gereken çok şey vardı.

Koltuğumda arkama yaslanarak içimi çektim, arkadaşım ve akıl hocam hakkında bu haberi duyduğuma üzülmüştüm. Toparlanacağını ummuştum, ama belli ki durum böyle değildi. Haberi Shay'e telefonla değil şahsen iletmenin daha iyi olacağını düşünerek, öğle yemeği için Corner Café'ye uğramaya karar verdim.

"Öğle yemeği molası veriyorum," dedim Mary Lou'ya ofisten çıkarken.

"Saat birde evlilik danışmanlığı için Brown'lar geliyor," dedi asistanım.

"Geri dönmem çok uzun sürmez," diye söz verdim ve bunun doğru olduğundan emin olmak için saatime baktım. Zamanlamayı doğru halletmeliydim. Egzersizin bana iyi geleceğini düşünerek altı blok yürümeye karar verdim. Joe'yu kaybetme düşüncesi içimi üzüntüyle doldurmuştu, aynı zamanda Shay'le randevumu bozma gereğinin hayal kırıklığıyla uğraşıyordum.

Gene de böylesi daha iyi olabilirdi. En son biriyle çıkmamdan bu yana yıllar geçmişti ve kendimi paslanmış hissediyordum. Şimdi bile Shay'le ilişkinin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Korkularım, başkalarının onun hakkında ne söyleyeceği veya ne düşüneceğiyle sarmalanmıştı. Tabii ki kilise ailemin çıkmamı beklediği bir kadına benzemiyordu. Gene de bu benim hayatımdı ve canım kiminle isterse onunla rahatça çıkabilmeliydim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Mesele şu ki Shay'den ve onun yanındayken hissettiklerimden hoşlanıyordum. Mark ve Sarah için de iyiydi. Özellikle de Sarah için. Mark için bunu söylemek daha zordu. Çoğu zaman duygularını içine atıyordu, ki bu da başka bir endişe konusuydu. Shay'le gülebiliyordum, yanında rahattım.

İnsanların konuşacağını biliyordum. Shay'in çocuklarımla benim için ne kadar uygun olduğuna dair sorular olacaktı. Kafamın içinde kontrolden çıkmış pinpon topu gibi çılgınca endişeler dolaşıyordu. Gene de Shay'i düşünmekten kendimi alamıyordum. Fırsat olursa onu daha iyi tanımak istiyordum.

Spokane'e gidip dönerken yapacağım uzun yolculuk ne yaptığımla ilgili bu şüpheleri düşünmek için gerekli zamanı verecekti. Katie'yi kaybettiğimden beri hayatım ve görevim beklemediğim şekillerde karmaşık bir hal almıştı. Onunla çocuklarımızı, en iyi şekilde nasıl ebeveyn olunacağını konuşabilmeyi nasıl da isterdim. Çoğu zaman kendimi yetersiz hissediyor, onlar için neyin en iyisi olduğunu bilemiyordum.

Oraya vardığımda Corner Café yoğundu ve bir kez daha benim için tek seçenek tezgahtaki bir tabure oldu. Neyse ki Shay orada görevliydi ve beni hemen çeken bir sıcaklık ve güler yüzle koşuşturarak müşterileriyle ilgileniyordu.

Beni fark edince durdu, sanki bütün gün gelmemi bekliyormuş gibi yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı. Kendi kendime gülümsemesinin sadece bana değil her müşteri için olduğunu söyledim. Başarılı olamadım, çünkü beni beklediğine inanmak istiyordum. Beni.

Shay hemen bir kahve kupası alıp bir demlik taze kahve getirdi.

"Bugünün spesiyalitesi çoban turtası," dedi.

"Kulağa güzel geliyor," dedim menüye bakma zahmetine girmeden. Aslında aç değildim ya da öğle yemeğiyle ilgilenmiyordum. Orada olmamın sebebi Shay'le konuşmaktı.

Siparişimi verdi ve birkaç dakika sonra hazır oldu. Önüme koyduğunda, "Konuşacak beş dakikan var mı?" diye sordum.

Shay her taburesi dolu tezgâha baktı ve istemeyerek başını iki yana salladı. Gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum.

"Üzgünüm, pek vaktim yok."

Günün en yoğun saatinde gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Birkaç kelimeden fazlasını açıklayabilmek için mola vereceğini umuyordum.

"İstersen işten sonra ofisine uğrayabilirim."

Öğleden sonra programımı aklımdan geçirdim ve günün geri kalanında toplantılarım olduğunu fark ettim. "Bu da fayda etmez. Konu cuma günü..."

Bir başka garson Shay'e siparişinin hazır olduğunu söyleyince gene kesintiye uğradık. Tabağı tezgâhın diğer ucundaki adama teslim etmek için istemeye istemeye yanımdan ayrıldı. Geri dönmek için bir bahaneye ihtiyacı vardı, geri döndü ve kahvemi tazeledi. "Ne var cuma günüyle alakalı?" diye sordu.

"Korkarım gelemeyeceğim."

Gözleri hızla benimkilerle buluştu. Ne yaptığını unutmuş gibiydi, kahve kupamı aşırı doldurdu, koyu sıvı tezgâhın her tarafına döküldü. Hemen demliği bırakıp pisliği temizlemek için bir beze uzandı.

"Üzgünüm, Shay." Ne kadar üzgün olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hiç önemli değilmiş gibi omuzunu silkti. "Hayır, sorun değil. Problem yok. Gerçekten."

"Hasta bir arkadaşım var." Bu inanılmaz derecede yetersiz geliyordu ve hemen bu şekilde açıkladığım için pişman

oldum. Öğretmene ödevimi köpek yedi demek gibiydi. Açıklamak için acele ederek, "Joe Spokane'de yaşıyor ve buradan bir günlük yolculuk yapmam gerekiyor ve—" dedim.

Shay elini koluma koydu. "Sorun değil, Drew. Hiç önemli değil, başka zaman yaparız."

Çoban turtası ödül kazanacak bir yemek olabilirdi, ama bana tadı yanmış kauçuk gibi geliyordu. Her ne kadar Shay gizlemek için cesurca çaba sarf etse de hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Tepkisi beni düşündürdü. Korkum çıkma teklifime hak ettiğinden fazla anlam vermesiydi. Yüzümü ovuşturmak istedim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Shay'den hoşlanıyordum, onunla olmak kendimi tasasız ve mutlu hissettiriyordu.

Tasasız. Bu kendimi yaşlı hissettirdi. Bu Joe'nun kullanacağı bir sözcüktü.

Joe. Onun öleceği düşüncesiyle yüreğim daraldı.

Beni görmek isteyen Joe olsa da arkadaşımla konuşma fırsatı bulduğum için minnettar olan bendim. Onun tavsiyesine ihtiyacım vardı, içimi dökme şansından memnundum.

Shay işiyle meşgul olarak tezgâhta çalışmaya devam ediyordu. Bana servis yapıldıktan sonra faturayı tabağımın yanına koydu ve yemeğin geri kalanında beni görmezden geldi. Onunla tekrar konuşma fırsatı verilmemişti. Zamanım azalınca, kısa süre sonra oradan ayrılmak zorunda kaldım. Gerekenden daha uzun süre beklediğim için, hızla ofise geri döndüm ve Brown'lardan beş dakika önce vardım.

Cuma sabahı çocukları okula bıraktım, Mary Lou'yla temas kurdum ve Spokane'e doğru yola çıktım. Linda Kincaid okuldan sonra Mark'la Sarah'yı almayı, akşam yemeği yedirmeyi, sonra da eve geri götürüp dönüşümü beklemeyi teklif etmişti.

BELONGS TO KAOS TEAM

Doğrusu onsuz ne yapardım bilmiyorum. Sarah cuma günü evde olmayacağımı öğrenince Shay'in gelerek kendilerine bakıp bakamayacağını sordu. Mark hemen şikâyet ederek çocuk bakıcısına ihtiyacı olmadığını söyledi.

Çocukları düşünerek arabama gaz verdim ve yola koyuldum. Seattle'ın sabah telaşından çıktıktan sonra trafik makul seviyedeydi ve uzun yolculuk hoştu. En büyük endişe, Snoqualmie Pass'dan geçmekti. Kış aylarında zor olabiliyordu. Neyse ki hava iyi, yollar açık ve kuruydu.

Saat hemen birden sonra oraya vardığımda Joan'un düşünceli davranarak hazırladığı ton balıklı sandviç beni bekliyordu. Beni tanıdığından, yemek için yolda durmayacağımı gayet iyi biliyordu ve haklıydı.

Joe televizyon koltuğundaydı ve ona ilk bakışta şaşkına dönmüştüm. Korkunç zayıflamış, yüzü çökmüştü. İlk geldiğimde uyuyordu, Joan bunu giderek daha fazla yaptığını söyledi. Joan beni odaya soktuğunda kıpırdamadı. Elini sevgiyle Joe'nun omuzuna koydu, yanağından öperek fısıldadı, "Drew burada."

Joe hızla gözlerini açtı, beni görünce halsiz halsiz gülümsemeye çalıştı. "Drew," dedi, cılız ve hafif bir sesle. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Seni görmek çok güzel, Joe." Pufu Joe'nun doğrulttuğu yatar koltuğa yaklaştırdım. Ona nasıl olduğunu ya da kendini nasıl hissettiğini sormadım. Ölümcül hasta olduğu açıktı ve Joan'ın söylediği gibi, sadece birkaç haftası kalmıştı. Bakımevine haber verilmişti. Birkaç dakika kiliseyi ve işlerin gidişatını konuştuk. Her zamanki gibi dinledi ve yerinde sorular sordu. Satır aralarını okuma yeteneği vardı. Ona pazar sabahı katılımın arttığını, mali olarak bütçemizi tutturduğumuzu söylemekten mutluluk duydum. Bu beni çok rahatlatmıştı. Finans sürekli bir endişe kaynağıydı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bu kadar Seattle Calvary konusu yeter," dedi Joe. "Seni öğrenmek istiyorum. Sen nasılsın?"

"Çok daha iyi" dedim açıklamadan.

Rahatsız edici bir an beni inceledi, gelip onu görmekte tereddüt etmemem gerektiğini söyledi. İkimiz de söylemedik, ama neden yapmadığımı ikimiz de biliyorduk. Bütün bunlar, ikimiz de tek laf etmeden anlaşılmıştı.

Birkaç dakika sonra Joe sordu, "Katie'yi kaybedeli ne kadar oldu?"

"Dört yıl." Hayatımın en uzun, en kötü yıllarıydı, ama bu da anlaşılmıştı.

Joe konuşurken birkaç kez gözlerini kapatınca onu yormaktan korktum. Ama çabucak toparlanarak şefkatli ve sevgi dolu tavrını sürdürdü.

"Teşhis konmasından bu yana neredeyse beş yıl," diye tekrarladı gözlerini dinlendirdiği kısa aralardan birinin ardından. "Biriyle tanıştın mı?"

Joe'da ne vardı bilmiyorum. Kafamdaki en ağır konuyu hissetme konusunda olağanüstü bir hünere sahipti. Yıllar boyunca bunu defalarca yapmıştı. Bazen aklımı okuyabiliyormuş gibi geliyordu.

"Bunu sorman ne tuhaf."

Hafif bir tebessümle karşılık verdi. "Demek ki tanıştın."

Sonraki otuz dakika boyunca, bir yıl kadar önce Aralık sabahı kilisede tanıştığımızdan başlayarak ona Shay'den bahsettim. Onun Umut Merkezi'ne girmesine yardım ederken, yaşadığım manevi çöküntüden kurtulduğumu anlattım. Değersizlik, kayıp ve öfke duygularından.

Joe kaşlarını kaldırdı, birkaç kez başını salladı, sonra "Shay'de seni çeken ne?" diye sordu.

"Sarah—"

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Sarah'yı sormadım, *seni* bu kadına neyin çektiğini sordum."

Sorusu beni duraklattı ve Shay'e karşı hislerim yüzünden kendimi suçlu hissettiğimi fark ettim. Düşüncelerim, diğer kadınlar hakkındaki düşüncelerimden farklı yollarda dolaşıyordu. Kilisedeki birkaç hanımefedi kızları, yeğenleri veya arkadaşlarının kızlarıyla benim için tanışma randevuları ayarlamaya çalışmıştı. Bir kez bile aklım çelinmemişti. Shay'le her şey taze ve yeniydi.

"Soruma cevap vermekte zorlandığını görebiliyorum."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Zor değil. Az önce bir şey fark ettim." Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bugüne dek tanıdığım diğer tüm kadınlardan farklı. Sorunlu bir geçmişten gelen bir yönü var. Kilisede büyümemiş, daha az güçlü bir kadını yıkacak bir yoldan geçerek imana gelmiş. Şu anda bulunduğu yere gelmek için savaşmak zorunda kaldı ve hala kat etmesi gereken uzun bir yol var. Onu çok takdir ediyorum."

"Çocuklarla tanıştı mı?"

Başımı salladım. "Onu seviyorlar, özellikle de Sarah. Mark fazla bir şey söylemiyor ama bahsettiği şeylerden, onun da hoşlandığını biliyorum. Çocuklarımla iletişim kurma şeklini, mutlu olduğunda gülümsemesini seviyorum." Shay nadiren gülümsüyordu. Ne zaman görsem büyülenmiş ve güzel olduğunu düşünmüştüm. "Sanki hayatımın karanlık köşelerine ışık tutuyormuş gibi," diye ekledim derin düşünceler içinde. "Aynı zamanda, ondan etkilenmemi haklı çıkarmak istiyorum ve onunla çıkmaya başlarsam cemaatimin ne düşüneceğinden endişeleniyorum."

Joe durdu, gene gözlerini kapattı.

Birkaç dakika bekledim. "Ve suçluluk, " diye ekledi, Katie'yi çok derinden sevdiğim için kendimi kötü hissedebileceğimi ima ediyordu.

"Evet, sanırım o da var. Karımı seviyordum." Katie'ye aşkımın yoğunluğunu ve derinliğini asla inkâr edemez ya

BELONGS TO KAOS TEAM

da hafifseyemezdim. Onunla geçirdiğim her an benim için çok değerliydi. Evlenmeden önce genç yaşta öleceğini bilseydim, tek bir şeyi değiştirmezdim. Onunla geçen her güne daha da fazla değer verirdim.

"Katie seni seviyordu ve hayatının geri kalanını yalnız yaşamanı istemezdi."

Ölümünden önce, Katie'yle bu konuyu konuşmuştuk. O zamanlar, ona sevgimin derinliği ve tutkusuyla başka bir kadını sevmeyi hayal bile edemiyordum. Konu tatsızdı ve iç karartıcı bularak konuşmayı kısa kesmiştim. Geriye dönüp baktığımda, onun bizden kaçınılmaz ayrılışının acısından öteye bakmayı ve istediği gibi geleceği konuşmuş olmayı diliyordum.

"Joan'ın ikinci karım olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Joe.

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Hayır." Diğer odaya göz atarak çocuklara götürmem için kurabiye pişirmekle meşgul olan Joan'a baktım.

"Genç evlendim. Çok genç," dedi Joe. "Evlilik hataydı ve karım ilk yıl içinde beni başka bir erkek için terk etti. Boşanma beni mahvetmişti. Yüreğim parçalandı. Başarısız bir evlilik yaşadığımı bilen olursa, papaz olarak Tanrı'nın işine yaramayacağıma inanıyordum. O evliliği kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım, Drew. Her şeyi... Neticede hiçbir işe yaramadı.

"Üç yıl sonra Joan'la tanıştım. İki yıl çıktık, ta ki Joan ciddi olup olmadığımı öğrenmek isteyene kadar. Beni seviyordu ama niyetim yoksa, evlenme teklif etmemi beklemeyecekti."

Görünüşe göre Joan gizlice konuşmamızı dinliyordu, çünkü bize bir tabak fırından yeni çıkmış sıcak kurabiye getirdi. Yanımdaki masaya koyarak, "Sonunda ona ben evlenme teklif ettim," dedi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ben aptal değilim," dedi Joe, karısının parmaklarına uzandı. "Evet dedim ve Joan karım olduğu için pişman olduğum tek bir gün bile olmadı."

Joan sırıtarak elini beline koydu, başını yana eğdi.

Joe başını iki yana salladı. "Tek bir gün bile, Joan. Evet, sana kızdığım oldu ve yıllar boyunca zorluklardan nasibimizi aldık. Ama senden başka birini istediğimi düşündüğüm bir an bile olmadı. "

Joan eğilip kocasını alnından öptü, doğrulup mutfağa geri dönerken gözlerinde yaşların parladığını gördüm.

"Yani ikinci bir ilişkiye yavaş yavaş girdin."

"Senin de Shay'le öyle yapmanı tavsiye ediyorum. Kendine zaman tanı," dedi Joe.

Bu tam da duymak istediğim şeydi.

"Babam boşandıktan sonra bana güzel öğütler verdi. Beni ve Tanrı'yı seven bir kadın bulmamı söyledi, ben de öyle yaptım. Sen de öyle yap, Drew. Tanrı'nın senin için özel birini düşündüğünü biliyorum. Shay olabilir, ama başka biri de olabilir. Onun doğru kişi olduğuna karar vermek için acele etme."

Doğru kişi mi? Shay için henüz öyle bir şey düşünmemiştim. Daha el ele bile tutuşmamıştık. Bu, onu öpmeyi düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Düşüncelerim, kabul ettiğimden çok daha fazla bu yöne kayıyordu.

Bana söylediği bazı şeylerden, erkekler ve ilişkiler konusunda deneyimli olduğunu biliyordum. Bir keresinde şu anda hapiste olan bir çete üyesiyle ilişkisi olduğunu söylemişti. Kuşkusuz ilişkileri platonik değildi.

"Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor," diye itiraf ettim.

"Bu kötü bir şey değil, biliyorsun," dedi Joe.

Göz temasından kaçındım. "Biriyle berabermiş, ne demek istediğimi anlarsın herhalde."

Joe benimle göz göze gelince kahkahayı koyuverdi, o kadar güldü ki Joan odaya gelerek öne çekip nefes alabilmesine yardım etti.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandı Joe tekrar konuşabildiğinde. "Sevgili oğlum, Tanrı geçmişimizde ne olursa olsun hepimizi kullanabilir. Shay'i senin ve çocuklarının kalbine dokunmak için kullandı. Hiçbirimizden mükemmel olmamızı istemiyor."

"Biliyorum. Bunlar yabancı duygular, Joe. Böyle hissetmeye hakkım olduğundan emin değilim. Güzel ve zeki bir kadın, herkesle çıkabilirdi."

"Başka biriyle çıkıyor mu?"

Bu soruyu Noel'den beri kendime defalarca sormuştum. Sarah Richard'ı sorduğunda, ne diyeceğini merak ederek kulak kesilmiştim. Adından bahsettiğinde, Richard'ın babası olacak yaşta evsiz bir adam olduğunu öğrenene kadar kalbim sıkışmıştı.

Öğleden sonranın geri kalanı hızlı geçti. Birlikte dua ettik ve saat dörtten kısa süre sonra ayrıldım. Seattle'a geri döndüğümde zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm. Neyse ki çocukların ikisi de bir filme takılmışlardı. Benim yerime devreye girdiği için Linda'ya teşekkür ettim ve çocuklara Joan'ın gönderdiği kurabiyeleri verdim.

Sarah kucağıma çıkıp başını omuzuma koydu. "Bir daha sefere bir bakıcıya ihtiyacımız var."

"Benim bakıcıya ihtiyacım yok, "diye üsteledi Mark.

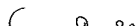
"Bir daha sefere bizi bıraktığında Bayan Kincaid yerine Shay gelebilir mi?" diye tekrar başladı Sarah."

Onu alnından öptüm. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Başımı kızımın başının üstüne koyarak Shay'i düşündüm. Tüm eve dönüş yolculuğunda düşüncelerimden çok uzak değildi ve neredeyse açlıkla, mümkün olan en kısa sürede onunla zaman geçirmeyi diledim.

BELONGS TO KAOUS TEAM

BÖLÜM 13

Shay

"Bir ziyaretçin var," dedi Sadie, beni çağırmak için mutfağa geri dönerek. Bugünlük kapanmaya hazırdık ve ben çoktan hesabı kapatmıştım.

"Müşteri mi?" diye sordum, inlemek istiyordum. Kapıları kilitlemeye birkaç dakikamız kalmıştı.

"Adamın görünüşüne bakılırsa, bundan şüpheliyim."

Adam mı? Richard olmadığını umuyordum. Frankie, Richard'ın kafeye girmesini hoş karşılamazdı. Ellerimi önlüğüme silerek ön tarafa yöneldim. Sırtını bana dönük bir bölmede oturan Drew'nun oğlunu görmem uzun sürmedi. Mark'ın başı öne eğikti ve yaklaştığımda bana bakmadı.

"Mark? Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Başını kaldırınca nefesimi tuttum. Sol gözü şişmiş, neredeyse kapanmıştı, kararıp morarmaya başlamıştı. "Mark, aman Tanrı'm, ne oldu? Bekle buz getireyim. Şişliği azaltmaya yardımcı olacaktır." Tezgâhın arkasına koşturarak plastik bir torba aldım ve buzla doldurdum. Derme çatma kompresi yüzüne koyunca genç çocuk hafifçe inledi.

"Birkaç dakika içinde daha iyi hissedeceksin," diyerek başka yara olup olmadığını kontrol ettim. Dudağı da yarılmış görünüyordu, çünkü kan izleri vardı.

"Okul bitti," dedi soruma cevap olarak.

"Anladığım kadarıyla kavgaya karıştın, değil mi?" Buzu yüzüne tutmaya devam ederek yavaşça saçlarını alnından geriye ittim. "Diğer delikanlıyı mı görmek istiyorum acaba?"

Soruya gülümser gibi oldu, ama sonra gülümsemek acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Eve gitmek istemiyorum, " diye mırıldandı, göz teması kurmadan. "Babam çok kızacak."

"Bundan emin misin?"

Mark başını salladı. "Kavgayı doğru bulmuyor."

"Biliyorsun ki haklı. Bir çatışmadan başka bir çıkış yolu varsa, o zaman onu kullanman gerekir."

"Teoride kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı.

Mark'ı tanıdığım kadarıyla, hiç de kavgacı olmadığını tahmin ediyordum. Her ne olduysa onun tarafından kışkırtılmadığına bahse girerdim. "Ama kavgadan kaçınmak her zaman mümkün olmuyor."

"Bana mı söylüyorsun!"

Güldüm ve birkaç dakika sonra şişliğin inip inmediğini görmek için buzu kaldırdım. İnmişti, ama sadece biraz. "Morarmış bir gözün olacak."

Sanki duymak istediği son şeymiş gibi omuzları sarktı. "Ben de bundan korkuyordum."

Sarılmak ve onu teselli etmek istedim ama Mark'ın bundan hoşlanacağını sanmıyordum. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Pek değil."

Telefonumu alıp Drew'ya mesaj atmak istedim. Benim işim ve gece derslerim olduğundan, her ikimizin de

programımız yoğun olduğu için günde birkaç kez mesaj atarak iletişim kurmaya başlamıştık.

"Benimle eve gelip babamla konuşur musun?" diye sordu Mark, başı öne eğikti ama ne diyeceğimden emin değilmiş gibi gözlerini kaldırıp gözlerime baktı.

O akşam kaçıramayacağım gece dersleri vardı. "Eğer istediğin buysa seninle kilise ofisine giderim, böylece babanla konuşabilirsin." Drew'ya yolda olduğumuzu haber vermek istedim, ama o öğleden sonra meşgul olduğunu biliyordum.

Kavgayı babasına kendisi açıklamak zorunda kalacağını anlayınca Mark'ın omuzları düştü. Yavaşça başını salladı. "Tamam ama gene de benimle gelecek misin?"

"Eğer istiyorsan."

"Evet. Babam seni görürse o kadar bağırmaz."

Bunu duymak güzeldi, ama doğru olduğundan kuşkuluydum. "Bana birkaç dakika ver, seninle kiliseye yürüyeceğim." Dördüncü Cadde'den devlet üniversitesine giden bir otobüse kolaylıkla yetişebilirdim.

Mutfağa döndüm, yapmam gerekenleri bitirdim. Sadie, Alice ve Frankie'ye veda ettikten sonra çantamla paltomu toparladım.

"Çocuk iyi mi?" diye sordu Frankie Mark'ın yanına giderken. Belli ki Mark'ın morarmış gözünü görmüştü.

"İyi sanırım. Babasıyla konuşurken onunla gitmemi istiyor."

"Babası o vaiz mi? Buraya gelip spesiyalite sipariş eden? Gözlerini ayıramadığın adam mı?"

Gözlerim Sadie'ye çevrildi. Drew'ya hayranlığımdan Frankie'ye bahsetmiş gibiydi. Arkadaşım suçluymuş gibi bile davranmadı. Sadie'ye bir şeyler söylediğim için üzülmüştüm ama ikisine de kızamazdım. Frankie Richard'a götürdüğüm kahvenin parasını ödememe izin vermiyordu. Chuck sık sık ortaya çıkmaya başladığında da kızmamıştı. Bu konuda sertti, benden veya Richard'dan teşekkür istemiyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet, Mark'ın babası Seattle Calvary'nin papazı."

Frankie bıyık altından bir şeyler homurdandı. "Eh, o halde çocuğu bekletme."

Sırıtarak mutfaktan çıktım. Mark beni görünce bölmeden çıkıp ön kapıya yöneldi. Caddenin karşısında onun yaşlarında iki çocuğun dolandığını fark ettim. Her ikisi de yaşına göre ufak tefek olan Mark'tan çok daha iriydi. Daha önce dalaştığı çocuklar olup olmadığını merak ettim. Sormak üzereydim ama aksine karar verdim. Diğer iki çocuk beni görür görmez ters yöne yürüdü. Bu da Mark'ın başka bir çatışmadan kaçınmak için kafeye gelip gelmediğini merak etmeme neden oldu. Belki de eve geri kalan yolu onunla yürümem bir güvenlik önlemiydi.

Kilise ofisine vardığımızda, Mary Lou bilgisayardan başını kaldırıp baktı ve nefesini tuttu. "Tanrım, Mark, ne oldu?"

Mark ona cevap vermekten kaçınarak omuz silkti. "Babam burada mı?"

"Toplantıda. "Bilgisayar ekranının köşesine baktı. "Birazdan çıkacak, beklemek ister misin? "

"Tamam."

Küçük bekleme alanında bir yere oturdu, ben de yanındaki sandalyeye oturdum. Küçük görünüyordu, sanki babasıyla karşılaşmaktan korkuyormuş gibi omuzları gene öne sarkmıştı. Muhtemelen beklemek hiç yardımcı olmuyordu.

"Matematik bulmaca kitabında bitirdiğin başka sayfa var mı?" diye sordum, sohbet ederek aklını babasından uzaklaştırmayı umuyordum.

Mark başını salladı. "Hepsini."

"Tüm kitabı mı? Şimdiden mi?"

Benden tarafa bir bakış atarak sırıttı. "Kolaydı."

"Değildi," dedim. Kitabı satın almadan önce sayfaları karıştırıp birkaç kelime problemini okumuş ve bunların

Mark için fazla karmaşık olabileceğini düşünmüştüm. Tanrı biliyor ya benim kapasitemin üstündeydi.

Mark bir şeyler daha söylemek üzereydi ki Drew'nun ofis kapısı açıldı. Dışarı bir adamla bir kadın çıktı. Peşlerinden Drew çıktı, oğlunu gördü ve bir daha baktı. Bakışları hemen bana çevrildi. Öyle görünüyordu ve yanılıyor olabilirdim, ama bana baktığında bakışları yumuşamıştı.

Drew hiç duraksamadan dikkatini asistanına çevirdi. "Mary Lou, Mr. ve Mrs. Wilkens için gelecek hafta aynı saatte randevu ayarla."

"Tamam."

Drew konuşmadan oğluna ofise girmesini işaret etti.

Mark bana bakınca ben de onunla ayağa kalktım.

Drew fark ederek sorgulayan gözlerle bana baktı. "Mark benden eşlik etmemi istedi."

Odaya girer girmez Drew kapıyı kapattı. Mark babasının masasının önünde durdu ve omuzlarını dikleştirdi. İdam mangasıyla yüzleşmeye hazır genç bir askere benziyordu.

"Yaralandın mı?"diye sordu Drew oğluna.

Mark omuz silkti. "İyiyim ben. Gözüm ağrıyor, ama Shay'in yüzüme koyduğu buz işe yaradı."

"Çantamda aspirin var ama seninle konuşana kadar vermek istemedim," diye araya girdim.

"Ağrı için aspirine ihtiyacın var mı?" diye sordu oğluna.

Mark başını iki yana salladı.

Mark'ın arkasında durup ellerimi omuzlarına koydum, Drew koltuğunda arkasına yaslanmış bekliyordu, sonunda konuştu. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Mark durgundu. "Pek değil."

"Kavgadan kaçınabilir miydin?"

Mark başını sallayarak cevap verdi. "Denedim ama gördüğün gibi, pek işe yaramadı. Kızdın mı?"

Drew benimle göz göze geldi. "Hayır ama bunun fiziksel olmasına izin verdiğin için hayal kırıklığına uğradım."

Mark gerildi, kendini tutup bir açıklamadan vaz geçeceğinden şüphelendim. "Bu durumda, kızmanı ve bağırmanı tercih ederim."

Gitme zamanım hızla yaklaşıyordu. Gitmeyi hiç istemiyordum, saatime bakarak içimden çabucak bir otobüs yakalayabilmek için dua ettim.

"Eve git, Mark. Bu konuyu daha sonra konuşuruz."

Mark kararlılıkla duruyordu. "Bunu şimdi halletmek istiyorum, baba. Evde oturup ne yapacağını merak etmek istemiyorum. Eğer bağırmak istiyorsan tamam, hepsini aynı anda yapmanı isterdim. Tamam mı?"

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ikisine. "Gitmek zorundayım, yoksa dersime geç kalacağım."

Drew oğluna odaklanmıştı. Başını sallayarak gitmemin sorun olmayacağını belirtti. Mark'ın omuzlarını hafifçe sıkarak döndüm ve ofisten çıktım. Otobüsü beklerken, içten içe Mark'ın morarmış göz hikâyesinde anlattığından fazlasının olduğundan şüphelendim. Kafeden çıktığımızda sokağın diğer tarafında bekleyen iki iri çocuğu hatırladım. O çocuklarla karşı karşıya geldiyse, hiç şansı olamazdı. Tedirgin düşüncelerim devam ediyordu, Drew'ya gördüklerimi anlatıp şüphelerimi paylaşma ihtiyacı hissettim.

Otobüse binip yerime oturunca telefonumu alıp Drew'ya mesaj attım.

Bu gece dersten sonra seni arayabilir miyim?

Okula geldiğimde haber almamıştım ve tüm ders boyunca dikkatim dağınıktı. Ders biter bitmez telefonumu elime aldım ve Drew'nun cevabını gördüm.

Elbette.

Otobüsteyken konuşmak istemediğimden, aramak için eve gidene kadar bekledim.

Drew ikinci çalışta açtı. "Selam," dedi.

"Selam," diye karşılık verdim. "Mark'la her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım, ama bana olanlarla ilgili hiçbir ayrıntı vermedi. Kavgaya karışmak oğluma göre bir şey değil. Ve eve dönerken okul otobüsüne binmemesi için de iyi bir nedeni yok."

"Drew, aramamın nedeni şu ki Mark'ın kavga ettiğinden emin değilim."

Drew sanki sözlerimi kavraması gerekiyormuş gibi duraksadı. "Ne demek istiyorsun?"

İşte o zaman, Mark'ı bekliyormuş gibi görünen, gördüğüm çocuklardan bahsettim.

"Sence bu çocuklar onu dövmüş olabilir mi?"

"Bilmiyorum, ama öyle tahmin ediyorum. Sana onlar hakkında bir şey söyledi mi?"

"Tek kelime etmedi. Aslında, tüm olay hakkında inatla sessiz kaldı. Bana olanları anlatması için ona baskı yapmak istemiyorum."

Bunu anlayabiliyordum. Mark'ın gururu fena halde incinmişti ve olay hakkında konuşmak onu daha da küçük düşürecekti. Oysa bire karşı iki kişi yeterince kötüydü ve daha küçük olana karşı iki çok daha iri çocuk büyük haksızlıktı.

Drew gene sustu. "Aradığın için teşekkür ederim."

"Elbette, her zaman." Tam kapatmaya hazırlanırken Drew konuştu.

"Cumartesi için planın var mı? Çalışmıyorsun, değil mi?"

Hemen kalp atışlarım hızlandı. "Hayır, bu serbest cumartesi günüm." İki haftada bir cumartesi ve pazar günleri çalışıyordum. Evde kalıp ders çalışmayı planlıyordum ama Drew çıkma teklif ederse, ders çalışmak için başka bir zaman bulurdum. Son neredeyse-çıkma randevumuzu bozmuştu ve o zamandan beri çıkmayı teklif etmemişti.

"Sakıncası yoksa birkaç saat çocuklarla kalabilir misin acaba?"

Çocuklara bakmamı mı istiyordu? Eh, bu kesin bir hayal kırıklığıydı. "Elbette, memnuniyetle kalırım."

"Sarah saçlarına yaptığını gene yapmanı istiyor, mümkün mü?"

"Tabii ki." Elimden geldiğince hayal kırıklığımı belli etmedim.

"Harika. On bir buçuk senin için uygun mu?"

"Elbette."

"Harika, o zaman görüşürüz."

Drew canlı ve kendinden memnun bir ifadeyle konuşuyordu.

Hayal kırıklığıyla yüreğim ezildi.

Bana gerçek bir çıkma teklif etmesini beklemek çok fazlaydı. Belli ki dost çocuk bakıcısı mevkiindeydim.

BÖLÜM 14

Drew

Marion Rowden seksen beş yaşında, dul ve kilisenin en sadık üyelerinden biriydi. Ben buraya papaz olduğumdan beri geliyordu ve muhtemelen otuz yıl olmuştu.

Yıllar önce papazlığa ilk başladığımda, Joe papaz olarak cemaatin yaşlı üyeleriyle zaman geçirmekten ilham aldığını ve cesaretlendiğini söylemişti. Onların inançlarından çok şey öğrendiğini ileri sürmüştü. O zamanlar Joe'nun tavsiyesi muteber görünmüştü. Arkadaşım ve akıl hocamın söylediklerini ancak yaptığım son ziyarette hatırlamıştım. Doğrusu bu tavsiyeyi neden hiç yerine getirmemiştim bilemiyorum.

Marion bir destekli yaşam kompleksinde yaşıyordu. Öğle vaktinden kısa süre önce uğrayıp onu almak için odasına gittim. Kapısını çalıp cevap vermesini bekledim. Eskisi kadar hızlı hareket edemiyordu ama sabırlı davrandım.

Kapıya, şapka ve beyaz eldivenle tamamlanmış iki dirhem bir çekirdek kıyafetiyle geldi. "Zamanında geldiğini görüyorum."

"Her zaman," diye temin ettim onu. "Flörtümü bekletmek istemem."

BELONGS TO KAOUS TEAM

Gülümsemesi kutuptaki buzulları eritecek kadar sıcaktı. Kolumu uzattım, koluma girince onu asansöre götürdüm.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Şehirdeki en iyi restorana," dedim. Daha azını hayal edemezdim. Eh, hiç olmazsa bütçem kadar.

"McDonalds," diye takıldı Marion.

Güldüm. "Aslında Denny's'i düşünüyordum. McDonald's'tan biraz daha lüks ama benim fiyat aralığım dahilinde."

"Denny's demeni umuyordum," dedi Marion. "Kocamla her cumartesi gecesi orada yemek yerdik. Huzur içinde yatsın. Onu her gün özlüyorum. Onsuz hiçbir şey eskisi gibi değil."

Arabayı en yakın Denny's'e sürerken Marion konuşuyor, hiç tanımadığım hayatının aşkından bahsederken dinliyordum. Hatırladığım kadarıyla Anton ellili yaşlarının ortasında ölmüştü ve onun için hala üzülüyordu. Bunu anlayabiliyordum.

İçeri girer girmez, bir masaya götürüldük. Marion'un sandalyesini çektim ve kendi yerime oturdum. Menüyü incelerken Marion'un yapmadığını görünce şaşırdım.

Aklımı okuyormuş gibi, "Her zaman aynı şeyi sipariş ederim. Acele etme. Benim acelem yok," dedi.

Garson masamıza geldiğinde, önce Marion'un konuşmasını bekledim.

"Ben burbon bacon burger alacağım." Süklüm püklüm sırıtarak bana baktı. "Bu, kaldırabileceğim kadar sert içki içmeye yakın. Anton buna bayılırdı. Ne yazık ki Anton hayattayken menüde bu yoktu."

Sipariş etmek için aklımda başka bir şey olmasına rağmen, ben de aynı şeyi istedim.

Marion'la zaman geçirmek bir zevkti. İki saatlik eğlenceli bir öğle yemeği yedik. Daha çok Marion konuştu, ben dinledim. Bana gençken yargılayıcı bir kiliseyle yaşadığı olumsuz bir deneyimden bahsetti. Bunun kiliseye ve diğer Hıristiyanlara karşı tutumunu bozmamasına hayret ettim ve bunu ona söyledim.

"Sevgili Drew," dedi dosdoğru gözlerimin içine bakarak. "Tanrı'yı hiçbir zaman kiliseyle karıştırmadım. Hepimiz insanız. Hepimiz hata yaparız. Anahtar, kimsenin Rabbimize bakış açımızın önünde durmasına izin vermemektir. "

"Ne kadar akıllısın," diye fısıldadım, eve dönünce bu öneri için Joe'ya teşekkür etmeye karar verdim.

Uzun öğle yemeğimizin ardından, Marion'u destekli yaşam kompleksine ve odasına götürdüm. "Harika vakit geçirdim, Marion."

"Ben de öyle," dedi. "Bir dahaki sefere Nancy'yi de bize katılmaya davet etmeliyiz. En iyi arkadaşlarımdan biridir."

"Bunu yapacağım, " diye söz verdim, Marion ve diğer dullarla çıkmaya devam etmeye kararlıydım. Cemaatteki yaşlı erkekleri çok daha iyi tanıyordum. Bu çabayı bu hatayı düzeltmek için yapıyordum.

Artık eve dönmek için sabırsızlanarak papaz evine döndüm. Marion'u almaya gitmeden önce Shay'e zar zor bir merhaba demiştim. Mark ve Sarah'yla kaldığı için teşekkür borçluydum. Kızım Shay'in geleceğini öğrenince çok sevinmişti. Mark öyle ya da böyle herhangi bir duygu göstermemişti, ama memnun olduğunu söyleyebilirdim.

Shay onu almamın gerekmediği konusunda ısrar etmişti; şehirde otobüsle dolaşmaya alışıktı ve danışmanlığını yapan Lilly'yle kahvaltıdan geliyordu. Belli ki ikisi yakın temas halinde kalmıştı. Hemen gitmek zorunda olmadığını umuyor, onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Benim programım ve onunki görüşmek için zaman bulmayı

zorlaştırmıştı. Birkaç kez Corner Café'ye uğramıştım, ama bu sadece ikimizi de hayal kırıklığına uğratmıştı, çünkü Shay meşguldü ve sohbeti sürdüremeyecek kadar dikkati dağınık oluyordu.

Sokak kapısından girdiğim anda Sarah koşarak yanıma geldi, yüzü heyecandan ışıl ışıldı. "Baba, baba, saçlarıma bak." Fransız örgülerini görmem için kendi etrafında döndü. "Shay yaptı."

"Başka kim yapmış olabilir ki?" dedi Mark alayla. "Diş Perisi mi?"

"Çok komik," dedi Sarah.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim Sarah'ya. "Saçların da öyle. Shay nerede?"

"Buradayım," dedi Shay, düz ve duygusuz bir sesle. Paltosunu giymiş, çantasının askısını omuzuna asmış kararlılıkla sokak kapısına yönelmişti.

"Gidiyor musun?"

"Evet." Gitmeye davranırken sözcükler ağzından zorlukla çıkmıştı.

"Birkaç dakika daha kalabileceğini umuyordum." Hayal kırıklığı sesime sızmıştı ve fikrini değiştirmeye ikna etmeyi umarak peşinden giderken bunu gizleme zahmetine girmedim.

"Eve gitmem gerekiyor," oldu tüm söylediği.

Başka bir şey söyleyemeden Shay çıkıp gitmişti.

Şaşırdım, çocuklardan birbirine bir diğerine baktım ve bir şey olup olmadığını merak ettim. Her ne olduysa, Shay'i, neredeyse benimle aynı odada bulunmaya dayanamayacağı kadar üzmüştü.

"Mark. Sarah. Bana Shay'in neden üzgün olduğunu söyleyebilir misiniz? "

Sarah başını iki yana salladı. "Sen eve gelene kadar iyiydi, baba."

Bana söylediklerinden daha fazlası olmalıydı. "Mark, senin bir fikrin var mı??"

Derin derin düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Öğle yemeği yiyorduk ve konuşuyorduk, ondan sonra Shay gerçekten sessizleşti ve üzüldü."

"Üzüldü mü?" diye tekrarladım. "Bir telefon mu geldi?

Sarah başını iki yana salladı. "Telefonunu sessize aldı."

Çıkarabildiğim tek şey, çocuklardan birinin söylediği bir şeydi. "Shay sessizleştiğinde neden bahsediyordunuz?" diye sordum.

"Senin randevundan," dedi Sarah.

"Benim randevum mu?"

"Evet, Shay'e senin biriyle çıktığını söyledim."

İçimden inleyerek Mark'a baktım. "Kardeşine göz kulak ol, hemen dönerim."

Paltomu çıkarmış olmama aldırmadan sokak kapısını açıp soğuk havaya çıktım, Shay'in henüz otobüse binmemiş olması için içimden dua ederek otobüs durağına doğru koştum.

Shay'in orada durduğunu ve beklediğini görünce rahatladım. Adımlarımı yavaşlatarak ona yaklaştım. "Shay, sanırım bir yanlış anlaşılma oldu."

Bir otobüs yaklaştı, Shay binmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Lütfen açıklamak için bana bir şans ver," diye yalvardım. "Bu otobüse binme. Konuşmamız lazım."

Ellerini cebine sokarak beni görmezden geldi, sanki otobüs kapılarını ona uyacak kadar hızlı açamıyormuş gibi öne çıktı.

"Lütfen," diye tekrar denedim, karın boşluğuma saldıran bir çaresizlik hissiyle. Onu incitmiş olma duygusu dayanılmazdı.

Beni şaşırtarak aniden dönüp karşımda durdu. "Söylenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Yanlış bir şey yapmadın Drew. Pardon, Peder Douglas. Hatalı biri varsa o da benim. Hakikatten uzaklaşan benim. Gerçekten, neden senin gibi birinin benimle ilgileneceğini düşündüm ki? Benim haddimi bilmezliğim. Ne kadar saçma."

"Shay, bu doğru değil." Ağzım kurumuştu, ne kadar kötü incindiğini anlamıştım. "Marion'u götürdüm—"

"Önemli değil," dedi sözümü keserek.

"Benim için önemli. Sen benim için önemlisin." İşte, söylemiştim ve sandığımdan daha ciddiydim.

"Elbette önemliyim. Çok iyi bir çocuk bakıcısı oldum." Bir şey arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Doğrusu ne düşündüm bilemiyorum."

"Ne? Anlamıyorum."

"Ben buraya ait değilim."

"Ne diyorsun sen? Nereye ait değilsin?" Kafam karışmıştı, söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Mantıklı konuşmuyordu.

"Boşver. Önemli değil. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Görünüşe göre hiçbir şey öğrenmemişim."

"Açıklamak istiyorum," dedim, şimdi söyleyeceğim her şey için çok geç olmasından ve faydası olmayacağından korkuyordum. İncinmişti ve kızgındı, nasıl düzelteceğimi bilemiyordum. Açık olan bir şey vardı: Shay dinleyecek havada değildi.

"Dediğim gibi, gerekli değil. Merak etme, anlıyorum. Ben eski bir mahkûmum, bir suçluyum. Çocuklarının yanında olmama izin vermen bile bir mucize."

Shay konuşurken, otobüs durağındaki birkaç kişi dönüp ona baktı. İçgüdülerim onu kollarımın arasına alıp tutmayı, onu meraklı gözlerden korumayı söylüyordu. Koluna

uzandım, hemen çekti. Mesaj açıktı: Benimle alakalı hiçbir şey istemiyordu ve dokunmam kesinlikle hoşuna gitmemişti.

"Umut Merkezi'nde kendimi savunmayı öğrendim," dedi gergin bir ifadeyle. "Başkalarına beni kullanma fırsatı vermek istemiyorum. Beni kullandın Peder. Senin için uygun bir çocuk bakıcısından başka bir şey değilim. Mark ve Sarah'nın dünyasını düşünüyorum ama sana beni incitme şansı vermeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak."

"Bundan fazla yanılamazdın. Shay, lütfen bir dinle."

"Hayır. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

Tam o sırada başka bir otobüs durdu ve ilk binen Shay oldu. Arka tarafa yürüyüp dosdoğru ileri bakarak oturmasını izledim.

İçimi yenilgi ve hüsran duygusu kapladı. Söylediği her şey yanlıştı. Çok yanlıştı ve onu bunun aksine nasıl inandıracağımı bilmiyordum.

Soğukta ne kadar durduğumu bilmiyorum. Ancak otobüs durağına yaklaşan biri bana çarpınca olduğum yerde donakaldığımı fark ettim. Tüm vücudum buz tutmuş gibi geliyordu.

Eve döndüğümde Mark'la Sarah beni bekliyorlardı.

"Onunla konuştun mu baba?" diye sordu Sarah irileşmiş gözlerle.

"Denedim." Kanepeye çöktüm, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Mark sıkıntımı hissederek yanıma oturdu ve hafifçe dizime vurdu. "Kızlarla konuşmak zor oluyor. Biliyorum."

Sırıtarak başımı salladım. "Yaşına göre çok akıllısın."

"Annemle konuşmakta zorlandığında ne yapıyordun?" diye sordu. "Bu yardımcı olabilir."

On üç yaşında birinden kızlarla ilgili tavsiye almam çok şey anlatıyordu. Kuşkusuz Katie'yle yıllar boyunca farklılıklardan payımızı almıştık. Katie incindiğinde ya da kızdığında

onu öpmek işe yarayan bir numaraydı. Bunun Shay'le işe yarayacağından son derece kuşkuluydum. Deneyecek olursan bana yumruk atabilirdi.

O gece kolay kolay uyuyamadım. Ertesi sabah Shay'i kilisede görmeyi beklemiyordum ve haklıydım.

Sarah üzgün olduğumu biliyordu, ayinin ardından kilise boşaldıktan sonra gelip yanımda durdu. Adeti üzere, Linda Kincaid en son ayrılanlardan biriydi. Kaygılı bir ifadeyle yanıma geldi.

"Bu sabah hiç kendinde değildin, Drew. Canını sıkan bir şey mi var?"

Daha cevap veremeden Sarah atıldı. "Shay'le kavga etti."

Linda'yla göz göze geldik. "İkinizin ilişkisini fark ettiğimi sanmıyorum."

"Yanlış anlamadan başka bir kavga değildi." Shay'i istemeden incitmiştim ve cemaatimin bile bir şeylerin ters gittiğini fark etmesi beni rahatsız etmişti.

Linda sempatiyle omuzumu okşadı. "Muhtemelen böylesi daha iyi."

Yorumu beni şaşırttı. "Neden ki?" diye sordum, Shay'i savunmaya hazırdım ve bunu yapmamak için dilimi tutmak zorunda kaldım. Linda'nın Shay'in ne kadar yol kat ettiği, kadının geçen yıl gösterdiği manevi güç hakkında hiçbir fikri yoktu. Artık aylar önce tanıştığım, kilisenin arka tarafında ısınmaya çalışan, meydan okuyan ve hayatın adaletsizliği için dünyaya saldırmaya hazır aynı kadın değildi. Şimdi daha güçlüydü, yolunu buluyordu ve ona Katie'den beri tanıştığım tüm kadınlardan daha fazla hayranlık duyuyordum. Basit bir yanlış anlaşılma, benim iletişim eksikliğim yüzünden onu aptalca kaybettiğimi bilmek, aklıma yatmıyordu. Durumu nasıl düzelteceğimi düşünemiyor, kendimi kötü hissediyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Neden mi?" diye tekrarladı Linda. "Drew, gerçekten, Shay'den hoşlandığını biliyorum. Ben de hoşlanıyorum ama onun geçmişini yadsıyamazsın."

"Ben Shay'i seviyorum," diye seslendi Sarah. Saçımı o yaptı."

Linda'nın Shay'in çocuklarla ilişkisini onaylamadığını hemen söyleyebilirdim. Söylemesine gerek yoktu. Gözlerinde görüyordum.

"Ben insanlara böyle bakmıyorum Linda," dedim, sesimde duygu olmaması için elimden geleni yaparak. "Shay uzun bir yol kat etti ve Hıristiyanlar olarak onu ilk teşvik eden, destekleyen biz olmalıyız."

Beklediğim gibi, Linda bir an sözlerimi düşündü. "Haklısın, Drew. Özür dilerim."

Sarah giysi kolumu çekeledi. "Baba, Shay'e şöyle yapman lazım. Özür dilemelisin. Ona üzgün olduğunu ve Bayan Rowden'la bir daha hiç çıkmayacağını söyle."

Elimi kızımın omzuna koyarak tüm gücümle Shay'in özrümü dinlemesini diledim.

Linda gitti, ben de kiliseyi kapattım. Eve doğru yürürken Sarah'nın aklına başka bir fikir geldi.

"Shay'i Çin lokantasına götürebilir miyiz? Bademli tavuk seviyor ama çatal kullanmasına izin ver ve yemek çubuklarından bahsetme."

"Belki bu işe yarar."

Eve yaklaşırken Sarah kaşlarını çatarak bana baktı. "Eğer Shay sana kızgınsa, bu bana da kızgın olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır balkabağı."

"Saçlarımı gene örer mi?"

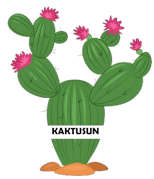
"Bilmiyorum." Kızıma bunun şüpheli olduğunu söylemek içimden gelmedi.

İçimi üzüntü kapladı, Shay'in hayatımızdan çıktığını kabullenmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Sorun, onunla arayı nasıl düzelteceğimi bilemiyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 15

Shay

Pazar sabahı Lilly Palmer'la onun kilisesinde ibadete katıldım. Bende bir farklılıktan şüphelendiyse bile sormadı, ben de kendiliğimden söylemedim. Eğer içimi dökmemi bekliyorsa, daha çok bekleyecekti. Kendimi bildim bileli erkekler beni kullanmış ve istismar etmişti. Bu konuda çok yol kat etmiştim. Hiçbir şekilde devam etmesine izin veremezdim. Drew'la aramızda olanları biriyle konuşacak olsaydım, bu Lilly olurdu ama kimseye anlatmaya hazır değildim.

Ne düşünüyordum ki? Drew gibi birinin benim gibi biriyle ilgilenmesi imkânsızdı. Cesur olup fantezi dünyasında yaşadığımı kabul etmenin zamanı gelmişti. Küçük kızı saçlarını örmemden hoşlandığı için tatlı ve romantik hayaller besliyordum.

Çok yol kat ettiğime inanırken çok az yol aldığımı fark etmek beni şok etmişti. Eh, artık olmayacaktı. Akıllanmıştım. Bir daha asla bir erkeğin bana kötü davranmasına izin vermeyecektim. Hayatımın büyük bir kısmında bu yoldan yürümüştüm ve bitmişti. Artık daha akıllıydım.

Daha güçlü. Önemli olan, Umut Merkezi'nde öğrendiğim dersleri hatırlamak ve kullanmaktı.

Beni şaşırtan, bir erkeğin benimle ilgilendiğini düşündüğümde bu kadar çabuk eski davranışlarıma dönmek olmuştu. Tüm mesaj atmalara, gizli gülümsemelere ve nazik bakışlara rağmen, Drew asla benimle romantik bir şekilde ilgilenmezdi. Anlıyordum, gerçekten anlıyordum ama bunu çok daha önce anlamalıydım.

Sarah babasının başka bir kadını öğle yemeğine götürdüğünü söylediğinde, neredeyse itidalimi kaybediyordum. Geçen yıl duygusal olarak gelişme gösterdiğime bir kanıt gerekseydi, bu Drew eve gelinceye kadar sükûnetimi koruyabilmem olurdu.

Gittiği yerde neredeyse üç saat kalmıştı. Sevgilisiyle öğle yemeğinin keyfini çıkarmış olmalıydı. Eh, aferin ona. Anladığım kadarıyla dört yıldır duldu. Faaliyete geçmenin ve yeniden birisiyle çıkmasının zamanı gelmişti. Ona iyi şanslar diliyordum.

Cuma gecesi, Seattle Gospel Mission'da bir başka Arama ve Kurtarma etkinliği vardı. Lilly ona eşlik etmemi istemişti ve sabah vardiyasında kafeye zamanında yetişmek için dört buçukta kalkmam gerekmesine rağmen kabul etmiştim.

Eve gitmek, yiyecek ve sıcak içecek vermek için evsizleri arayarak sokakta soğuk bir gece geçirmeye hazırlanmak üzere kafeden çıktım. Richard'ın restoranın dışında durduğunu fark ettim.

Ters giden bir şey olmasa orada olmazdı. "Sorun mu var?" diye sordum, Chuck'ın yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünmüştüm. Arkadaşı şişeden uzak duramıyordu.

Bakışları hüzünlüydü. "Korkarım haberler iyi değil. Kardeşin hakkında bir şeyler duymuş olabilirim."

Yüreğim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. "Duymak istemiyorum," dedim, sonra kendimi tutamadım, öğrenmek zorundaydım. "Yaşıyor mu?"

"Duyduğum kadarıyla sert uyuşturucular yapıyor, satıyor ve kullanıyor."

Tam da beklediğim gibiydi. En iyisi, beni kendi seviyesine sürüklemeden onu hayatımdan tamamen uzak tutmaktı. Kardeşimden dersimi almıştım ve hayatımda böyle bir belaya hiç gerek yoktu.

Daha fazlasını söyleyemeden Richard devam etti. "Konuştuğum kişi, en son üç ay önce gördüğünü söyledi. Dwayne kardeşinin güneye Kaliforniya'ya kaymış olabileceğini düşünüyor. Kışın daha sıcak oluyor."

Muhtemelen böylesi daha iyiydi. "Bana haber verdiğin için teşekkürler Richard. Birbirimizle hiç bağlantımızın olmaması ikimiz için de daha iyi." Caden'a ne olduğu üzerinde durmaktansa, konuyu aniden değiştirdim. "Seni bu gece görecek miyim?"

"Evet. Hem Chuck hem de ben dışarıda olacağız."

"Seni arayacağım."

Richard kaldırıma baktı. "Ama kardeşinin kullandığını zaten tahmin etmiştin, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben hapse girmeden önce kullanıyordu. Onu hayatımdan uzak tutmam benim için daha iyi. Beni bir kez mahvetti ve bir daha beni kullanmasına izin vermeyeceğim."

"Sen akıllı bir kızsın. Başka bir şey duyarsam sana haber vermemi ister misin?"

"Bilmiyorum, galiba hayır."

"Seçim senin," dedi Richard, sonra gözleri endişeyle doldu. "Bütün hafta kendinde değildin. Bilmediğim bir şey mi var?" diye sordu. "Gözlerinin feri gitmiş gibi görünüyor ve topukların su toplamış gibi bir acı yayılıyor."

Esasen Sadie de aynı şeyi söylüyordu. Belli ki duygularımı gizlemekte sandığım kadar becerikli değildim. "Ben iyiyim Richard, biraz hayal kırıklığı yaşadım, hepsi bu; önemli bir şey yok. Yakında olanı unuturum."

"Olanı mı unutursun?" diye sordu Richard. "Yoksa onu mu?"

Soruyu cevapsız bırakmaya karar verdim. "Bu gece görüşürüz," dedim, otobüs durağına doğru yürümeye başladım.

Seattle Gospel Mission'ın Arama ve Kurtarma geceleri, evsizlerin toplandığı bölgelere giden minibüslerle yapılıyordu. Kolaylıkla tanınabilir minibüs alana girer girmez insanlar ortaya çıkıyordu. Kış gecesinde acı bir soğuk vardı, elimden geldiğince sıcak tutacak şekilde sarılıp sarmalanmıştım. Otoyolun alt geçidinde durmuştuk ve eşarbımı benim yaşlarımda bir kadına vermiştim.

Çok geçmeden başka bir kadın belirdi, ona sıcak kakao ve paketlenmiş sandviç ikram ettim.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum sıcak kakaoyu içip sandviçi aldıktan sonra.

"Şeker var mı?"

Şekerin popüler bir ürün olduğunu biliyordum, çünkü ayılma sırasında şeker enerji veriyordu.

"Üzgünüm, şekerimiz daha önce bitti." Ellerinin soğuktan fena halde çatladığını fark ettim. Yanımda losyonla mendil vardı, ona teklif ettim, aldı ve ellerini temizlemek için kullandı.

"Teşekkürler," dedi, yüzünü temiz bir mendille silerek. "Bu kış ellerim ve yüzüm için zor oldu."

Elini aldım, üstüne biraz losyon koydum, kırmızı, çatlak derisine sürdüm.

"Yakında kendime ait bir yerim olur," dedi ellerine masaj yapmaya devam ederken. "Sokaklarda bu kadar uzun kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama yakında bir yer bulacağım."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Güzel. Çoraba ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Ben değil, ama Laurie bir çift kullanabilir," diyerek omuzunun üzerinden baktı. "Tek ayakkabısı çok büyük ve özellikle böyle gecelerde ayakları üşüyor."

"Şüphesiz. Burada bekle, sana çorapları getireyim."

Sokaklarda aşağılanarak yaşayanlarda iyilik faktörü buluyordum. Evsizlerin çoğu ihtiyaçları olmayan şeyleri asla almıyorlardı. Çoğu zaman, eksiği olan başka birini biliyorlarsa, o kişiye vermek için kabul ediyorlardı.

"Benim adım Shay," dedim yeni bulduğum arkadaşıma.

"Irene," diye yanıtladı.

Eldivenlerimi çıkarıp ona verdim. "Bunlar ellerini sıcak tutmaya yardım eder", dedim avuçlarına sokuşturarak.

Irene başını kaldırdı. "Ama bunlar senin eldivenlerin."

"Benim başka bir eldivenim var. Lütfen kabul et."

"Teşekkürler." Sesi minnettarlıkla sıcacıktı.

"Seni gene arayıp bulacağım," dedim, sonra ne dediğini hatırladım. "Yani, eğer bir daire bulamadıysan."

"Doğru," dedi, şimdi sırıtıyordu. Paketlenmiş sandviçi ve arkadaşı için çorapları kabul etti, otoyol üst geçidinin altına yerleştirilmiş çadırının olduğu yere geri döndü.

Sokakta yaşayanların nadiren kendilerini evsiz olarak düşünmeleri ilginç geliyordu ve Irene buna iyi bir örnekti. Bunu geçici bir durum, ellerinden geleni yaptıkları bir geçiş dönemi olarak değerlendiriyorlardı. Konuştuğum çoğu kişi, kalıcı bir adresleri olmasının sadece bir zaman meselesi olacağını söylemişti.

O gün Drew'la tanışmasaydım, kendimi bu kamplardan birinde bulabilirdim. Başka hiçbir şey olmasa bile, bana yol gösterdiği için ona her zaman minnettar olacaktım. Umut Merkezi'nde yer bulduğum için hiç sokaklarda yaşamak zorunda kalmamıştım, ama kalsaydım tutumum aynı olurdu. Mali olarak ayaklarımın üzerinde durana kadar bunu geçici bir durum olarak görürdüm.

Saat on birde, yeni kurulan bir çadır kentte başka bir minibüsle buluşmamız planlanmıştı. Richard ve Chuck'ın en sık bulunduğu bölgenin burası olduğunu biliyordum.

Tabii ki minibüs geldiğinde iki adam beni bekliyordu. İkinci minibüs henüz ortaya çıkmamıştı ama kısa süre sonra gelecekti.

"Geleceğinizi duyurduk," dedi Richard araçtan inerken beni karşılayarak.

Şimdiden yemek, su ve giyim eşyası için sıraya girmiş insan sayısından durumun böyle olduğunu görebiliyordum. Çadır kentlerde akan su olmadığı için şişelenmiş su en çok talep edilen öğeydi.

"İstersen, sana kampa kadar eşlik edebiliriz," dedi Chuck. Gönüllüler asla bir evsiz kampına yalnız girmiyorlardı. Hep bir partnerle gidiyorduk. Zamanla işimizin ilişkiler kurmak olduğunu öğrenmiştim. Hoş karşılanıyorduk ve bunun getirdiklerimizle hiçbir ilgisi yoktu.

"Elbette, bu harika olur," dedim Richard'ın arkadaşına. Diğer adam Richard'ın yanında ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Chuck'ın az konuşan bir adam olduğunu öğrenmiştim.

Richard'la Chuck sanki korumalarımızmış gibi bize eşlik ederken, Lilly Palmer benimle kamp alanına geldi. Yolda birkaç kişiyle sohbet etmek için durduk. Richard insanlara sesleniyor ve bizi tanıştırıyordu.

Sokağa geri döndüğümüzde, ikinci minibüsün gelmiş olduğunu gördüm ama diğer gönüllüleri selamlayacak zamanım yoktu. Hem Lilly hem de ben sandviç ve sıcak çikolata dağıtmakla meşguldük. İşimizi bitirdiğimizde, ihtiyacı olanların kıştan çatlamış ellerine mendil ve losyon sürdüm.

Arkamda birini hissedince omuzumun üzerinden baktım ve Drew olduğunu gördüm. Onu görmek hiç beklenmedik bir şeydi, az kalsın losyon kabını düşürüyordum. Ellerini omuzlarıma koydu, öne eğildi ve kulağıma fısıldadı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Konuşacağız, bu yüzden beni gene başından atmaya çalışma."

Kasıldım ve ellerini omuzlarımdan silkelemeye çalıştım.

"Bilesin diye söylüyorum," diye devam etti, "geçen cumartesi ateşli randevum seksen beş yaşında bir kadınlaydı."

Ağzım o kadar hızlı ve sertçe açık kaldı ki, çenemin yerinden çıkmaması bir mucizeydi. Ayaklarımda soğukla hiç alakası olmayan bir karıncalanma başladı. Kendimi sersemlemiş hissediyordum, sanki aniden iyice tansiyonum düşmüş gibiydi. Hissettiğimin rahatlama olduğunu fark ettim. Yaptığı hiçbir açıklamanın bir fark yaratmayacağına kendimi inandırmıştım. Anında içimi dolduran umut duygusundan ve Drew'ya karşı bu kadar duyarlı olmaktan hiç hoşlanmıyordum.

"Lilly Palmer'a seni eve bırakacağımı söyledim, bu yüzden beni bekle."

"Buna gerek olmayacak," diye ısrar ettim, güçlü olmam gerekiyordu. Erkeklerin hayatımı nasıl yaşayacağımı belirlemesine izin vermeye son vermiştim.

Anında gözlerinde acı bir bakış belirdi. "Lütfen."

Bocaladım, kararsızdım. Bütün hafta güçlüydüm — güçlü ve perişan. Bana yalvaran bakışlarından, onun da aynı şekilde sıkıntılı olduğunu biliyordum.

"Tamam," diye kabul ettim, doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildim.

Hemen rahatladı. "Teşekkür ederim."

Minibüsler Gospel Mission kompleksine dönene kadar konuşma fırsatımız olmadı. O zamana kadar gece yarısını geçmişti ve sabah erkenden kafede olmam gerekiyordu. Dört saat uyuyabilirsem şanslı olacaktım. Önemli değildi. Drew'yu görmem, onunla konuşmam, bu yanlış anlaşmayı düzeltmem gerekiyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Onu otoparkta beni beklerken buldum. Oradan ayrılmamış tek gönüllü ikimizdik.

Arabasının yanında durmuş, yanına gelmemi bekliyordu.

Arabaya gittiğimde tek yapabildiğimiz birbirimize bakmak oldu. Bu hayatımın en uzun haftası gibi geliyordu. Hapisteki ilk yedi günümden bile daha uzun. Güçlüydüm ama asla onun hayatının bir parçası olamayacağımı bilmek acı veriyordu. Drew'nun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

Birkaç dakika sonra yüzümü soğuk ellerinin arasına aldığında muhtemelen benim gibi eldivenlerini verdiğini fark ettim. Daha net bir şey düşünemeden, bir saniye daha bekleyemezmiş gibi dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Drew'nun beni öpmesinin nasıl bir şey olacağını, böyle bir şey olursa nasıl hissedeceğimi hayal etmiştim. Hiçbir şey beni öpüşünün gücü, yoğunluğu ve güzelliği için hazırlayamazdı. Dudakları da elleri kadar soğuktu, ama benimkine değdikleri anda, bir süngere sızan su gibi içime bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Dokunuşu, öpüşü... Onunla ilgili her şey çok güzeldi.

Dudaklarımı araladım, hafifçe inledi, öpüşü yoğunlaştı. Daha yakın olmak, kollarımı dolamak istiyordum, beline sarıldım. Tatlı bir duyguyla koza gibi sarmalanma hissi çok güzeldi.

Öpmeyi bıraktığında beni tuttu, başım çenesinin altına sokulmuştu. "Muhtemelen önce konuşmalıydık," diye fısıldadı, "ama seni öpmek için bir saniye daha beklemek zorunda kalsaydım herhalde çıldırırdım."

Konuşmak imkânsız geliyordu. Öpmesine bu kadar özlem duyduğuma, bunun benim için bu kadar önemli olmasına şaşıyordum.

Çenesini başıma sürttü. Gecenin yarısı gelmeden eldivenlerimin yanı sıra şapkamı da vermiştim. Belli ki Drew da öyle yapmıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Yaşlı bir kadınla mı çıkıyorsun?" diye sordum.

Saçlarımda Drew'nun gülümsediğini hissettim. "Öyle ama bu seninle bir akşam geçirmek için bir şey yapmayacağım anlamına gelmez."

Gülümseyerek sarılıp biraz daha sokuldum. "Beni sadece çocuk bakıcısı olarak istediğini, beni kullandığını sanıyordum." Hayatımdaki tüm diğer erkekler gibi, demek istedim ama bunu söylemedim.

"Ne yaptığımı daha önce açıklamalıydım. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Ben—"

Beni tekrar öpüp nefesimi keserek durdurdu. Ayrıldığında, "Ne söyleyecektin bilmiyorum ama bana bakışın bir ipucu verdi. Kendini küçümseme, Shay. Eğer bana diğer kadınlar gibi olmadığını söyleyeceksen, o zaman iyi. Başka kadınları istemiyorum. Seni istiyorum. Kafamı dolduran, yaşadığımı hissettiren sensin. Bunun bir daha mümkün olup olmayacağını bilmezken beni gülümseten, güldüren sensin."

Gözlerimi kapattım, kalbime sıkıca bastırarak sözlerinin tadını çıkardım.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti Drew. "Tek bir kadını sevdim. Katie'yle ben... O benim tek ciddi ilişkimdi. Mesele şu ki Shay, bir bakıma bu konuda şaşkınım."

"Eğer durum buysa, başımız büyük dertte."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Bahsetmeye değer tek ilişkim," diye açıkladım, "şu anda cinayetten ömür boyu hapis cezası çeken bir adamla oldu, bu yüzden kendi deneyimim aşırı derecede sınırlı."

Drew başımın tepesini öptü. "Diyebileceğim tek şey şu ki işleri oluruna bırakamazdım."

İşin çılgın yanı, çoğu zaman birkaç gün birbirimizi görme şansımız olmuyordu. Tek iletişimimiz rastgele mesajlar

veya telefon görüşmeleriydi. Bunları özlemiştim ve onun da özlediğini biliyordum.

"Kendimi perişan hissediyordum."

"Açıklamaya çalışmıştım," diye hatırlattı Drew.

"Biliyorum, ama dinleyecek durumda değildim."

"Çocuklar da seni özledi. Hem Mark hem de Sarah, seni en iyi nasıl geri kazanacağıma dair fikirler öneriyorlar."

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Çocuklardan ayrılmak bu ayrılığın en kötü yanı olmuştu.

"Sarah tek gerekenin bademli tavuk siparişi olduğuna inanıyordu."

Ağzımdan bir kıkırtı kaçtı. "Peki ya Mark?"

"Oğlum öncelikle bana kızlarla konuşmakta kendisinin de zorlandığını ve diğer cinsiyeti anlamanın zor olduğunu söyledi. Sabırlı olmam gerektiğini düşünüyordu, daha geçen gün seni geri kazanmak için romantik bir şeyler yapmam gerektiğini söyledi."

"Romantik bir şey mi?"

Sesinden eğlendiğini duyabiliyordum. "Birkaç öneri istedim ve bir Starbucks hediye kartının ya da kafede işe geldiğinde bulabileceğin notlar bırakmanın işi göreceğini söyledi."

"Fena fikir değil."

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti, "Ta ki Sarah sadece Çin yemeği sipariş etmenin daha kolay olacağında ısrar edene kadar."

"Ve tüm bunları düşünürken tek gereken bir öpücüktü," dedim aptal aptal sırıtarak.

Drew başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Belki iki, üç veya daha fazla olmalı."

Bunun üzerine beni tekrar öptü, öncekinden de daha güzeldi.

BÖLÜM 16

Drew

Cumartesi sabahı kendimi yeni biri gibi hissediyordum. Shay'le durumu düzelttikten sonra, yemin ederim tek bir sıçrayışta yüksek binaların üzerinden atlayabilirdim. Gecenin bir yarısı ıssız bir otoparkta Shay'le paylaştığım kadar güçlü etkileyen öpüşme hatırlamıyordum.

Sonunda uyanıp odamdan çıktığımda saat dokuzu geçiyordu. Çocuklar uyanmıştı. Sarah televizyonun karşısına yerleşmiş, kucağında bir kâse soğuk mısır gevreğiyle çizgi film izliyordu. Üstünde hâlâ pijamaları vardı. Mark giyinmişti, mutfak masasında oturmuş, iPad'inden bir şeyler okuyordu.

İlk aklıma gelen kahveydi, mutfağa gittim. "Günaydın," dedim oğlumun yanından geçerken, Mark'ın saçlarını karıştırdım.

Hemen geri çekildi, bu çocuk olmadığını ve artık bunu yapmamı istemediğini bana bildirmenin yoluydu. Ona bunu söylemekten nefret ediyordum ama benim için her zaman çocuk olacaktı. Mark otuz yaşındayken, istese de istemese de kendimi aynı şeyi yaparken görüyordum. Bu düşünce beni güldürdü.

"Hey, balkabağı, ne izliyorsun?" diye sordum kahve yavaş yavaş fincanıma damlarken.

"Minyonlar."

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim çocuklar?" diye sordum canlandıran ilk yudum kahvemden sonra. Fincanı iki elimle tutarak mutfak tezgahına yaslandım.

Sesimdeki bir şey, söyleyeceklerimin ciddi olduğu konusunda onları uyarmış olmalıydı ve öyle olmuştu.

"Başımız dertte mi?" diye sordu Mark iPad'inden başını kaldırarak.

"Her neyse, Mark yaptı, ben değil," dedi Sarah.

"Yapmadım," diye bağırdı Mark, ters ters kardeşine baktı.

"Kimsenin başı dertte değil," dedim elimi kaldırarak. Onların kavgalarıyla başa çıkacak kadar uyanık değildim.

Sarah öfkeyle ağabeyine baktı. "Mark bana surat yaptı."

"İki dakika sessiz olur musunuz?" Bir yudum daha kahve alırken muhtemelen bu konuşma için beklemem gerektiğini fark ettim ama çocuklarımla konuşmak için can atıyordum. Shay'den hoşlandığımı ve onu incittiğim için üzüldüğümü biliyorlardı. Duygularımı gizleyememiştim ama Joe'yu ziyaretimden bu yana geçen son birkaç haftada, benim için ne kadar önemli hale geldiğini bilmiyorlardı. Bir sonraki adıma geçmeden önce, konuyu çocuklarımla konuşmam gerekiyordu.

"Ne oldu, baba?" dedi Mark.

Kanepeye oturarak ikisini etrafıma topladım. "Bildiğiniz gibi, dün gece dışarı çıktım."

Evden çıkmadan önce çocuklarla nereye gittiğimi, ne yapacağımı söylemiştim. İkisi de evsizlere yiyecek ve giyecek dağıtmanın harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Arkadaşıma eşlik etmeyi kabul etmemin gerçek nedenini onlara söylememiştim.

"Çok insanla tanışıp onlara bir şeyler verdin mi?"

"Evet ama gönüllü olmayı başka bir nedenle istemiştim. Oraya Shay de gidiyordu ve onunla konuşacak şansım olsun istedim."

Sarah'nın gözleri açıldı. "Shay'i gördün mü?"

"Gördüm ve konuştuk."

"Bize hâlâ kızgın mı?" diye sordu Mark.

"Hayır." Onları teskin etmek içimi rahatlatmıştı.

Sarah ellerini havaya savurdu. "Ah, iyi. Bugün gelebilir mi?"

Mark sırıttı ve onaylayarak başını salladı. "Aferin baba."

"Teşekkürler."

"Onu arayabilir miyim?" diye sordu Sarah.

"Belki daha sonra, balkabağım. Önce sizinle başka bir şey konuşmam gerekiyor çocuklar. Önemli bir şey."

"Tamam." Sarah tekrar kanepeye tırmandı.

Kollarımı çocuklara doladım. "Anneniz öldüğünden bu yana dört yıl geçti. Onu ne kadar sevdiğinizi biliyorum, siz de benim onu ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Onu her gün özlüyorum."

"Ben de," diye fısıldadı oğlum.

"Bazen sesinin nasıl olduğunu unutuyorum," dedi Sarah kısık ve hüzünlü bir sesle.

"Uzun zamandır yok ve ben yalnızım. Yeniden biriyle çıkmaya başlamak istiyorum."

Çocukların ikisi de sakin ve sessizdi.

"Kilisedeki dullardan başka biriyle mi çıkmayı kastediyorsun?"

Sırıtarak açıkladım. "Evet, bu sefer kendi yaşımda veya yaşıma yakın kadınlar."

"Yani başka birine mi âşık olmak istiyorsun?" dedi Mark.

Ben böyle demezdim ama temelde öyleydi, evet. "Sanırım öyle. Hiç kimse annenin yerine geçemez ama gene de burada bir kadın olması güzel olurdu, değil mi?"

"Fransız örgüsü yapabilen biri," diye ekledi Sarah, "ve kurabiye yapmayı bilen bir anne."

"Shay'den hoşlanıyorsun," dedi Mark. "Sence seninle çıkmak ister mi?"

"Umarım ister ama onunla çıkarsam, bu onunla evleneceğim anlamına gelmez. Muhtemelen birkaç başka kadınla da çıkacağım."

"Benim oyum Shay'den yana," diye üsteledi Sarah.

"Evet, ondan çok hoşlanıyorum ama gene de daha erken. Bundan bahsetmemin nedeni, başka kadınlarla tanışmam ve tekrar çıkmamın sizin için sorun olmadığından emin olmak istememdi."

Mark'ın kaşları çatılarak yüzü buruştu.

"Bu konuda bir sorunun mu var, Mark?" diye sordum.

Cevap vermekte acele etmedi. "Sarah'yla benim yeni annemizin kim olacağı konusunda söz hakkımız olacak mı?"

"Elbette."

"Mrs. Kowalski'nin yeğeni değil, tamam mı?"

Bir pazar günü, Evelyn Kowalski kiliseden sonra beni yeğeniyle tanıştırmak için neredeyse benimle mücadele etmişti. Ömrümde bundan daha asık suratlı biriyle tanışmamıştım. "Sorun değil," diye temin ettim oğluma.

Tanrı biliyor ya, Shay'in çekimine kapılmıştım ama onunla bir ilişki söz konusu olduğunda birkaç hafifletici faktör vardı. Shay bana bir eş aramaya hazır olduğumu göstermişti, bu da beni heyecanlandırıyordu. Çocuklara yalnızlık konusunda söylediklerim doğruydu. Shay'le tanışana kadar ne kadar yalnızlık hissettiğimi fark etmemiştim. Çocukların ona kanının kaynaması başka bir faktör, onların da hazır olduklarının bir işaretiydi. Bununla birlikte,

Shay şu anda çıkmak istediğim tek kadındı ama ihtiyatlı olmam ve Joe'nun önerdiği gibi yavaş gitmem gerekiyordu.

"Tamam, anlaştık," dedim her birini başlarının tepesinden öperek. "Günümüze başlama zamanı. Kim benimle markete gitmek ister?"

Sarah el kaldırdı. Mark kaldırmadı.

"Tamam, Mark, sen elektrik süpürgesine başla. Sarah, giyininceye bulaşıkları bulaşık makinesinden çıkar. Ben çamaşırları yıkayacağım."

"Yeni bir anne alırsak, ev işlerini yapacak mı?"

"Muhtemelen hepsini değil, ama bazılarını elbette," dedim. "Evi ne kadar temiz tuttuğu ya da yemek pişirmesine göre eş seçecek değilim." Bir papaz karısının rolü karmaşıktı. Ev işlerinden ve çocuk yetiştirmekten çok daha fazlasını içeriyordu. Karımın işimde bana ortak olması, misafirperver ve merhametli olması ve en önemlisi inançlı bir yaşam sürmesi gerekiyordu. Katie her şeyi çok güzel yapmıştı. İki kez bu kadar şanslı olabilir miydim bilmiyordum.

Sabah ev işleriyle geçti. Sarah'yla ikimiz market alışverişinden döndüğümüzde öğle yemeği vakti gelmişti. Sandviçleri hazırlayıp temiz kıyafetleri katlarken aklımdan pazar günü vaazımı kontrol ediyordum. Matta İncil'ine dayanan yeni bir seriye başlamak üzereydim. İlk iki haftanın mesajlarını yazmıştım ama bir şeyler eksik gibi geliyordu. Pazar sabahından önce notlarımı tekrar okumayı umuyor ve ilham gelmesi için dua ediyordum. Amacım vaazlarımı konuyla alakalı ve etkileyici hale getirmekti. Cemaatime ilgilerini çekecek, coşku uyandıracak bir şeyler vermek istiyordum ama bu yeni seride hepsinin olduğuna ikna olmamıştım.

Öğle yemekleri biter bitmez Sarah sordu, "Şimdi Shay'i arayabilir miyiz lütfen?"

"Tabii ki." Shay'in bütün sabah aklımdan çıkmadığını itiraf etmeliydim. Onu tekrar görmek için can atıyordum,

muhtemelen bu aşamada olması gerekenden fazla. Paylaştığımız öpüşmeleri düşünmeden duramıyor, hemen onu tekrar öpme arzusu hissediyordum. Bu duygular yabancıydı ama çok güzeldi. Gülümsemeyi bırakamıyordum. Shay'i düşünmeden edemiyordum.

Telefonumu aldım ve hâlâ iş yerinde olduğunu fark ettim, yoğun öğle yemeği kalabalığıyla uğraşıyordu. Cevap veremeyeceğini bilerek, ona bir mesaj attım.

Vardiyandan sonra eve uğrayabilir misin? Mark ve Sarah seninle biraz zaman geçirmek istiyor. Tabii ben de.

Yakın zamanda bir yanıt almayı beklemiyordum ve haklıydım. Ondan haber almadan önce bir saat geçti. Telefonumu mutfak tezgâhına koyup yarım kulak dinledim.

Elbette. En kısa zamanda orada olurum.

Sadece birkaç kelimeydi ama okuduktan sonra biletime piyango çıkmış gibi gelmişti.

"Shay geliyor," dedim çocuklara. Sarah bir sevinç çığlığı attı ve Mark, Mark gibi davranarak gülümsedi, evrensel "çok iyi" işareti yaparak başparmağını kaldırdı. Bu günlerde oğlum olabileceği kadar heyecanlıydı ama bu memnun olduğunu anlamam için yeterliydi.

Shay geldiğinde, Sarah onu sanki birkaç gün değil de haftalardır görmemiş gibi hemen iki koluyla beline sarıldı. "Tekrar arkadaşımız olmana çok sevindim."

"Her zaman arkadaşınız olacağım, " diye güvence verdi Shay, ona sarıldı. "Bahse girerim saçını düzeltmemi istiyorsun."

"Yapar mısın?"

"Tabii ki."

Kenara çekildim, ellerimi ceplerime sokarak Shay'e sarılma dürtüsüne direndim.

"Hey, Mark," dedi Shay oğluma bakarak. "Sana bir şey getirdim. En sevdiğim film, hep beraber izleyeceğimizi düşündüm."

"Hangi film?" diye sordu Mark.

Oğlum hiçbir zaman filmlere pek ilgi göstermemişti.

"İnanılmaz Hulk."

Mark önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti ve ona göre büyük ihtimalle de değildi.

"Ben mısır patlatayım," diye gönüllü oldum.

"Shay önce saçımı örsün," diye ısrar etti Sarah.

"Filmi izlerken yapabilirim," dedi kızıma.

Sarah tarağıyla diğer saç ürünlerini toparlarken, Mark oturma odası halısına yastıklar koydu, kiralık film için DVD oynatıcıyı hazırladı. Para tasarrufu çabasıyla kablo programımız en ucuzuydu ve Netflix'imiz yoktu.

Ben patlamış mısır hazırlarken Shay kaseleri çıkardı. Çocuklar meşgulken ondan bir öpücük çalmak çok cazip geliyordu ama bu dürtüye karşı koydum. Kolay olduğundan değil, ilk seferki kadar iyi olup olmayacağını test etmek için onu tekrar öpmek istiyordum. Bu pek olası görünmüyordu. Shay'le Mark arasındaki konuşmayı yarım yamalak dinliyordum.

İnanılmaz Hulk Mı?

Doğru mu duymuştum?

"İnanılmaz Hulk gerçekten en sevdiğin filmlerden biri mi?" diye sordum.

"Bir bakıma," diye itiraf ederek patlamış mısırları kaselere koymama yardım etti. "Mesajı nedeniyle Mark'ın hoşuna gideceğini düşündüm."

Mesaj mı? Bu ilginç bir düşünceydi. "Peki mesajı tam olarak ne?"

"Hulk'ın öfke sorunu var, " diye açıkladı, sesini alçak tutarak. "Mark'ın gözünün morardığı gün ne olduğunu

bilmiyorum. Kavgaya mı karıştı, yoksa gördüğüm o çocuklar mı sorun çıkarmak istiyor, bana hiç söylemedi. Sana söyledi mi?"

"Pek sayılmaz." Mark'ı sorgulamıştım ama inatla sessiz kalmıştı. "Bana öyle geliyor ki soğukkanlılığını kaybetti ve bedelini ödedi," dedim alçak sesle, Mark'ın beni duymasını istemiyordum. Mark böyleydi. Patlayana kadar öfkesini içinde tutuyordu.

"Öfke Hulk için kesinlikle bir sorundu, ona ne yaptığına bak," dedi Shay. "Filmde de manevi bir anlam var."

"Ah?" Bu ilham veren bir düşünceydi. Hollywood filmleri bana hiç de manevi bir şey gibi gelmiyordu.

"Bir düşün, Drew. Öfkemizi bırakmak kolay değil. Lilly'yle tüm o seanslar olmasaydı, muhtemelen bana yapılan tüm yanlışlar için hala kızıyor olurdum. Lilly bana kendini kontrol etmenin ruhun meyvelerinden biri olduğunu hatırlattı. Öfkemize teslim olmamak zaman ve sabır ister. Mesele şu ki eğer sakin kalmayı seçersek, sonunda kavgadan uzak durmayı başarabiliriz."

Shay, filmin ve oğlumun içyüzünü anlamasıyla beni etkilemişti. "Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordum. "Popüler filmlerin daha derin anlamlarını görüyor musun?"

"Her zaman. Bu kendi kendime oynadığım bir tür oyun. Filmleri, özellikle de klasikleri seviyorum. Tabii ki modernleri de."

Mısırlar patlamaya başlayınca ocaktan alıp büyük bir kâseye koydum, tuz ekledim. Shay küçük kaseleri hazırlamıştı.

"Bana başka bir örnek ver," dedim.

Öğleden sonra, Shay'le birkaç film ve her birinde bulduğu manevi dersleri tartıştık. Hikâyeyle manevi gerçek arasında paralellikler kurabilme yeteneği beni büyülemişti. Jurassic Park, Prenses Gelin, tüm Rocky serisi ve kişisel favorim Kazablanka'yı konuştuk. Görüşleri beni sarsmıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Shay akşam yemeğine kaldı. Pizza sipariş ettik, bu çocuklar için bir zevkti.

Ertesi sabah çalışmak zorunda olduğu için, aklım fikirlerle dolup taşarak onu eve bıraktım. Onu öperdim ama Sarah bizimle gelmekte ısrar etmişti. Sarah'nın her hareketimizi izlediğinin farkında olarak Shay'i sokak kapısına kadar götürdüm.

Shay'in elini tutarak sıktım. "Yakında görüşür müyüz?" diye sordum.

"Çarşamba günü izinliyim."

Günün büyük bölümünde toplantı ve randevularım olduğunu bilmek için randevu defterime bakmam gerekmiyordu. "Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordum. Onunla vakit geçirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Olur."

Kendimi tutamayarak ona sarıldım. "Bugün için, çocuklarıma gösterdiğin ilgi ve sevgi için ve özellikle de bana harika bir fikir verdiğin için teşekkür ederim."

Usulca güldü. "Neydi ki?"

Alnımı alnına dayayarak, "Sana daha sonra anlatırım," dedim. "Senin sayende, muhtemelen gecenin büyük kısmında uyanık kalıp vaazımı yeniden yazacağım."

Yatağa girdiğimde neredeyse sabahın ikisi olmuştu. O zaman bile hissettiğim heyecan yüzünden uyuyamadım. Verdiği ilham için Shay'e teşekkür etmeliydim.

Pazar sabahı kürsüde durup ibadet için toplananlara baktım. "Bu hafta yeni bir mesaj serisine başlıyorum," dedim. "Çoğumuzun yıllar boyunca gördüğü ve sevdiği filmleri tartışacağız. Kolayca tanıyacağınız filmler.

"Dün öğleden sonra bir arkadaşımla aydınlatıcı bir konuşma yaptık. Bazılarınız onu tanıyor olabilirsiniz. Shay Benson. Filmlere manevi bir açıdan bakmak için gözlerimi açtı ve biz de bunu tartışacağız. Bu sabah İnanılmaz Hulk'la başlamak istiyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 17

Shay

Kahve demliğini alıp Devon'un bardağını yeniden doldurdum. Devon, müdavimlerimizden biriydi, 737 Boeing uçaklarına küçük parçalar yapan bir şirkette kamyon şoförü olarak çalışıyordu. Genellikle haftada iki üç kez kahvaltı için uğruyordu.

"Seni yemeğe götürmeme ne zaman izin vereceksin?" diye sordu, ilk kez sormuyordu.

Ona servis yaptığımdan beri Devon benimle çıkmak istediğini söylüyordu. Hiç kabul etmemiştim çünkü kendimi hayatımda bir erkeğe hazır hissetmiyordum. Öte yandan Drew güven vermişti ve bir ilişkiden ziyade arkadaş gibiydik. Yani yakın zamana kadar. Birdenbire Drew'la aramdaki meseleler daha umut verici bir hal almıştı ama her şeyi oldu bitti saymıyordum. Tek bir şeyi bile... Öpüşmüştük ama hepsi bu kadardı. Ha, birbirimize günde birkaç kez masum mesajlar atıyorduk.

Hayatıma davet edeceğim erkeği seçmeye gelince, sicilim pek de mükemmel değildi. Seçeneklerimi açık bırakıyordum ve Drew'nun da öyle yaptığını biliyordum. Ciddi

BELONGS TO KAOUS TEAM

değildik. Birbirimizden hoşlanıyor, birlikteyken rahat ediyorduk ama hepsi buydu. Devon'u ciddiye alacak kadar tanıdığımı düşünmüyordum. Pek çok erkek benimle çıkmak istediğini söyleyerek şakalaşıyordu. Kafede özellikle sabah müdavimleri arasında bu tür takılmalar olağandı.

"Gitmelisin," dedi Sadie, hazırlanmış bir siparişi mutfaktan almak için arkamdan geçerken.

"Evet, seni durduran ne?" diye seslendi Frankie mutfaktan, benim siparişlerimden birini hazırlıyordu.

İnleyerek omzumun üzerinden baktım, Devon'un dikkat etmediğini umuyordum.

"Sadie. Frankie. Lütfen," diye mırıldandım.

Devon onların konuşmalarını duymuş olmalıydı, çünkü hemen, "Haklılar, biliyorsun," dedi. "Ben dürüst bir adamım. Bir sürü kadın benimle yemeğe çıkmak için neler vermez."

Gülerek yemek fişini tezgâha bıraktım. "Bunu düşüneceğim."

"Çok fazla düşünme. Çok rağbetteyim ben. Bir ödülüm," dedi. Taburesinden inip parasını ödedi, bana cömert bir bahşiş bıraktı. Gitmeden önce bana kaşlarını oynattı.

Kahvaltı kalabalığı azalmaya başlayınca Sadie yanıma geldi. "Devon yıllardır kahvaltı için kafeye geliyor. İyi bir adamdır. Daha önce diğer garsonlara çıkma teklif ettiğini hiç duymamıştım. Belli ki dikkatini çekmişsin."

"Ben... Bilmiyorum."

"O papazla birkaç kez çıktın, değil mi?" Sadie, özellikle başka biriyle çıktığını ve beni çocuk bakıcısı olarak kullandığını düşünerek depresyona girdiğim haftadan sonra, Drew için hissettiklerimi biliyordu.

Sadie haklı olsa da—Drew'la pek çok kez görüşmüştüm—bunlar çıkmak değildi. "Ben buna flört demezdim."

Açıklaması zordu. "Yemeğe çıktık ama çocuklarıyla birlikte. Birkaç şey daha oldu ama hepsi bu kadar. Bu çarşamba onunla öğle yemeği yememi istedi, sadece ikimiz."

Sadie kaşlarını çattı. "Tüm yumurtalarını tek sepete koymak iyi bir fikir değil, kızım. Devon'un sende gözü var. En azından ona bir şans verebilirsin."

"Bunu düşüneceğim," dedim ve düşünecektim. Gene de pek iyi tanımadığım bir adamla çıkmaya hevesli değildim. Ama kesinlikle düşünülecek bir konuydu. Benim tek sorunum Drew'ya karşı hissettiğim çekimdi. Şüpheler giderilince ona karşı duygularım güçlenmişti. Drew söz konusu olduğunda, düşüncelerimin gittikçe daha fazla duygusal açıdan tehlikeli yollara sürüklendiğini fark ediyordum. Tek tesellim bana karşı içten duyguları olmasıydı.

Çarşamba, tam öğle vakti Drew'la şehir merkezindeki bir restoranda buluştum. Beni evden alması yerine orada buluşmamız daha mantıklı gelmişti. Kilise ofisinden sadece bir saat uzaklaşabiliyordu ve o zamanın yarısını Seattle trafiğiyle savaşarak, beni getirip götürerek geçirirse değerli dakikalar israf olacaktı.

Lilly Palmer kıyafet seçmeme yardımcı olmuştu. Yere kadar uzun lacivert-yeşil ekose bir etek, siyah çizme ve siyah bir süveter giymiştim. Lilly beni inceleyip onaylamıştı.

"Haa-ri-ka görünüyorsun tatlım," diye mırıldanmıştı, vasat bir Billy Crystal izlenimi vererek. "Şimdi git Drew'nun aklını başından al."

İçimden bir oh çekerek paltomla çantamı aldım ve kapıdan çıktım. Sabahımı merkezde geçirmiştim. Önce Kevin'le, daha sonra Lilly'yle. Drew'yu görüp haberlerimi paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Restorana gittiğimde Drew çoktan bir masaya oturmuştu. Ben yaklaşırken her zamanki centilmenliğiyle ayağa kalkıp benim için sandalyeyi çekti. "Vay, harika görünüyorsun."

BELONGS TO KAOS TEAM

İltifatıyla kızardım, memnun oldum ve gülümsemekten kendimi alamadım. "Teşekkürler."

"Seni özledim."

"Ben de," diye itiraf ettim.

"Bu sabah Kevin'le konuştum," dedim, bir saniye daha tutamayacaktım.

"Kevin—yani Umut Merkezi' ndeki Kevin Forester'ı mı kastediyorsun?"

"Evet." Drew'nun kimi kastettiğimi otomatik olarak anlayacağını düşünmüştüm. "Merkezdeki muhasebecinin birkaç ay içinde emekli olacağını söyledi ve işe başvurmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu." Bu umduğum, istediğim her şeydi.

Bankadan para çaldığım için tutuklandığımda özgürlüğümü kaybetmekten daha fazlası olmuştu. Sicilimi öğrendikten sonra kimse beni güven gereken bir pozisyon için işe almazdı.

Muhasebe derslerine devam etsem de bunun zaman kaybı olduğundan şüpheleniyordum. Gene de ilgimi çeken konu buydu. Muhasebecilerin emeklilik planlarını çok iyi bilen Lilly'nin teşvikiyle kursa kaydolmuş ve son derece başarılı olmuştum.

Drew sırıttığını gizlemek için elinden geleni yapsa da pek başarılı olamadı.

O zaman taşlar yerine oturdu. "Sen zaten biliyordun."

Drew bir oyunmuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Drew Douglas, önceden bilmekle kalmadın, benim adımı öneren de sendin değil mi?"

Geriye yaslanıp kollarını kavuşturarak geniş geniş sırıtıverdi. "Ben değil, Shay. Lilly'ydi. Tavsiyeyi yapmadan önce benimle ve Kevin'le konuştuğunu itiraf edeceğim ve ikimiz de bunun harika bir fikir olduğunu düşündük."

BELONGS TO KAOS TEAM

Elimi ağzıma götürerek ağlamamaya çalıştım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Kızdın mı?" diye sordu, endişeli gibi hafifçe kaşlarını çatarak.

"Hayır, sadece çok minnettarım." Üçünün de hemfikir olması, beni tavsiye etmek istemeleri dünyalara bedeldi. Lilly iyi bir arkadaştı, en iyisiydi ve bana olan inancını dünyalara değişmezdim. Hâlâ neredeyse her hafta buluşuyor, sık sık telefonla konuşuyorduk. Ailesiyle tanışmıştım ve arkadaşlığı için minnettardım.

Garson siparişimizi almaya geldi, ikimiz de deniz mahsulleri salatası istedik.

Garson masadan ayrıldıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Umut Merkezi'ne ilk geldiğimde, Lilly bana hayallerimin ne olduğunu sordu. O zamanlar karanlık bir yerdeydim ve bu kara delikten çıkış yolunu göremiyordum. O güne dek umduğum her hayalim yıkılmıştı. Artık dönüşü yoktu." Drew'nun gözlerine hüzünlü bir ifade sızdığını görünce durakladım. "O zamanlar böyle hissediyordum. Lilly bana ne dedi biliyor musun? "

"Söylesene," diye teşvik etti.

"Herhangi bir hayal olur dedi. Ben de ona bir zamanlar, hayatım kötüye gitmeden önce sahip olduğum imkânsız görünen hayallerin bir listesini verdim. Ve tuhaf bir şey olmaya başladı. Ne kadar konuşursak, içime o kadar umut sızdığını hissediyordum. Bunun için tüm gerekenin Lilly'yle birkaç görüşme olması beni şaşırtmıştı. Gelecek için umutlarım, bir zamanlar aklımda tuttuğum şeyler, sonsuza dek kaybolmuş gibi görünen rüyalar, hepsi bir anda gerçek gibi gelmişti. Ulaşılabilirdi."

"Hayallerin ne Shay?"

Drew'ya bunlardan bahsederken kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. "Esas olarak beni sevecek, değer vere-

cek bir adamla bir hayat ve gelecek inşa etmek istiyorum. Bir yuva, bir aile istiyorum. Okuldayken matematikle ilgili her şeyden zevk alırdım. Çoğu arkadaşım matematikten nefret ediyordu, ama ben sayılarla uğraşmayı severdim. Bana anlamlı geliyordu; her zaman rakamlarla çalışabileceğim bir iş istemişimdir, bu da muhasebeyi mükemmel bir seçim haline getirdi."

Hayallerim basitti. En özlemini çektiğim şey, başkalarının yaptığı şeylerdi, belki rakamlar kısmı değil ama bir aidiyet duygusu, bir aile biriminin parçası olmak. Hayata katkıda bulunmak ve dünyada olumlu bir fark yaratmak için can atıyordum.

"Peki ya senin?" diye sordum.

Drew canlanarak gelecek için kendi hayallerinden konuşmaya başladığı sırada yemeklerimizi getiren garson tarafından kesintiye uğradı. Durdu ve biraz bekledikten sonra yeniden konuşmaya başladı. "Aslında, bu muhtemelen bundan bahsetmek için en uygun zaman."

İlginç bir başlangıçtı. "Neden bahsetmek için?"

"Cumartesi günü sen gelmeden önce, Mark ve Sarah'yla tekrar biriyle çıkmam hakkında konuştum."

Salata lokmamın yarı yolda boğazıma takılmasından korktum. "Ya?"

"İkimiz öpüştükten sonra hazır olduğumu fark ettim. Bir ilişkiye girmek gibi bir arzum hiç yoktu, sonra sen ve öpüşmemiz gerçekleşti ve birden ilgilenmeye başladım. İlgilenmekten de fazlası.

"Karımı seviyordum ve şimdiye kadar flört etme, başka bir hayat arkadaşı bulma düşüncesi ilgimi çekmiyordu. Hiç." Çok fazla konuşmuş gibi duraksadı. "Shay, sana söylemeliyim, o öpüşmeler..." Başka ne diyeceğini bilmiyormuş gibi, gene duraksadı. "Vay canına. Aklımı başımdan aldı."

Önüme baktım, ama kalbimi normal boyutunun iki katına çıkaran mutluluğu gizleyemedim. "Ben de aynı şekilde hissettim."

"Senden hoşlanıyorum, Shay. Demek istediğim, senden gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Duygu karşılıklı. Bunu bilmen lazım."

"Sevindim çünkü bir sonraki söylediklerim seni üzebilir ve istediğim son şey bu."

Bu pek de hayra alamet değildi. Çatalımı bir kenara bırakıp ellerimi kucağımda kenetleyerek bekledim.

"Sana karşı hislerim biraz fazla yoğun ve bunu test etmem gerekiyor."

"Test etmek mi?" diye tekrarladım, ne düşüneceğimi pek bilemiyordum. "Nasıl?" Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

"Seninle tanışana kadar, öpüşene kadar ne kadar yalnız olduğumu bilmiyordum. Seninle vakit geçirmek gözümü açtı ama bilmem gerekiyor: Seninle mi alakalı? Benimle mi? Bizimle mi? Daha fazla ileri gitmeden önce bu soruların cevabına ihtiyacım var."

Anladığım kadar lafı dolandırıyordu. "Ne diyorsun, Drew?"

Masanın karşısından uzanınca ona elimi verdim. "Birkaç kadına daha çıkma teklif edeceğim. Bunu kendi iç huzurum için yapmam gerekiyor. Bununla birlikte, ilgilendiğim kişinin sen olduğunu, aklımda önde geldiğini bilmeni istiyorum. Seni incitmek istemiyorum. Bu beni mahveder." Gözleriyle bana yalvarıyordu. "Lütfen bana anladığını söyle."

İlginçtir ki anlıyordum. Cevabımı fazla düşünmeden, "Bu konuda dürüst olmana minnettarım, Drew," dedim. "Dürüstlük benim için çok önemli."

"Kızmadın mı"

"Hayır. Aslında çıktığım tek erkek sensin." Shooter bir erkekte istediğim her şeyin tam tersiydi. "İkimiz için de başkalarıyla görüşmenin, paylaştığımız bu çekimi test etmenin iyi bir fikir olduğuna inanıyorum. Kafe müdavimlerinden biri bir süredir benimle çıkmak istiyordu ve erteleyip duruyorum."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi Drew hafifçe kaşlarını çatarak. "Kabul edecek misin?"

Başımı salladım. "Bu konuşma göz önüne alındığında, evet. İkimiz için de iyi olur."

Drew çatalını aldı, sonra tekrar masaya koydu. "Shay, başka bir erkekle çıkma düşüncesi pek aklıma yatmıyor." Omuzları sarktı. "Bunu sana söylerken kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Ben başka kadınlarla çıkarken senin evde oturup beklemeni beklemiyorum. Bu büyük haksızlık olur."

"Evet, öyle."

Drew elini göğsüne bastırdı. "Şu anda kalbim çok hızlı çarpıyor."

"Benimki de öyle. Bu iyi bir şey, Drew. İkimiz de bu flört meselesinde yeniyiz. Şimdiye dek girdiğim her ilişki baştan sona bir felaketti. Sen tanıdığım ilk dürüst adamsın. Seninle mi ilgili? Ben mi? Biz mi?" Ona kendi sözlerini tekrarladım, anlayacağını biliyordum.

"Diğer adamla ilk randevun ne zaman?" diye sordu, ağız çevresindeki çizgiler gerilmişti.

"Bilmiyorum. Muhtemelen bu hafta bir ara." Devon'la ne zaman çıktığımı Drew'ya söylemeye hazır değildim, ne de onun randevularının ayrıntılarını bana tekrarlamasına hevesliydim.

Salatanın lezzeti ve tazeliği bir şaheserdi. Deniz mahsulleri marulun üzerine ustaca yerleştirilmişti ve boşa harcayacak değildim. Yemeye başladım, Drew'nun da birkaç dakika sonra beni takip ettiğini fark ettim. Drew üzüleceğimi

tahmin etse de üzülmemiştim. Aslında konuşma konusunda kendimi iyi hissediyordum.

Drew bir lokma aldıktan sonra bana baktı. "Bu öğleden sonra ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

"Evet, söyledin." Gözlerini benden alamıyor gibiydi, özellikle şu anda.

Konuyu değiştirmek için ona kiliseyle ilgili konuları sordum.

"Bütçe yapmakta zorlanıyoruz," diye itiraf etti Drew. "Noel'den sonra her zaman zor oluyor ama daha iyiye gidiyor. Cemaatten daha fazlasını istemeden açığı telafi etmenin bir yolunu bulmalıyız. Papaz olarak en az sevdiğim iş vericilik konusunda vaaz vermek."

"Bana öyle geliyor ki bu Tanrı'nın sorunu, senin değil," dedim.

Drew bana garip bir bakış attı, sonra kahkahayı bastı. "Haklısın, çok haklısın. Haftalardır bunun için uğraşıyorum. Yaşlılardan biri kilisenin bodrumundaki daireyi kiralamamızı önerdi, ancak yıllardır kullanılmadı ve eşyalarla dolu. Bu fikri veto ettim." İçini çekti ve gökyüzüne doğru baktı. "Tamam Tanrı'm, bunu sana geri veriyorum. Bu benim değil senin kilisen ve bu nedenle bütçe açığı senin sorunun."

Drew'nun Tanrı'yla serbestçe akan konuşma tarzına her zaman hayranlık duyuyordum.

"Teşekkür ederim, Shay. Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum."

"Rica ederim. Şimdi salatanın tadını çıkar." Ben kesinlikle öyle yapıyordum.

Konuşmaya devam ederken konu Mark'la Sarah'ya döndü. Drew çocuklarından konuşurken hiç zorlanmıyordu. Mark'ı karate derslerine kaydettirdiğini, ama oğlunun sporla pek ilgilenmediğini öğrendim. "Mark pazartesi öğleden sonra artık gitmek istemediğini söyledi."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bırakmasına izin verecek misin?" diye sordum, durumu nasıl ele alacağımdan emin değildim. Mark'ı kolay pes eden biri olarak görmüyordum ve dersi bırakmak istemesi bana çok mutsuz olduğunu anlatıyordu.

Drew ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibi, omuzlarını silkti. "Mark'ı katılmaya zorlamak istemiyorum. Belli ki bundan zevk almıyor. Isınacağını ummuştum ama onun evcimen bir çocuk olduğunu anlamalıydım. Hiçbir zaman fiziksel olarak aktif olmadı. Basketbol oynamaktansa satranç kulübü üyesi olmayı tercih ettiği için hayal kırıklığına uğradığımı düşünmesini istemiyorum."

"Gerçekten zeki bir çocuk, Drew." Muhtemelen ona kendi oğlu hakkında bildiklerini söylüyordum. "Ona Noel'de aldığım matematik bulmaca kitabını tamamladığını biliyor muydun? Bana hepsinin kolay olduğunu, ama hikâye problemlerinin tam tersi olduğunu söyledi. Bulmacalar beni zorlamıştı."

"Harçlığını daha fazla satın almak için kullandı," dedi Drew gururla sırıtarak. "Sarah tam tersi... Not kısmı gayet iyi ama dışarıda olmayı seviyor. Gene de kurabiye yapmayı öğrenmekle ilgileniyor. Gelecek izin gününde onunla vakit geçirmeyi düşünür müsün?"

"Ne ayarlayabileceğime bir bakacağım," dedim ona. Konu Drew'nun çocuklarına gelince, onları zaten sevmiştim.

Zamanımız çok çabuk doldu. Restorandan çıkarken Drew elime uzandı. Dokunuşuyla koluma sıcaklık yayıldı. Yolun bir kısmını onunla yürüdüm.

"Senden ayrılmak istemiyorum," dedi, benim düşüncelerimi dile getirerek.

"Biliyorum." Ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Hafta içi görüşme şansımız olur mu?" diye sordu.

Devon'un yemek davetini kabul etmeye kararlı olduğum için, ona ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sana haber veririm. Uygun mu?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hayır." Kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürdü, elimin tersini öptü. Gözleri gözlerimdeydi. "Umarım şu anda seni öpebilmek için her şeyi vereceğimi biliyorsundur."

Bu duyguyu biliyordum çünkü aynı güçlü dürtüyü hissediyordum.

"Seni arayacağım," diye fısıldadı. "Ve bunu yakında yapacağım."

"Tamam."

Elimi bıraktı, yüzü hala bana dönükken iki adım geri çekildi. "Temasta olacağım."

Sözlü cevap vermek yerine başımı salladım.

Derslerime hazırlanmak için küçük evime dönerken zihnim ışık hızıyla çalışıyordu. Drew ve onun diğer kadınlarla görüşmesine, Devon'la bir randevuyu kabul etmeme dair düşüncelerden uzaklaşmak için ev ödevimi çoktan bitirmiştim. Düşüncelerime kapılmıştım, cebimden gelen vızıltı sesinin telefonum olduğunu fark etmek biraz zaman aldı. Arayan kimliği Lilly olduğunu gösteriyordu.

"Selam," dedim onu duyduğuma sevinerek. "Daha önce Drew'yla öğle yemeği yedim ve senden bahsetti —"

"Shay."

Adımı söyleme şekli beni durdurdu, ters giden bir şeyler olduğunu hissettim.

"Haberleri dinledin mi?"

"Ah, hayır. Sorun ne?" Düşüncelerim hemen kardeşime gitti. Ölü bulunmuş ya da çirkin bir suçtan tutuklanmıştı. Caden kaçınmaya kararlı olduğum bir yoldaydı, ama gene de başına gelebileceklerle ilgileniyordum.

"Hapishane sisteminde bir bilgisayar arızası olmuş," dedi Lilly, sesi endişeden gergindi. "Yanlışlıkla yüzden fazla suçlu serbest bırakılmış."

Tüm vücudum buz kesti, kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Acaba... İsim listesi var mı?"

"Evet."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim.

"Bahsettiğin isim, Shooter dediğin isim."

"Bu isimde biri serbest bırakılmış mı?"

"Evet."

Gözlerim kapandı. Hayır, bu gerçek olamazdı.

"Hemen bilmen ve önlem alman gerektiğini düşündüm."

Omuzlarımdaki gerginlikten kurtulmak için yavaş yavaş, uzun bir nefes aldım. "Başımın çaresine bakacağım," dedim sahte bir cesaret gösterisiyle. "Shooter'ın aklında beni bulmaktan başka şeyler olacaktır. Yıllardır temas kurmadık. Beni aramaya geleceğini düşünmem için hiçbir sebep yok."

"Gene de dikkatli olmalısın."

"Elbette."

"Ben ciddiyim Shay."

"Biliyorum." Kendimden emin konuşmak, Lilly'yi Shooter'dan korkacak bir şeyim olmadığına ikna etmek için gene elimden geleni yaptım.

Sadece haklı olduğumu umuyordum.

BÖLÜM 18

Drew

Semfonide Brittany Beckman yanımda oturuyordu. Bu onunla ikinci randevumdu ve sanırım oldukça hoş biriydi. Asistanım Mary Lou'ya göre, Brittany'yle ben birlikte mükemmel olurduk.

Bir esnemeyi bastırdım. Klasik müziği sevmediğimden değildi. Severdim. Benim sorunum besteciye daha aşina olmayı tercih etmekti. Programı başlamadan önce incelemiştim, tek bir parçanın ismini tanımıyordum. Britt, böyle denmeyi tercih ediyordu, biletleri hediye olarak almış ve beni kendisine katılmaya davet etmişti.

Kemanlar çalarken gözlerim kapanmaya başladı. Kendimi kasıp uyanık kalmaya çalışıyor, daha dik oturup dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyordum. Dış görünüşüne göre Britt kendini tamamen müziğe kaptırmıştı. Bu fırsattan yararlanmalı, ya da en azından daha fazla çaba göstermeliydim. Bunun yerine, kafamda yapmam gereken işler dönüp duruyordu.

Sarah'nın imla ödevi için yardıma ihtiyacı vardı ve çocuk bakıcısı Jada'nın ödevine çalıştıracak sabrı olduğundan

BELONGS TO KAOS TEAM

emin değildim. Üstelik pazar günü için henüz tamamlamadığım bir vaaz vardı.

Popüler filmlerde bulunan manevi dersler üzerine başlattığım seri cemaat tarafından çok sevilmişti. Pek çok olumlu geribildirim almıştım. Haber yayılmış ve birkaç papaz arkadaşımdan bu fikri nasıl bulduğumu soranlar olmuştu. Tabii ki birkaç muhalif vardı. Hiçbir konu herkesi memnun edemezdi.

Vaazı düşünmek bana Shay'i hatırlattı, hiçbir zaman düşüncelerimden uzak değildi. Bundan bahsetmemiş olmasına rağmen, kafede tanıştığı o adamla çoktan çıktığını tahmin ediyordum. Ondan ilk bahsettiğinde, tepkimi hafife almıştım. Shay'in başka erkeklerle çıkması aklıma sığmıyordu, oysa ben şu anda senfonide Britt'le birlikte olduğuma göre, bu tamamen mantıksızdı. Her ne kadar Shay'e sadece benimle çıkmasını söylemek istesem de bu kesinlikle haksızlık olurdu.

Yorucu gecenin sonunda eve döndüm, Jada'ya parasını ödedim ve sinirlerim bozuk, kanepeye çöktüm. Britt iyi bir kadındı ama aramızda kıvılcım yoktu. Sıfır kimya.

Kalkıp oturma odasının ışıklarını kapatırken oğlum yatak odasından çıktı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordum Mark'a. Uykusu hafifti, sık sık gecenin bir yarısı uyanık olduğuna dair kanıtlar görüyordum. Ona bunu sorduğumda, genellikle sorularımdan rahatsız oluyor, başından savıyordu.

Gözlerini ovuşturarak bana göz attı. "Jada'yla konuştuğunuzu duydum."

"Seni uyandırmak istemedim." Sabaha okulu vardı ve büyüyen bir çocuk olarak dinlenmesi gerekiyordu. "Bir bardak süt alabilir miyim?" dedi. "Uyumama yardımcı oluyor."

"Elbette." Ne kadar yorgun olsam da ben de bir bardak alabilirdim. "Sana katılabilir miyim?"

"Tamam."

Mark mutfak tezgahındaki bir tabureye tırmanırken iki bardak çıkarıp her birini yarıya kadar doldurdum.

"Randevun nasıl geçti?" diye sordu sütünü verirken.

Omuz silktim. "Sanırım iyi."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. "İyi bir kadın."

"Cevabın bu mu?" diye sordu Mark sütünü yudumlamadan önce.

"Pek sayılmaz." Duygularımı nasıl açıklayacağımı bulmak için elimden geleni yaparken, Mark başka bir soru sordu.

"Shay'den daha mı fazla hoşlanıyorsun?"

Bunun elimde olmadığını kabullendiğim için neden kendimi suçlu hissetmeliydim? "Öyle."

Oğlum benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Mark Britt'le hiç tanışmadığına göre, duygularımı nasıl belirlediğini merak ettim. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Baba, cidden mi?" İnsan doğası hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi başını iki yana salladı. "Bu gece hazırlanırken cenazeye katılacakmışsın gibi görünüyordu."

Kulağa geldiği kadar abartı değildi. İtiraf etmek istemedim. "Öyle değildi."

"Öy."

Hafifçe kıkırdayarak, oğlumun beni bir metin mesajı gibi okuduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Britt'le tekrar görüşmek istememiştim. Senfoni biletleri için benimle irtibata geçen Britt olmuştu. Hazırlıksız yakalanmış, onu gücendirmeden reddetmenin bir yolunu bulamamıştım. Bu tekrar etmeyi planladığım bir hata değildi. İlk randevumuzdan sonra bağdaşamayacağımızı anlamıştım.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Yakınlarda Shay'le konuştun mu?" diye sordu Mark.

"Mesajlaşıyoruz."

"Britt'le yürümediğini ona söyledin mi?"

"Hayır." Söylemeyecektim, özellikle de Devon'la randevularından bahsetmediği için.

"Neden söylemedin? İkiniz konuşmalısınız."

"Başka bir adamla çıkıyor ve ne zaman buluşmamızla ilgili mesaj atsam meşgul oluyor." Bundan Mark'la Sarah'ya bahsetmemiştim.

Mark'ın şaşkınlıkla gözleri büyüdü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu bir şaka, değil mi? Ne oldu ki?"

"Ah..."

Mark elini kaldırarak açıklama yapmamı engelledi. Bana ancak bezginlik sınırında diye tanımlanabilecek bir sabırsızlıkla bakıyordu. "Dinle baba, sen Shay'den hoşlanıyorsun. Sarah'yla ben Shay'den hoşlanıyoruz. Başka birinin araya girip onu çalmasına izin verirsen, onu kaybetmeyi hak etmiş olursun."

Henüz ergenlik çağındaki oğlumdan romantizm üzerine tavsiyeler dinlerken gene üzücü bir yorum gelmişti. "Kadınlar ve ilişkiler konusunda ne zaman bu kadar akıllı oldun?" diye sordum ona.

Mark omuz silkti. "Bu sadece sağduyu."

"Diğer ilişkileri keşfetmek için birbirimizle çıkmamaya karar verdik." Oğluma bu konudan bahsettiğim için pişman oldum. Uğraşmak zorunda olduğum tek kişi Britt değildi. Çıkmaya başladığım haberi sızmıştı. Her tarafımda bekar kadınlar ve onların destekçileri vardı. Bir arkadaş ya da bir kilise mensubunun birini tanıştırmak istemediği bir gün bile geçmiyordu. Bu gidişle, gelecek iki hafta boyunca her gece farklı bir kadınla çıkabilirdim.

"Bunu Shay mi önerdi?"

"İkimiz de bunun iyi bir fikir olduğunu düşündük." Her geçen gün daha az iyi görünüyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Mark bıyık altından mırıldandı, "Sana şaşıyorum baba."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Mark, babasının tam bir zavallı olduğunu fark ediyormuş gibi başını iki yana salladı. "Her neyse."

Shay'e verdiği destek benim için sürpriz olmuştu. Bildiğim kadarıyla, ona karşı öyle ya da böyle güçlü duygular göstermemişti. Öte yandan Sarah'nın, sinekkuşunun şekerli sudan hoşlanması gibi kanı kaynayıvermişti. "Shay'i o kadar mı seviyorsun?"

"Evet," diyerek omuz silkti. "Shay iyi. Onu kilisede tanıştığım herkesten daha çok seviyorum."

"Ne tavsiye ama," dedim sırıtarak.

"Ben bir çocuğum, kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama Shay iyi biri ve diğer insanları düşünüyor."

"Evet, öyle." Richard da dahil olmak üzere başkalarıyla iletişim kurmasını izlemiş ve empatisinden etkilenmiştim. Güçlüydü, sandığından daha güçlüydü. Kevin bana Shay'i işe alma ihtimalinden bahsettiğinde, nasıl sınıfındaki kadınların lideri haline geldiğini söylemişti. Sadie, Frankie ve Corner Café'deki diğerlerinin de onun savunucusu olduğu açıktı. İnsanları yargılamıyor, hatalara karşı alicenap davranıyordu.

***

Hafta ilerledikçe, aileden ve arkadaşlardan bekar kadınlarla tanıştırma teklifleri ileten tüm telefon görüşmeleri daha da kötü bir hal aldı. Yaylım ateşi halinde sürekli bir öneri ve tanıştırma teklifleri vardı. Çarşamba akşamı, pratik öncesinde koro müdürüyle konuşmak için kiliseye gitmeden birkaç dakika önce kapı zili çaldı.

Umut dolu bir an Shay olabileceğini düşündüm.

Değildi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bunun yerine karşımda, elinde iki tencere tutacağıyla bir güveç tabağı tutan, kot pantolon ekose ceket giymiş, kask takmış bir kadın duruyordu. Işıl ışıl gülümsedi. Yemin ederim ki onu hayatımda hiç görmemiştim. Seattle rıhtımında çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Sana özel tavuk-pilav yemeğimi getirdim." Yanımdan geçip mutfağa gitti. Güveci tezgâha bıraktı, mutfakta etrafına bakındı ve beğenmeyerek başını iki yana salladı.

"Peki kimsiniz?" diye sordum hemen peşinden giderek.

"Dee Miller. Sanırım teyzem Sally benden bahsetti."

Ne yaparsam yapayım Sally adında birini hatırlamıyordum. "Hiç sanmıyorum."

Ocağa doğru yürüdü, prize baktı ve her ne demekse mutfağımın standartların altında olduğu yorumunu yaptı. "Tabii ki hatırlamalısın," diye savundu. "Sally teyze sana ne kadar harika bir aşçı olduğumu söyledi. Bana konuşmalarınızı anlattı, ben de yeteneğimi kendin değerlendir diye sana yemek getirmeyi düşündüm."

"Teşekkür ederim—"

Lafımı kesti. "Patavatsız olmak ya da fazla etkilemek istemem, ama gerçek şu ki otuz beş yaşındayım, bir öküz kadar sağlıklıyım ve hazırım."

"Ne için hazır?"

"Evlilik için," diye cevapladı, sanki belli olmalıymış gibi. "Sally Teyze rekabetin sert olacağını söyledi, ben de inisiyatif alıp başka bir kadın seni kapmadan kendimi tanıtmayı düşündüm."

Ağzımı açtım ve kapattım, kelime bulamayacak kadar afallamıştım. O sırada hem Mark hem de Sarah yanıma gelmişlerdi. Benim kadar dumura uğramış görünüyorlardı.

Dee onlara bakarak gülümsedi. "Hiç evlenmedim. Eğitimliyim, tüm dişlerim tamam ve inşaat elektrikçisi olarak çalışıyorum. Çocuklara bir itirazım yok."

BELONGS TO KAOS TEAM

Sarah bana sokuldu.

"Güveç için teşekkürler, ama..."

"Bu benim spesiyalitem."

Elimden geldiğince yavaşça onu mutfaktan çıkarıp sokak kapısına doğru yönelttim. "Ben de tam kiliseye gitmek üzereydim."

"Seninle geleceğim."

Mark bana baktı ve tamamen hak ettiğimi aldığımı söyler gibi gözlerini devirdi.

"Dee, dinle, benimle kiliseye kadar gelmemeni tercih ederim. Sally adında biriyle konuştuğumu hiç hatırlamıyorum ve bu düşünceyi takdir etsem de çocuklarıma tanımadığım biri tarafından hazırlanmış bir yemeği yedirmekten rahatsız oluyorum."

Dee kasıldı ve bana kaşlarını çattı. "İlgilenmediğini mi söylüyorsun?"

"Açık konuşmak gerekirse, evet." Normalde biraz daha kibar olurdum ama bu kadının yanlış anlama ihtimali olmadan doğrudan duyması gerektiğini söyleyebilirdim.

Reddetmemi omuz silkmekten biraz daha fazlasıyla karşıladı. "Denediği için bir kızı suçlayamazsın."

"Hayır, suçlayamazsın. Düşünce için minnettarım, ama bence tavuk ve pilavını eve götürüp Sally teyzenle paylaşsan iyi olur." Her kimse, diye ekledim içimden.

Dee yemeğini aldı ve çekip gitti. Arkasından kapıyı kapatınca rahat bir nefes aldım.

Sarah yanıma koşup belime sarıldı. "Baba, lütfen Shay'i ara."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Bu küçük tecrübeyle işim bitmişti.

Çocuklar gece yatar yatmaz, Shay'in derslerinden eve döndüğünden emin olduğumda onu aradım.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Drew?" diye yanıtladı neredeyse hemen.

"Selam," dedim, sadece sesini duyunca içim rahatlamıştı. Telefona cevap verdiğinde, dış dünyayla hiç iletişimin olmadığı bir mağarada mahsur kalmış gibiydim.

"İyi misin?"

"Hayır, aslında değilim." Ne düşünmüştüm de bu çılgın fikri önermiştim, henüz anlamamıştım.

"Ne oldu?"

"Her şey," dedim, ama ayrıntıya girmedim. "Diğer adamla yemek randevun nasıl gitti?"

Tereddüt etti. "İyi gitti."

"Bana bundan fazlası gerekiyor. Acı bana ve beni memnun et."

Emin değildim ama kıkırdadığını duydum gibi gelmişti. "Devon mükemmel bir centilmendi ve keyifli bir akşam geçirdim."

Duymak istediğim şey kesinlikle bu değildi. "Öyle mi?" Moralman çökmüştüm.

"Peki ya sen? Senin nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi." Gurur, flört deneyimlerimin ne kadar sefil bir başarısızlık olduğunu hafife almamı gerektiriyordu.

"Sesinden anladığım kadarıyla, şansın pek yaver gitmedi mi?"

"Öyle de diyebilirsin." Muhtemelen acınası bir sesle konuştuğumu düşününce, gerçeği kabul edebileceğime karar verdim. "Bilmen gerekiyorsa, elinde bir güveç tabağıyla kelimenin tam anlamıyla eve dalan bir inşaat elektrikçisiyle tanıştım. Niteliklerini özetledi ve kurala uymak için mutfağımda başka bir prize ihtiyacım olduğunu bildirdi."

Beklediğim gibi, Shay güldü.

"Evin geri kalanını kontrol etmeyi teklif etti, ama reddettim." Önemli olduğunu düşünerek ekledim, "Güvecini de geri götürmesini sağladım." Seramik bir tabak kullandığını

fark etmiştim, bu da ona iade etmemi gerektiriyordu. Anlayabildiğim kadarıyla yemeği kabul etmekten fayda gelmezdi. Akşam yemeğinde bize katılmayı ummuş olabilirdi, ama bu benim tahminimdi.

"Sorun yaşadığın için üzgünüm."

"Hayır, değilsin," diye karşı koydum.

"Tamam, gerçek şu ki haklısın. Gizlice gülmemeye çalışıyorum."

"En azından beni özlediğini söyleyebilirsin."

"Seni özledim," dedi. Sesi alçak ve yumuşaktı. "Bana sinema teklif ettiğinde gidemeyecek kadar canım sıkkındı."

"Bunun için teşekkür ederim." Sözleri güneş yanığına sürülen merhem gibiydi.

"Rica ederim."

Soluğumu bıraktım, özellikle Shay çok daha olumlu bir flört deneyimi yaşadığı için, buradan nereye varacağımı bilemiyordum.

"Yani," dedim sözcüğü uzatarak, "bu adamla tekrar görüşecek misin?"

"İstedi ve harika zaman geçirdik."

"Ah." Karnıma tekme yemiş gibi hissediyordum.

"Kabul ettiğimi söylemedim."

"Benimle oynuyorsun Shay ve bu hiç hoş değil. Bana karşı dürüst ol çünkü mutsuzum ve bunu önerdiğim için pişmanım. Havlu atmaya, teslim olmaya ve seninle ilerlemeye fazlasıyla hazırım."

İçini çekti ve sustu. "Ciddi misin, Drew?"

"Bundan daha ciddi olmamıştım. Mark bile bana kızgın. Seni kaybedersem seni hak etmediğimi söyledi."

"Mark mı dedi bunu?"

"İzci sözü."

Hatta gene sessizlik olduktan sonra konuştu. "Seni başka kadınlarla düşündüğüm için ben de oldukça perişan durumdayım. Özellikle de bir sürü duygusal yükle geldiğim için."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Tanrı'ya şükür. Senden başka kimseyle çıkmak istemiyorum."

"Emin misin?"

"Geçen haftadan sonra hiçbir şeyden bundan daha emin olamazdım." Tereddüt ettim, sonra sormam gerektiğini düşündüm: "Ya sen?"

"Ben de aynı şeyi hissediyorum."

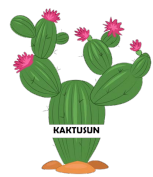
Rahatlama çok kuvvetliydi. Bundan mutlu olamazdım. Bir haftadır ilk kez bebek gibi uyudum, tazelenmiş ve gençleşmiş hissederek uyandım. Shay'le ilişkinin beni nereye götüreceğini bilmiyordum, ama öğrenmeye fazlasıyla hazırdım.

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 19

Shay

Özellikle Drew'la gidişat nedeniyle hayat hakkında oldukça iyi hissediyordum. İkimiz de son birkaç hafta içinde değerli bir ders almıştık. Sadie'nin de belirttiği gibi, Devon iyi bir adamdı. Beraber olmaktan keyif almıştım, başka şartlar altında onu daha iyi tanımaktan çekinmezdim ama duygularım tamamen belli bir papaza kapılmıştı ve Devon'u gelecek hayaliyle kandırmak yanlış olurdu. Haberi bir omuz silkmeyle karşılayarak bana iyi şanslar diledi.

"Görüştüğün şu adama şanslı olduğunu söyle," demişti Devon, onunla konuştuğumda.

Kişisel geçmişimle, kendimi hiçbir zaman bulunmaz aday olarak görmemiştim. Devon'un sözleri bana çete üyeleriyle takılan ve uyuşturucuyla flört eden bir kızdan bu yana uzun bir yol kat ettiğimi hatırlattı. Hapishane beni değiştirmiş, Umut Merkezi de daha iyi bir yaşamın yolunu göstermişti. Merkeze güzel isim vermişlerdi. Yaptığım olumlu değişikliklerin devam edeceğini umuyordum.

Sevgililer Günü'nden hemen önce otobüsten inip kafeye doğru yola koyuldum. Sabahın bu erken saatlerinde hava

hala karanlıktı, etrafıma dikkat ederek ihtiyatla kafeye doğru ilerledim. Suçluları halkın arasına salıveren bilgisayar arızasını duyduğumdan bu yana iki hafta geçmişti. Haberler ayrıntılarla doluydu. Birçoğu tutuklanmıştı, ancak eşit sayıda kişi hâlâ serbestti. Henüz yakalanmayanların kimlikleri gazetede yayınlanmış ve Shooter'ın adını orada görmüştüm.

Belki de onun serbest olmasından endişelenmemekle aptallık ediyordum. Artık aynı mahallede yaşamıyordum ya da bir zamanlar ilişkide olduğum insanlarla ilişkim yoktu. Onu son gördüğümden bu yana neredeyse beş yıl geçmişti. Beni unutmuş olması için dua ediyordum. Güvende olduğuma inanmak istesem de Shooter'ın gelip beni aramayacağına tam olarak ikna olmamıştım.

Otobüsten inince iki tarafıma bakındım. Shooter beni bulacaksa, bu en savunmasız olduğum zamandı. Corner Café'ye doğru yürürken sokak sakin ve sessizdi. Yaklaşırken, binanın yan tarafında Richard'la Chuck'ı gördüm, hala uyuyorlardı.

Kafenin içinde, Sadie ve Frankie'nin açılmadan önce her şeyi düzene sokmakla meşgul olduklarını görebiliyordum.

"Kahve hazır," dedi Sadie soğuktan içeri girdiğimde. Richard'la Chuck'a kahve götüreceğimi biliyordu.

İkisine de birer bardak doldurup şeker ve krema ekledim. Her iki donanma gazisi de kahvelerini tatlı seviyordu, bu yüzden ekstra şeker ekledim.

İki fincanla döndüğümde, iki adam da uyanmış, beni bekliyordu.

"İyi uyudunuz mu?" diye sordum. Binanın yan tarafına yaslanarak nasıl dinlenebildiklerini bilmiyordum. Yatak kadar iyi olduğunu iddia ediyorlardı, ama benim velvele yapmamı istemedikleri için abarttıklarından şüpheleniyordum. İkisine yakınlaşmıştım, özellikle de Richard'a. Birkaç

BELONGS TO KAOS TEAM

kez bir sığınağa gitmelerini önermiştim ama ikisi de ilgilenmiyor gibiydi. Bunu hiç anlamıyor ve sormuyordum.

"Sen bir meleksin," dedi Richard, kahveyi minnetle kabul etti.

Karanlıktan belirsiz biri çıktı. "Bunda yanılıyorsun ihtiyar."

Sırtımda bir ürperti dolaştı. Shooter'ın sesini her yerde tanırdım. Tehditkâr bakışlarla maksatlı bir şekilde bana doğru adım attı. Hatırladığımdan daha zayıftı, boynuna sarılmış büyük bir yılan dövmesi vardı.

Donakaldım, kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Dilini mi yuttun Shay?" diye hırıldadı. Gözleri karanlık ve soğuktu. Adam ruhsuzdu.

"Rahat bırak onu," diye direndi Richard.

"Kalan dişlerini sökmeden kapa çeneni ihtiyar."

Fiziksel zararı göze almak istemeyen Chuck gözden kayboldu ama Richard beni terk etmeyi reddederek olduğu yerde kaldı.

"Sorun yok Richard. Git," dedim. İstediğim son şey Shooter'ın arkadaşıma zarar vermesiydi.

"Onu duydun. Kaybol," dedi Shooter, yaşlı adamı kenara itti. "Kadınımla konuşmam gerek."

"Beş yıl oldu Shooter. Artık senin kadının değilim."

Yüzüme sert bir tokat attı, ağzıma kan tadı geldi. "Ben öyle olmadığını söyleyene kadar benim kadınımsın."

Elimi yanağıma bastırarak sordum, "Beni nasıl buldun?" Bunu öğrenmek neden önemliydi, tahmin edemedim.

Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Denedim," diye fısıldadım, kaldırıma ağız dolusu kan tükürerek. Richard bana anlayışlı bir bakış attı ama bana hiçbir şekilde yardım edemezdi.

Shooter Richard'a sinirlendi, bağırarak kenara itti, "Git."

"Hayır."

"Richard, lütfen."

Shooter beni tekrar tokatlayınca gözlerimde şimşekler çakarak geriye doğru tökezledim.

"Sen ortadan kaybolunca kadar ona vurmaya devam edeceğim."

"Onu terk etmiyorum," diye direndi Richard, Shooter'a toslayarak omuz attı.

Darbe Shooter'ı yerinden kıpırdatmadı.

"Bana ne yaptığın umurumda değil, Shooter, onu rahat bırak."

"Bu yaşlı adamı önemsiyor musun?" diye sordu Shooter, Richard'ı paltosunun ensesinden kavrayıp, boğulacak hale gelinceye kadar ayaklarını yerden kesti. Sıcak kahve plastik bardaktan kaldırıma döküldü. Richard kurtulmaya çalıştı, ama işe yaramadı. Fazla direnemeyecek kadar yaşlı ve güçsüzdü.

"Tamam, tamam," diye bağırdım. "Benden ne istiyorsun?"

"Caden nerede?" diye sordu Shooter.

"Bilmiyorum," dedim artan bir umutsuzlukla. "Yemin ederim."

"Palavra atma bana—"

"Bilmiyorum," diye bağırdım tekrar, üstüne basa basa. "Kardeşimi yıllardır görmedim."

"Sana inanmıyorum. O sümüklü pislik sanki annesiymişsin gibi sana yapışıktı. Nerede olduğunu biliyorsun, bu yüzden söyle, aksi halde..." Tehdidini havada bıraktı.

"Yemin ederim bilmiyorum."

Shooter kısa, hastalıklı bir kahkaha attı. "Küçük kardeşine her zaman bir zaafın vardı. Onu koruduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Korumuyorum, yemin ederim."

Geri çekilmek için küçük adımlar atarak elimden geldiğince Shooter'dan uzaklaştım. Sadie'yle Frankie'nin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeleri, araştırmaya gelmeleri için dua ediyordum. Kafenin bu tarafı karanlıktı ve pencere yoktu. Kaçma şansım sıfırdı. Richard'ı bırakmak bir seçenek değildi.

Shooter serbest bırakınca Richard sendeleyerek binanın yan tarafına düştü. Kolu serbest kalınca Shooter yumruğunu savurdu ve yüzümün yan tarafına attığı yumrukla beni geriye doğru fırlattı. "Sen sadece bu işe yararsın. Güçsüz. Omurgasız. Beyaz pislik."

Yıldızları sayarak bir tuğla gibi düştüm. Kaldırıma düşer düşmez Shooter kaburgalarımı tekmeledi. Arkamı dönüp dizlerimin üstünde doğrulmaya çalıştım ama yumruklarıyla beni engelledi. Saçlarımdan kavrayıp alnımı kaldırıma çarptı.

Richard çığlık attı. Belki de ben atmıştım.

Shooter beni öldürecekti. Zaten ömür boyu hapis cezası almıştı, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Onu teslim et kadın." Başımın yan tarafı betona çarptı.

"Ondan hemen uzaklaş, yoksa pişman olursun."

Birinin konuştuğunu duydum ama ses çok uzaktan geliyor gibiydi. Bilinçli kalmakta güçlük çekiyordum. Frankie'nin sesine benziyordu ama o olamazdı. Frankie kafenin içinde mutfaktaydı, kahvaltı kalabalığına hazırlanıyordu.

Uzakta bir siren çaldı. Gözlerimi kırpıştırdım ve Frankie'nin elinde bir beyzbol sopası olduğunu gördüm. Chuck sopalı paspasa benzer bir şeyle yanında duruyordu. Beni bununla Shooter'a karşı savunabileceğini düşündüğü için gülmek istedim. Gene de denediği için ona muhabbet duydum.

BELONGS TO KAOS TEAM

Oturmaya davranmıştım ki Shooter küfrederek ağır botuyla kaburgalarıma tekrar tekme attı. Yan tarafıma acı yayıldı. Soluğum kesilerek dizlerim büküldü, kendimi korumak için karnıma sarıldım. O sırada karanlığın beni sardığını hissettim. Mücadele ettim ama işe yaramadı.

Ne kadar baygın kaldım bilmiyorum. Muhtemelen bir iki dakika. Kendime geldiğimde, Richard gözlerinde yaşlarla kaldırımda yanıma diz çökmüştü.

Sadie diğer tarafımda elimi tutuyordu.

"Bekle, Shay," diye fısıldadı. "Yardım arabası yolda."

Gözlerinde gördüğüm endişeyi merak ederek arkadaşlarıma şaşkınlıkla baktım. "Ben..." Herkese iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama yapamayacağımı anladım.

"Üzgünüm, Shay... Çok üzgünüm," dedi Frankie. "Bilmiyordum. Daha erken gelirdim..."

Cılız bir tebessümle ona anladığımı belirttim.

Her yerim ağrıyordu. Başım sanki biri kafatasıma bir çekiçle vuruyormuş gibi zonkluyordu. Kafamdaki yaradan gözlerime kan akıyordu. Yüzlerinde korku ve endişe okuyor, sandığımdan çok daha kötü durumda olduğumu biliyordum. Nefes almak zor geliyordu, bilinçli kalmaya çabalarken her şey bulanıklaştı.

Aklımın bir yerlerinde beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşündüm. Shooter kafamı kuvvetli çarpmıştı. Tekme de atmıştı.

Yıllar önce, bir kafa travmasından sonra bilinçli kalmanın önemli olduğunu duymuştum. Kim söylemişti bunu bana? Bir öğretmen mi? Hayır. İlk yardım dersine mi kaydolmuştum? Ne zaman olmuştu bu? Hatırlayamıyordum. Tüm çabalarıma rağmen gözlerimi de açık tutamıyordum. Gözlerim kapandı ve kıpırdatamadım.

Benden tarafa sesler geliyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Farklı sesler... Sadie ya da Frankie değil. Yabancı sesler... Bir ses sanki bir polisten geliyordu. Sorduğu sorulardan anlayabiliyordum. Polisler her zaman çok soru sorardı.

Sonra kaldırımdan kaldırılıyordum. İçimi dalgalanan bir his kapladı. Uçabildiğimi hatırlamıyordum. Kim bilirdi? Belki de Peter Pan kitabındaki karakterlerden biriydim. Neydi o kızın ismi? Bunu da hatırlayamadım. Daha fazla okumalıydım. Wendy, işte buydu. Wendy. Güzel isim.

Daha fazla ses, yabancı sesler. Sözleri ağızda geveleniyordu, sonra sesler yükseldi ve yumuşadı. İş başındayken içiyorlar mıydı? Birinin onları rapor etmesi gerekiyordu. Elimi kaldırmaya çalıştım ama kıpırdamıyordu. Zorlayarak tekrar denedim, ama boşuna.

"Shay, şimdi seni hastaneye götürüyoruz," dedi sözleri geveleyen bir adam.

Madem elimi hareket ettiremiyordum, gözlerimi açabilmeliydim. Hastaneler pahalıydı ve bunu gerçekten karşılayamazdım.

Shooter ödemeliydi. İşte buydu. Ona ödetirdim.

Hayır. Onu bir daha asla ama asla görmek istemiyordum. Onu veya Caden'ı. Kardeşim... Shooter kardeşimi bulursa kesinlikle öldürürdü. Caden'ın ölmesini istemiyordum.

Shooter'ın bana nasıl baktığını hatırlayınca içim korku ve adrenalinle doldu. Caden'ı istiyordu.

Birdenbire Shooter gene belirdi. Ondan kötülük yayılıyordu.

Çığlık atmaya çalıştım, ama sesim çıkmadı. Dosdoğru bana baktı, uzanıp iki elinle kavrayarak boğazımı sıktı.

Kaçmaya çabalarken tüm sinirlerime panik yayıldı. Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum ve kimse bana yardım etmiyordu. Neden içki içen adamlar beni öldürmeden önce Shooter'ı durdurmaya çalışmıyorlardı?

"Çırpınıyor."

BELONGS TO KAOS TEAM

Birisi konuşuyordu, Shooter değildi.

Çırpınmıyordum. Shooter'dan kaçmak için gücümün yettiği her şeyi yapıyordum. Onu benden uzaklaştırmaları gerekirdi. Ne yaptığını göremiyorlar mıydı?

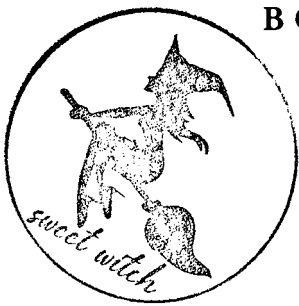
Neden bana gene yaklaşmasına izin verdiler? Bana verdiği zararı görmediler mi?

Keskin bir ses kulaklarımı rahatsız etti. İtfaiye sireni mi? Buna sevindim çünkü Shooter'ı uzaklaştırdı ve rahatlayabildim. İçimi rahatlama kapladı.

Başım daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Ağrı o kadar şiddetliydi ki beni kör ediyordu.

Gözlerimi açmaya çalıştım. Gerçekten denedim ama yapamadım.

Daha fazla uyanık kalmak imkânsızdı, ilk yardımda öğrendiklerimi yapmak istesem de yapamadım. Mücadele etmeme rağmen karanlığa teslim oldum.

BÖLÜM 20

Drew

Vaaz notlarım güzel bir şekilde ilerlerken birisi ofisimin kapısı çaldı.

"Evet."

Genelde, ofise biri geldiğinde Mary Lou dahili telefondan haber verirdi.

Asistanım kapıyı açtı, içeri girip arkasından kapattı. Kesinlikle bir şey olmuştu.

Daha ben soramadan Mary Lou konuştu. "Lobide seninle konuşmak isteyen iki adam var. Seni tanıdıklarını iddia ediyorlar."

"Bir problem mi var?"

Mary Lou tedirgin görünüyordu. "Evsiz adamlara benziyorlar."

Tereddüdü beni şaşırtmıştı. "Sorun olmadığına eminim. İçeri al onları."

Kararımı sorguluyormuş gibi hala duruyordu. "Emin misin? Gitmelerini isteyebilirim. Gergin ve üzgün görünüyorlar. Geldiklerinde polisi aramayı düşündüm. Hala yapabilirim. Sence en iyisi bu mu?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Bana göre Mary Lou kapıda aslan kesilme eğilimindeydi. Bir ara Arama ve Kurtarma için dışarı çıktığım gece çok sayıda evsizle karşılaştığımı açıklardım. Onlara kim olduğumu ve ihtiyaç olursa beni nerede bulabileceklerini söylemiştim. Belki de tedirgin ve kararsız görünmeye devam eden asistanıma bundan bahsetmeliydim.

"Ben ilgilenirim," diyerek masamdan kalktım.

Fuayeye girdiğimde, ziyaretçilerimin Shay'in iki arkadaşı Richard ve Chuck olduğunu gördüm. Onları selamlamak üzereyken ayağa fırlayıp yanıma koşturdular. İkisi aynı anda konuşuyordu, ta ki ben onları durdurana kadar.

Elimi kaldırıp onları susturdum. "Birer birer."

"Biz elimizden geleni yaptık, ama yaralandı," dedi pat diye Richard. Yüzünün yan tarafı şişmiş, kararıp morarmaya başlamıştı.

"Kötü yaralandı, Peder. Çok kötü," diye ekledi Chuck.

"Shay mi yaralandı?" Ancak ondan bahsediyor olabilirlerdi.

Richard başını salladı, gözleri yaşla doldu. "Onu durdurmaya çalıştım, ama iri yarı bir adamdı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yere fırlattı."

"Ben kaçıp yardım getirdim," diye ekledi Chuck. "Richard onu terk etmedi. Kesinlikle bırakmadı Richard. O canavara karşı koydu. O bir kahramandı, gerçek bir kahramandı." Diğer adam gözleri gururla parlayarak arkadaşına baktı.

"Shay'e ne oldu?" dedim. Kendi çabalarından daha sonra bahsedebilirlerdi. Bana gereken Shay hakkında bir şeyler öğrenmekti. "Yardım arabası gelip onu hastaneye götürdü."

"Hangi hastaneye?"

İki yaşlı kurt omuz silkti. Hiçbir fikirleri yoktu.

"Kim yaraladı onu?" diye sordum.

"Adını bilmiyorum," dedi Chuck.

"Ona Shooter diyordu," dedi Richard. "Adam onu çok eskiden tanıyormuş. Kardeşi Caden'ı nerede bulacağını söylemesini istedi. Shay bilmediğini söylemeye çalıştı, ama adam inanmadı ve sonra ona vurmaya devam etti. Ne yaptıysam onu durduramadım."

Midem bir Atlantik fırtınasının ortasında bir yelkenli gibi kaynıyordu. Hızla ofisime döndüm, paltomu aldım ve Mary Lou'ya bilgi alır almaz onu arayacağımı söyledim. Konuşmamıza kulak misafiri olduğunu biliyordum.

"Öğleden sonra randevu programımı iptal etmen gerekebilir."

"Ama—"

Dinlemek için oyalanmadım. Richard'la Chuck benimle arabaya bindiler, ikisi de aynı anda konuşuyor, daha fazla ayrıntı ekliyorlardı. Chuck'ın sopalı paspasla Shooter'ın peşine düştüğünü, ama Frankie'nin elinde beyzbol sopası olduğunu öğrendim.

En önemli konu Shay'e ulaşmak ve iyi olacağından emin olmaktı. Daha fazla bilgi almak için en iyi yer Corner Café'ydi. Madem ki Sadie'yle Frankie olay yerindeydi, Shay'in yardım arabasıyla hangi hastaneye götürüldüğünü söyleyebilirlerdi. Neyse ki kafe, kahvaltıyla öğle yemeği arasında sakindi.

Kafeye girer girmez Sadie beni bekliyormuş gibi kafasını kaldırıp baktı. Olay saatler önce olmasına rağmen garson kadın hala solgun ve gergindi. Beni görür görmez, sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi ağzını örttü.

"Hangi hastane?" İki ayağım kapıdan içeride, hiçbir giriş yapmadan sordum. Havadan sudan konuşacak vaktim yoktu. Sadie olaydaki rolünü ve bildiklerini daha sonra anlatabilirdi. Şu anda, Shay'e ulaşmak için yakıcı bir istek duyuyordum.

"Swedish," diye seslendi Sadie.

"Teşekkürler." Hızla geri dönüp neredeyse restorandan çıkar çıkmaz Richard ve Chuck'la karşılaştım.

İki adam şaşkın görünüyordu, sanki bir sonra ne yapacaklarını bilmiyormuş gibiydiler.

"Geliyor musunuz?" diye seslendim omuzumun üzerinden.

"Evet," dedi Richard otomatik olarak.

"Sence uygun olur mu?" Chuck tereddüt ediyordu.

"Karar senin." İstemiyorsa, bana eşlik etmesi için ikna etmeye meyilli değildim.

Arabayı park ettiğim yere koştururken hem Richard hem de Chuck yetişmeye çabalayarak peşimden geldiler. Arabada Chuck'ın tedirgin olduğunu, birkaç saniyede bir ağırlığını bir o tarafa bir bu tarafa verdiğini fark ettim.

Neyse ki Swedish'te park edecek iyi bir yer biliyordum ve hemen oraya girdim. Katie'yi kaybetmeden önce papaz olarak gönüllü olmuştum, bölgeye ve personele aşinaydım.

Sağlık görevlilerinin Shay'i muhtemelen oraya götüreceğini bildiğim için acil servis girişine doğru ilerlerken Richard'la Chuck arkamdan geldiler. Ben resepsiyonisti geçtim, iki adam bekleme odasında kaldı. Kimse orada bulunmamı sorgulamadı, çünkü tanıyor ve saygı gösteriyorlardı.

Shay'i bölmelerden birinde bulmam uzun sürmedi. Ne kadar kötü dövüldüğünü görünce, anında takatim kesildi ve başım döndü. Dengede durmak için kolumu dışarı çıkarıp duvara tutundum.

"Drew?"

Başımı kaldırıp baktığımda Dr. John Carson'ı gördüm.

"Tanıdığın biri mi?" diye sordu Shay'den tarafa bakarak.

Başımı salladım. "Evet. Bir arkadaş. İyi bir arkadaş..." Şayet Shay'e duyduğum hislerden bir şüphem varsa bile hırpalanmış yüzünü ve saçındaki kanı görmek ihtiyacım olan tek cevaptı. Bir an kusacağımı düşündüm.

Birinin onu dövmesi, onu incitmeye cesaret etmesi beni öylesine güçlü bir öfkeyle doldurmuştu ki yumruğumu duvara çarpmamak için tüm azmimi kullanmam gerekti. Bu hayvanı yakalamak ve daha kötü olmasa bile, en azından Shay'i dövdüğü kadar dövmek istiyordum. Mizaç olarak şiddet eğilimli bir adam değildim ama şu anda kendimi kolaylıkla kaybedebilirdim.

"Drew? İyi misin?"

Dengemi bulmak için havayı içime çektim, ciğerlerimden nefes alarak sakin ve aklı başında kalmaya çalıştım.

"Ne kadar kötü hasar görmüş?" diye sordum Dr. Carson'a.

"Şu anda test sonuçlarını bekliyorum."

"Baygın mı?" Shay odaya girdiğimden beri kıpırdamamıştı. Doğru, henüz onunla konuşmamıştım ama uyanık olsaydı sesimi duyar, yanında olduğumu anlardı.

"Arkadaşın komada Peder. Test sonuçlarını beklememe rağmen kafatasının kırıldığından oldukça eminim."

Kafatası kırığı ciddi bir işti. Şoku ve korkuyu bastırmaya çalıştım. "Ameliyat?"

"Henüz bilmiyorum ama mümkün."

Doktor hafifçe omzuma vurdu. Carson iyi bir doktor ve iyi bir insandı. Karımı biliyordu ve acil tıpta uzmanlaşırken, sonlara doğru benimle birlikte Katie'nin başında beklemişti.

"Burada kalmana izin veremeyiz," dedi nazikçe.

"Biliyorum." Kısmen daha önce kapı dışarı edilmeyi beklemiştim. "Onunla bir dakika konuşabilir miyim?"

Duraksadı. "Bir dakikadan fazla değil."

Sedyeye yaklaştım, Shay'in gevşek elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve avucunun içini öptüm. "Buradayım tatlım. İyileşeceksin, duyuyor musun?" Duygulara boğulmuştum, sesim çatlak çıkıyordu. Ondan ayrılmaktan nefret ediyordum, ama başka seçenek yoktu.

Dr. Carson beni odadan çıkardı. "Test sonuçları gelir gelmez sana ne yapabileceğimi bildireceğim."

"Teşekkürler." Her adımı istemeye istemeye atarak odadan çıktım.

Bekleme alanına dönerek Richard'la Chuck'ı buldum. Richard bir köşeye çekilmiş tek başına oturuyordu. Chuck hemen gidebileceğinden emin olmak istiyormuş gibi kapının yanında oyalanıyordu. Ben yaklaşırken soru ve endişe dolu bakışlarla bana baktılar.

"Nasıl bizim kız?" diye sordu Richard bana doğru yürürken. Chuck ona katıldı ama gözleri sürgülü cam kapıdaydı.

"Pek iyi değil." Sandalyeye çöküp kafamı öne eğdim. Bir yanımla beni daha iyi hazırlamadıkları için onları paylamak istiyordum. Şaşkınlığım içinde Shay'e birkaç dikiş atılabileceğini, şurada burada birkaç çürük olabileceğini düşünmüştüm. Bu çok daha kötüydü.

Cep telefonumu çıkarıp ofisi aradım. Mary Lou telefonu hemen açtı.

"Öğleden sonra geri kalan randevularımı iptal et," dedim ona. Bu nedenle, haftanın geri kalanında her gün birini halletmem gerekecekti. Her şey Shay'in gelecekteki tedavisine bağlıydı.

Bir saat daha geçti, ama beş altı saat gibi geldiğine yemin edebilirdim. Sabırsızlıkla, korkuyla koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyor, dua ediyor ve iyi olması için Tanrı'ya yakarıyordum.

Kahve makinesini bulup kendime bir fincan aldım, sonra Richard ve Chuck için de birer tane aldım. Bana olup bitenleri anlatmaya çalıştılar ama ben dinleyemedim, ayrıntıları duymaya dayanamıyordum. Shay'e uygulanan şiddetin kanıtı yüzüne vahşice yazılmıştı.

Dr. Carson görününce ona doğru koşturdum, az kalsın yürüteçle yürüyen yaşlı bir adamı deviriyordum. Bol bol özür diledikten sonra doktorun yanına gittim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Ciddi ve sıkıntılı göründüğünü fark edince en kötüsünden korktum.

"Şüphelendiğim gibi, Shay'in kafatası kırılmış. Beyninde baskı artıyor. Başka bir doktora danıştıktan sonra, ameliyat olması gerektiğine karar verildi."

Anında boğazım sıkışıp tıkandı, konuşamadım. Konuşmaya çalışırsam sesimin ciyaklama gibi çıkacağından korktum, bu yüzden sessiz kaldım. Dr. Carson devam etti. "Arkadaşın şu anda ameliyat için hazırlanıyor."

Richard ve Chuck gelip detayları açıklamam için bana bakarak iki yanımda durdular. "Ameliyat olacak," dedim, korkudan tıkanan boğazım tutarlı konuşacak kadar gevşeyince.

Ameliyat ünitesi birkaç kat yukarıdaydı. Richard ve Chuck beklemekten başka yapabilecekleri bir şey olmadığını bildiklerinden hastaneden ayrılmaya karar verdiler. Belli ki hastanede olmak onları rahatsız ediyordu, özellikle Chuck'ı. Her şeyin nasıl sonuçlandığını onlara bildireceğime söz verdim.

"Shay güçlü," diye güvence verdi Richard. "O zorbaya karşı koydu. Ben...Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Richard'ın onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyordum. Ona bunu söyleyince yaşlı adamın gözleri yaşla doldu.

"Bir kızım olsaydı, Shay gibi olmasını isterdim," diye fısıldadı, gözlerini ovuşturup burnunu çekerek. Paltosunun kolunu akan burnunun altından geçirdi.

Ameliyat bekleme alanı genişti, masa başında bir hastane gönüllüsü soruları yanıtlamaya ve gerekirse personelle kontrol etmeye hazırdı. İlk girdiğimde oda doluydu.

Birkaç saat sonra koridora çıkıp telefonumu çıkardım. Papaz olarak hizmet ettiğimde cep telefonlarına izin verilmiyordu. Belli ki kısıtlama kaldırılmıştı. Başkalarının cep telefonlarını kullandıklarını görmüştüm, kimse sorgulamamıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Linda Kincaid ikinci çalmadan sonra cevap verdi. Ona güveniyor, akşam dışarıdayken çocuklara iyi bakılacağını biliyordum.

Kısa bir selamlaşmadan sonra sordum, "Okuldan sonra Mark ve Sarah'ya bakar mısın?"

"Elbette. Seni ne zaman bekleyeyim?"

Buna cevap vermek zordu. "Emin olamam. Bir arkadaşımın ameliyattan çıkmasını bekliyorum."

Hemen halden anladı. "Üzgünüm. Tanıdığım biri mi?"

"Shay. Bu sabah saldırıya uğramış."

"Shay mi?" dedi soluğu kesilerek. "Neden biri ona saldırsın ki?"

Uzun bir açıklama yapmaktansa, konudan tamamen kaçındım. "Durum ciddi. Onun için mümkün olduğunca burada kalmak istiyorum."

"Tabii ki. Benden ne istersen yaparım."

"Teşekkür ederim," dedim fısıltıyla, sözlerin ötesinde minnettardım. "Bilgi alır almaz seni ararım."

Shay'in ameliyattan çıktığı haberini almadan önce doksan dakika daha geçti. O zamana kadar Lilly Palmer bana katılmıştı. İkimiz birlikte sessizce oturduk. Çok geçmeden odada sadece ikimiz kaldık.

"Ona dikkatli olmasını söylemiştim," diye fısıldadı Lilly. "Böyle bir şeyin olmasından korkuyordum. Bu kadar yol kat etti..." Söylemek istediklerinin gerisi unutulup gitti. Lilly duygusal olarak sertti ama ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Yanıma ilk geldiğinde gözleri parlıyordu, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibiydi. İkisinin yakın olduğunu biliyordum ve Shay'in böyle iyi bir arkadaşı olduğu için memnundum.

Cerrah odaya girince hem Lilly hem de ben Shay'in durumu hakkında bilgi almak için endişeyle ayağa kalktık.

"Aileden misiniz?" diye sordu doktor.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bildiğim kadarıyla ailesi yok; ben papazıyım," dedim. Daha fazlasıydım ama bahsetmedim.

"Ben arkadaşıyım," dedi Lilly kendiliğinden.

Cerrah, ameliyatın ayrıntılarını ve Shay'in beyni üzerindeki baskıyı hafifletmek için neyin gerekli olduğunu uzun uzadıya açıkladı. Sonuç olarak Shay'in gidişatı iyiydi ama uyanması günler olmasa da birkaç saat alacaktı.

Toparlanıp bir odaya alındıktan sonra onu görebilecektik.

Lilly ailevi yükümlülükleri nedeniyle ayrılmak zorunda kaldı, ama bildirilecek bir şey olur olmaz ona bilgi vereceğime söz verdim. Lilly'yi asansöre kadar geçirdim, döndüğümde Shay'in ameliyathaneden çıkıp odasına yerleştiğini öğrendim. Yatağının yanına bir sandalye çekip elini tuttum, yaralandığını duyduğumdan beri yaptığım gibi hararetle dua ettim.

İkinci gün bir ara Kevin geldi ve birlikte dua ettik. Lilly Palmer her gün uğradı, Richard da uğradı, ama Chuck gelmedi. Neyse ki Linda çocuklara göz kulak oluyordu.

Mark ve Sarah'nın hatırı için, gece eve gidip sorularını yanıtladım. Sarah Shay için dua etti, Mark'ın da yaptığından şüphelendim, ama kızımın yaptığı gibi yatağın yanında diz çökmedi.

Shay dört gün komadan çıkmadı ve o zaman ona aşık olduğumu fark ettim. Doğrusu onun başucunda olmasaydım gerçeği kabul etmem ne kadar sürerdi bilmiyorum. Yanında otururken, benim ve çocuklarım için ne kadar önemli olduğunun giderek daha fazla farkına vardım.

Şimdi bunu ona haber vermenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

BÖLÜM 21

Shay

Uyandığımda tek görebildiğim göz kamaştırıcı bir ışık oldu. Gözlerimi açtım ve hızla tekrar kapattım.

"Shay? Uyanık mısın?"

Drew'nun sesiydi. Burada yanımda mıydı? Ama neredeydim ben? Zihnim karmakarışıktı, ne olduğunu anlayamıyordum, hem Tanrı aşkına, tüm bu parlak ışıklar neden bana odaklanmıştı?

Birisi elimi aldı, parmaklarımı öpüyordu. Drew olduğunu tahmin ediyordum, ama beni kör eden bu ışıklarla gözlerimi açamıyordum.

"Beni duyabiliyorsan parmaklarımı sık."

Drew'nun elini sıktım.

"Teşekkürler Tanrı'm. Teşekkür ederim," diye o kadar içten bir duyguyla fısıldadı ki ne olduğunu merak ettim.

Susuzluktan boğazım kavruluyordu. Drew düşüncelerimi okuyor gibiydi çünkü dudaklarımda bir pipet hissettim ve açgözlülükle emdim. "Nerede..." Soruyu bitiremedim ama belli ki Drew ne sorduğumu biliyordu, cevap verdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hastanedesin. Saldırıya uğradıktan sonra beynindeki baskıyı hafifletmek için ameliyat oldun. Kafatasında kırık vardı."

Saldırıya mı uğramıştım? Bunu hatırlamıyordum. Kim bana bu kadar zarar vermek isterdi ki?

"Hemşireye bilincinin yerinde olduğunu bildirmem gerekiyor." Elimi bıraktı, Drew odadan çıkarken kapının açılıp kapandığını duydum.

Bir kez daha gözlerimi açmaya çalıştım, ama ışığın yoğun parlaklığı karşısında yapamadım. Güneşe bakıyormuşum gibi geliyordu.

Drew, hemen hayati belirtilerimi almaya ve benimle konuşmaya başlayan bir hemşireyle döndüğünde birkaç saniyeden fazla gitmiş gibi görünmüyordu. Uyku dürtüsünü hissetmem uzun sürmedi. Etrafımı sesler kuşattı, konuşan her kimse rahatlamış ve memnun olmuş gibiydi.

Gülümsemeye çalıştım. Bende cevapları olmayan acil sorular soruldu. Karanlığın beni tekrar uykunun rahatlığına davet ettiğini hissedebiliyordum. Ah, acelem yoktu, Drew'nun bana her şeyi daha sonra açıklayabileceğini düşündüm.

Bir daha uyandığımda gene sesler duydum. Biri Lilly Palmer'a aitti, diğeriyse tanımadığım biriydi. Konuşmalarını dinlemek hoşuma gitti. Lilly ikinci kişiye bir yıl önce Umut Merkezi'nde nasıl tanıştığımızı anlatıyordu. Nasıl bir çalımla geldiğimi ve bunun nasıl yavaş yavaş değiştiğini anlatıyordu. Sesinde, ne kadar yol kat ettiğimi, aynı zamanda daha ne kadar ilerlemem gerektiğini anlamamı sağlayan bir gurur vardı.

Yol boyunca çok fazla yardım aldığımı ve bu yardımın çoğunun Lilly'den geldiğini açıklamak istiyordum. Kadın, Deniz Kuvvetlerinde talim çavuşu olmalıydı. Beni çığlık atıp kaçarak saklanmak isteyene kadar itip dürtmüştü ama

BELONGS TO KAOS TEAM

bana aşıladığı estetik jimnastik değildi. Lilly beni yıllardır yanımda sürüklediğim duygusal çöplerle yüzleşmeye zorlamıştı. Kızgınlıklar, öfke, korkular — hiçbir şey göz ardı edilmemiş ya da bir kenara itilmemişti. Çok fazla acı ve gözyaşı vardı ama sonunda buna değmişti. Danışmanlık seansımızın bir noktasında, ayağa kalkıp Lilly'ye bağıracak kadar sinirlendiğimi hatırlıyorum. Beni çok zorlamıştı ve daha fazla dayanamayacaktım. Yüzünü kaplayan kocaman tebessümü beni şok etmişti. O an benim için dönüm noktası olmuştu.

"Başına bunların gelmesinden nefret ediyorum," dedi Lilly.

Evet, ilginç. Ben de bana ne olduğunu bilmek isterdim.

Lilly devam etti, "Anladığım kadarıyla, adam yakalanmadı."

"Polis yaralanmasından kimin sorumlu olduğunu biliyor mu?"

"Shay'in geçmişinden bir adam. Sokaktaki adıyla Shooter."

Shooter. Shooter? Kafamda bir patlama oldu, çığlık atmış olmalıyım çünkü Lilly kolumu tuttu. "Shay? İyi misin? Birini çağırmamı ister misin?"

Başımı iki yana sallamayı başardım. Beni yaralayan Shooter mıydı? Hapishanede olması gerekirken bu nasıl mümkün olmuştu? Peki olanları neden hatırlayamıyordum? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra tekrar uykuya dalmış olmalıyım.

Bir sonraki uyanmamda ışıklar o kadar parlak veya göz alıcı değildi, gözlerimi birkaç saniyeden fazla açabildim. Hemen başucumda oturan Drew'yu gördüm. İncil'i kucağındaydı, okuyor gibi görünüyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı, yüzünü geniş bir tebessüm kapladı. İncil'i bırakıp ayağa kalktı ve bana baktı. "Uyandın."

Gülümsemeye çalıştım.

"Biraz daha su ister misin?"

"Lütfen." Daha önce yaptığı gibi pipeti dudaklarıma yerleştirdi ve uzun bir yudum aldım.

Drew bardağı bir kenara koyduğunda, elimi başıma götürüp bandajları yokladım. Bunu yapar yapmaz hafızamın bir kısmı geri geldi. Richard'la Chuck'ın benimle birlikte olduklarını hatırlayınca hemen yaralanmış olabileceklerinden endişelendim.

"Richard?"

"Senin için çok endişelendi. Her gün hastanedeydi. Kapıda duruyor, odaya girmiyor. Henüz tam olarak anlayamadım ama çok nazik biri. Koridordan sana bakıyor, burnunu çekiyor ve uzaklaşıyor; sonra geri geliyor, biraz daha bakıyor, burnunu çekiyor ve gidiyor."

"Richard beni kurtarmaya çalıştı. Chuck iyi mi?"

"İkisi de iyi. Richard'ın yaptıklarını duydum. Adam çok cesaretli." Drew bana baktı, yüzünde yavaş yavaş bir tebessüm belirdi. "Uzun zamandır uyanmanı ve konuşmanı bekliyordum. Şu anda yapabiliyorsun, daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğini düşünüyorum."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Evet, bahse girerim. Ne zamandır bu haldeyim?"

"Bir süredir. Dört gün. Hayatımın en uzun üç günü."

O kadar şefkatli bir bakışla yanağıma dokundu ki ağlamaya başlayacağımdan korkarak dudağımı ısırdım. Olup biten her şey beni mahvetmekle tehdit ediyordu.

"Polis Shooter'ı bulamadı mı?"

Drew başını iki yana salladı, yüzü karardı. "Henüz bulamadı. Yakalanması sadece an meselesi."

Kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Kardeşimi arıyor." Bu saldırıdan sağ kurtulmayı başarmam, Shooter'ın bir daha denemeyeceği anlamına gelmiyordu. Nerede çalıştığımı biliyordu ve büyük ihtimalle ev adresimi de bulmuştu. O anda korku beni o kadar güçlü ve sıkı bir mengene içine aldı ki nefes almakta zorlandım.

"Sence seni nasıl bulmuştur?" diye sordu Drew.

Yaralanmamdan Shooter'ın sorumlu olduğunu öğrendiğimden beri aklımın bir köşesinde aynı soru dolanıp duruyordu. "Richard Caden'ı bulmak için etrafı kolaçan ediyordu. Kardeşimle alakalı hiçbir şey istemiyorum, ama buralarda olup olmadığını öğrenmek istedim. Richard etrafta onu soruşturuyordu. Sanırım onu bulmayı, yapabilirse beni dahil etmeden ona yardım edebilmeyi umuyordu. Onu uyarmaya çalıştım. Kardeşimi ne kadar sevsem de takip edemeyeceğim bir yolda. Daha önce ona yardım ettiğimi sanıyordum ama bedelini ödeyen bendim."

Drew kaşlarını çattı.

"Shooter benim aracılığımla Caden'a ulaşabileceğine inanıyor ve istediğini alana kadar durmayacak." Shooter'ı tanıyordum, hayır cevabını kabul etmeyecekti. Daha önce bana inanmamış, bu yüzden bana saldırmıştı. Onu tekrar denemekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu ve ona gereken bilgileri vermediğimde bedelini öderdim. Shooter için beni öldürmek mesele değildi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim," diye üsteledi Drew,

Tüm benliğimle güvende olduğuma inanmak istiyordum ama tecrübem bana aksini söylüyordu. "Muhtemelen nerede yaşadığımı biliyordur."

"Artık değil."

Cevabı ortada kaldı. Gözlerimi kırpıştırdım, ne ima ettiğinden emin değildim. "Ne demek istiyorsun?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Artık küçük evde yaşamıyorsun."

"Ne?"

Drew elime uzanıp her ikisini de tutarken omuzları gevşedi. "Hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum. Bir süre önce kilisenin bodrumunda küçük bir daire olduğunu söylemiştim. Bir zamanlar gençlik papazı orada yaşıyordu. Küçük bir yer ama gerekli her şey var."

"Hiçbir daire hakkında bir şey hatırlamıyorum." Yani, belki Drew'nun böyle bir şeyler dediğini hayal meyal hatırlıyordum, ama bu iki hafta önce olmuştu.

"Çoğunlukla depolama için kullanıldı. Yaşlılar kiralamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüler. Ek gelir kilisenin bütçesini karşılamasına yardımcı olacaktır. Başlangıçta buna karşıydım çünkü bir kiracıya hazırlanmak için çok fazla iş gerektirecekti. O zamandan beri fikrimi değiştirdim."

"O daireye taşınmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Aslında, olanları ve Shooter'ın yakalanmadığını duyar duymaz senin için bu kararı verdim."

"Öyle mi?"

Elimi kavradı, parmaklarımı sıktı. "Tehlikede olmana izin vermiyorum. Linda Kincaid'le Lilly Palmer ve diğer birkaç gönüllü, daireyi taşınmana hazırlamak için yorulmadan çalışıyorlar. Lilly'nin söylediğine göre, taburcu olduğunda tamamen taşınmış olacaksın. Eski evine tekrar gitmen bile gerekmeyecek."

"İşim..."

"Geri dönmeye hazır olduğunda seni bekliyor olacak, sadece sabahları ben götürüp vardiyan bitince ben alacağım."

"Drew—"

"Benimle tartışmayı planlıyorsan, nefesini boşa tüketme," diye lafımı kesti. "Her şey kararlaştırıldı. Hiçbirimiz Shooter'a bir daha sana yaklaşma şansı vermek istemiyoruz. Kilisenin bodrum katı güvenlidir, alarm sistemi var.

Yeni aydınlatma da yaptırdım. Ayrıca neredeyse bitişikte yaşıyorum."

Drew'ya ve çocuklara yakın olma fikri birkaç farklı düzeyde çekici geliyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, arkadaşlarımın bana gösterdiği sevgi ve ilgiden mahcup olmuştum.

"Rica ederim," dedi Drew. "Ha, unutmadan, Sarah sana bir resim yaptı." Arkasını dönüp resme uzandı.

Resmi görünce yüksek sesle güldüm. Dokuz yaşındaki küçük kız beni kafam vücudumun iki katı büyüklüğünde bir yatakta yatarken çöp adam olarak çizmişti. Yatağın yanında bir serum askısıyla üzerinde İncil bulunan bir komodin vardı. Resmin altına büyük harflerle ÇABUK OL VE İYİLEŞ yazmıştı.

Bu saldırıdan bu yana uyanık kaldığım en uzun süreydi ve beni çok yormuştu. Gözlerimi açık tutmak için mücadele etsem de kapanıp duruyorlardı. "Sanırım biraz uyumam gerekiyor."

"Öyle yap."

"İstemiyorum." Uyuyakalırsam, Drew'nun yanımda olduğu değerli dakikaları boşa harcayacaktım, bunu kesinlikle yapmak istemiyordum. "Seni görmeyi kaçırmış olacağım."

"Uyandığında burada olacağım."

"Söz mü?"

"Söz." Eğilip yanağımdan öptü.

Yakınımda olması harika bir duyguydu ama savaş çoktan kaybedilmişti, uykunun çekimini hissedebiliyordum ve karşı koyamadım.

Zamanın önemi yoktu ve fısıltı sesleriyle uyandım. Drew'nun sesini hemen tanıdım. İkinci ses belli belirsiz tanıdık geliyordu. İsim için hafızamı zorladım.

"Durumu nasıl?"

Drew yanıtladı. "Daha iyi. Daha önce uyanmıştı ve konuştuk. Her seferinde daha uzun uyanık kalıyor. Bu iyiye işaret."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Biraz zaman aldı, ama kadının sesinin Linda Kincaid'e ait olduğunu anladım.

"Dairede her şey hazır mı?" diye sordu Drew.

"Evet, tüm eşyalarını taşıdık. Lilly şu anda orada ambalajları açıyor. Shay hastaneden taburcu olduğunda her şey tertipli olmalı."

Uyanık olduğumu onlara belirtmeliydim, ama sıcak ve yumuşak seslere dalmak ve rahatlamak daha kolaydı.

"Minnettarım," dedi Drew.

Ben de öyleydi. Bu ameliyattan ve diğer yaralarımdan kurtulmamın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yokken, toparlanıp taşınacak enerjiyi bulmam haftalar alabilirdi. Benim için her şeyin önceden ayarlanmış ve yerine getirilmiş olması tamamen beklenmedik bir hediyeydi.

"Doğru olanı yaptığından emin misin, Drew?"

Linda'nın sesindeki tereddüdü duymuştum.

"Niye sordun?"

Sanki Linda'nın sorusuna içerlemiş gibi, sözlerinde savunma izleri olduğunu fark ettim.

"Shay'den hoşlandığını biliyorum."

"Hoşlanmanın ötesinde. Onu çok önemsiyorum."

Önemsiyor muydu? İçime sıcacık bir duygu yayıldı. Drew'nun onun hakkında aynı şekilde hissettiğimi bilmesini her şeyden çok istiyordum.

"Sorun nedir?" diye sordu Drew.

Linda sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi durdu. "Beni yanlış anlama, Drew. Bence Shay harika, sadece hapishanede olduğu söylentileri yayıldı."

Drew sessizdi, ama gözlerim kapalıyken bile ondan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Ve?" diye üsteledi.

"Ve, şey... Söylentiler var."

"Ne gibi söylentiler?" Drew'nun sesi gergindi.

"Bazı kilise üyeleri onun ne kadar güvenilir olduğunu merak ediyordu. Onun bodrum katındaki dairede yaşaması birkaç kişiyi endişelendirdi."

"Sen de sorusu olanlardan mısın?" diye sordu Drew.

Linda hemen cevap vermeyince cevabını anladım ve kalbim sıkıştı.

"Benim endişem Shay'le ilgili değil," diye devam etti Linda. "Başka kadınlar varken onunla ilişki kurmanın senin için ne kadar uygun olduğunu merak ediyorum —"

"Daha uygun seçimler mi demek istiyorsun?" diye onun yerine tamamladı Drew. "Bundan bahsettiğin için teşekkür ederim. Sanırım şaşırmamalıyım. Ayrıca kilise ailemin Shay'i tanıma şansı olduğunda, fikirlerini değiştireceklerini de biliyorum. O harika bir kadın, zamanla cemaat de bunu anlayacak."

"Bundan emin misin, Drew? Shay'in hayatında olmasının papazımız olarak rolün konusunda cemaatin kafasında soru işareti yaratmasını hiç istemem."

Bu sefer doğru kelimeleri arayan Drew gibi görünüyordu. "Bu beni şaşırtıyor, Linda. Kilise ailemden vazgeçmeme eğilimindeyim ama söylediklerin olursa, peki, öyle olsun."

Linda'nın nutku tutulmuş gibiydi. "Drew," dedi, sesinde şok titreşimleriyle. "Bu kadın için kiliseyi terk edeceğini söylerken ciddi misin? Bir suçlu, geçmişi kusurlu bir kadın, eski bir mahkûm?"

"Evet." Drew kararında tereddüt etmedi.

Takip eden şaşkın sessizlikten sonra Drew tekrar konuştu.

"Bu beni şok ediyor, Linda çünkü seni her zaman cömert ruhlu biri olarak görmüşümdür. Söylediklerin açısından, Shay'i benim kadar iyi tanımıyorsun. Onu tanıdığımdan beri bir kez olsun başkalarından yararlanmadı. Birisi için olumsuz bir şey söylediğini hiç duymadım. Sevecen, düşünceli, içten ve çalışkan biri."

Linda'nın cevabı hızla geldi. "Drew, lütfen beni yanlış anlama. Bundan bahsetmemin tek nedeni, bilmen gerektiğini düşünmem."

"Ve bunu takdir ediyorum."

"Yaşlılardan biri Shay'in kiliseye taşınması konusunda seninle görüşebilir. Fikir ilk önerildiğinde susturdun, sonra işe koyulup tartışma yapmadan mekânı ona kiraladın."

"Yaşlılara bir e-posta gönderdim. Daha önce tartışılmıştı ve bir sorun olacağını düşünmedim. Bir sonraki toplantıda konu gündeme gelirse o zaman ilgilenirim."

Drew'nun benim yüzümden papazlıktan istifa etmesine aklımdan çığlık attım. Böyle bir şeyi düşünmesine bile izin vermezdim.

"Lloyd'la ben, Shay'in daireye taşınmasının önüne hiçbir engel çıkmaması için elimizden geleni yapacağız," dedi Linda Drew'ya. "Sadece dedikodu olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Drew ve Linda'nın gittiğini duyana kadar uyuyormuş gibi davranmaya devam ettim. Duyduklarımla yüreğim daralıyordu. Drew'ya yakın yaşama fikrini sevmiş olsam da ona ya da kariyerine zarar vermek istemiyordum. Ona âşık oluyordum ve yapamayacağım tek şey, onu hizmet ettiği kiliseyle benim aramda seçim yapması gereken bir duruma sokmaktı.

BÖLÜM 22

Drew

Yaşlılardan Alex Turnbull'un Shay'in bodrum katında yaşamasıyla ilgili sorularını yanıtlayarak sıkıntılı bir öğleden sonra geçirmiştim. Linda, yaşlıların daireyi ona kiralamakla ilgili soruları ve endişeleri olduğu konusunda haklıydı. Alex'le konuşarak bir saatten fazla zaman harcadım – yetersiz zamanımdan bir saat.

Konuşmamızın sonunda Alex'in şüpheleri devam ediyordu. Neyse ki, Shay'e bir şans vermeyi ve kararımı yönetim kuruluna endişe konusu olarak bildirmemeyi kabul etti. Bunun için minnettardım.

Eve döndüğümde, Mark bir video oyununa kendini kaptırmış televizyonun karşısında oturuyordu. Oğlum bu oyunlara gitgide daha fazla zaman harcıyor gibiydi. Onun başka aktivitelerle ilgilenmesi için uğraşmıştım, ama başka hiçbir şeye meyilli değildi. Oğlumdan pek şikâyetim yoktu. Notları iyiydi ve başkalarıyla iyi geçiniyor gibi görünüyordu. Gözünün morardığı bir olay olmuştu. Bana neler olduğunu tam olarak hiç anlatmamıştı. Tüm olayı geride bırakmayı tercih etmiş gibi görünüyordu. Kararını anlıyor

ve saygı duyuyordum. Onun sadece kapalı bir çocuk olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Oğlumu olduğu gibi seviyordum ve onu fiziksel olarak daha aktif görmek istesem de sevmediği bir şeye zorlamayacaktım.

Sarah ortalıkta görünmüyordu, bir haftadır hastaneden eve gelmiş olan Shay'in evinde olduğunu tahmin ediyordum. Kızım Shay'le olabildiğince çok vakit geçiriyordu. Bu ikisi için de iyi oluyordu. Shay sıkılmıştı ve huzursuzdu, Sarah onu meşgul ediyordu ve Sarah, Shay'in ilgisiyle gelişiyordu. Kızım bir anneye açtı, tanıştıkları ilk andan itibaren Shay'e ısınmıştı.

"Sarah nerede?" diye sordum oğluma eve girince. Her an misafir bekliyordum ve kahve hazırlıyordum.

Mark beni duymazdan geldi. "Oğlum. Sarah?" Sorumu bu sefer daha yüksek sesle tekrarladım.

Mark gözünü televizyon ekranından ayırmadan cevap verdi, "Shay'i görmeye gitti."

Tahmin ettiğim gibi, Shay henüz uzun ziyaretlere hazır değildi. Hâlâ takatsizdi ama yapabildiği anda derslerine ve işine dönmeye kararlıydı.

Shay'e yapılan tüm yardımlardan memnundum. Birkaç arkadaşı yardım etmek için harekete geçmişti. Lilly Palmer, Sadie, Alice ve pek tanımadığım birkaç başkası onu kontrol etmek için sık sık ziyaret ediyorlardı. Destek, sevgi ve cesaret vermekten başka yapacakları fazla bir şey yoktu.

Durumunun iyi olduğunu görüp rahatlamak ihtiyacıyla ben de birkaç ziyaret yapmıştım. Mark'ın da onu ziyarete gittiğini biliyordum, bu beni şaşırtmış ve memnun etmişti. Görünüşe göre mantık soruları üzerinde çalışıyor ve matematik bulmacaları içeren oyunlar oynuyorlardı. Bana göre değildi ama ikisi bu entelektüel uğraştan hoşlanıyor gibiydi.

Shay'le daha fazla zaman geçirmek isterdim, ama bu imkânsızdı. Kilisedeki sorumluluklarım beni uzak tutuyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Neredeyse 7/24 hastaneye gitmiştim ve danışmanlık randevularıyla diğer papazlık görevlerinde oldukça geri kalmıştım.

Son haberlere göre Shooter polisin tespitinden yakayı sıyırarak kayıplara karışmıştı. Nerede olduğu konusunda yetkililerle temas halindeydim. Seattle bölgesinde görüldüğü bildirilmişti ama tutuklanmamıştı. Hilekâr bir şeytandı ama yakalanmaktan sonsuza kadar kaçınamazdı.

Richard'la Chuck, Shooter'ın Shay'i tekrar bulmasından endişelendikleri için herhangi bir şüpheli durumu bildirme sözü vererek kilise alanında nöbet tutmayı ilke edinmişlerdi. Şükürler olsun ki şimdiye kadar hiçbir şey görmemişlerdi.

"Shay'i ziyaret edecek misin?" diye sordu Mark.

Shay'i görme fikri çok çekici gelmişti. "Daha sonra gideceğim. Birkaç dakika içinde birkaç arkadaşım uğrayacak."

"Kim?"

"Tanımıyorsun. İsimleri Richard ve Chuck."

"Kilisede yeniler mi?"

"Hayır. Onlarla Shay aracılığıyla tanıştım. Sokaklarda yaşıyorlar."

Bu bilgi oğlumu ürküttüyse bile, belli etmedi. Şu ana kadar video ekranından gözünü ayırmamıştı, ejderhaları ya da uzaydan bazı yaratıkları öldürmeye kararlıydı, hangisi olduğunu anlayamamıştım.

Birkaç dakika sonra, tam da dediğim gibi zil çaldı. Richard'la Chuck'a kapıyı açtım. Richard eve girdi, ama Chuck eşiğin öbür tarafında kaldı.

"Ben nöbet tutacağım," diye açıkladı Chuck.

Richard arkadaşına dikkatle baktı. "Demiştin ki—"

"Burada kalacağım," diye diretti Chuck. Evin içine baktı, bu onu içeri girmekten vazgeçirmek için yeterli görünüyordu. Chuck'ı daha fazla tanıdıkça, kapalı alanlarda rahatsız olduğunu daha çok fark ediyordum. En soğuk gecelerde bile sığınağa gitmek yerine açık havada uyumayı tercih ediyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hem Richard hem de ben onu ikna etmeye çalışmıştık ama boşuna... Chuck için buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum ve söylemiyordu.

Shay'i hastanede ziyaret söz konusuyken bile, Chuck bir kez olsun gelmemişti. Richard her şeyin asansörle ilgili olduğunu ve arkadaşının dışarıda beklemeyi tercih ettiğini söylemişti.

"Uzun sürmeyecek," dedi Richard eve girerken. Birkaç deliği olan örgü beresini çıkardı.

Onun da biraz tedirgin göründüğünü fark ettim. Sormadan ona bir fincan kahve doldurup kremayla şeker ekledim ve mutfak masasına koydum.

Richard gözleriyle odayı taradı.

"Bu benim oğlum Mark," dedim.

Mark bize arkası dönük oturuyordu, ama kolunu kaldırarak selamladı.

"Merhaba," dedi çekinerek Richard, sanki Mark'ın oyununu bozmak istemiyormuş gibiydi. Richard bir sandalye çekerek oturdu ve kahveye bakarak bardağı iki eliyle kavradı.

Kendi kahvemi alarak karşısına oturdum. "Anladığım kadarıyla Shay'in kardeşini araştıran sendin değil mi?"

Richard başını salladı. "Buna yol açacağını bilmiyordum."

"Elbette bilmiyordun. Böyle bir şey olacağını hiçbirimiz tahmin edemezdik. Kendini suçlama. Shay'e zarar verme sorumluluğu Shooter'da, başka kimsede değil."

Richard başını yana eğdi. Bana inanmak istediğini, ama Shay yaralandığı için kendini çok kötü hissettiğini biliyordum.

"Caden'ı bulmak istemenin sebebi ne?" diye sordum.

Richard elindeki örgü başlığı döndürerek ve yere bakarak mırıldandı, "Shay bana kahve getiriyordu. Bunu yapmaya mecbur değildi. O adam, Frankie, kafenin sahibi beni etrafta istemiyordu. Kimseye bir zararım yoktu. Bak, orada şu ızgara vardı. Dışarı sıcak hava veriyordu, orası geceleri sığınağa giremediğim zaman durulacak en sıcak yerdi."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Anlıyorum."

"Shay için yapabileceğim bir şey olabileceğini düşünmemiştim, anlarsın, teşekkür etmek için. Pek bir şeyim yok, olana da ihtiyacım var."

"Elbette," diye kabul ettim.

"Bir keresinde kardeşinden bahsetti. Hapishanede kaldığı sürede ondan hiç haber alamadığını söyledi, ben de düşündüm ki, eğer onu bulursam ona yardım edebilirim, ona yardım edebilecek insanlara yönlendirebilirim. Shay'e bir kez bahsetmiştim, bana gerçekten çok teşekkür etti ama sonra Caden'ın kendisinin yardım istemesinin daha iyi olacağını söyledi."

"Caden'ın kendisinin iyileşmek istemesi gerekiyor," dedim.

"Biliyorum," dedi Richard çabucak. "Ama ben bu sokaklarda yaşıyordum. Bir çıkış olmadığına, umursayan kimse olmadığına inanmaya başladığında insanın nasıl moralsiz olabileceğini biliyorum. Ben de öyleydim. Shay'in kardeşine ulaşabilecek biri varsa o da ben olurum. Bunu ona teşekkür etmek için yapmak istedim."

"Çok düşünceli davranmışsın."

"Onun yaralanmasına yol açacağı hiç aklıma gelmedi."

"Shooter onu nasıl buldu?" Bu soru aklımda dönüp duruyordu.

"Sanırım bu kazara oldu," dedi Richard. "Anlattığım gibi, haber salmıştım ama yemin ederim Shay hakkında kimseye bilgi vermedim. Tek aklıma gelen Shooter beni aramaya geldi ve o sabah tesadüfen Shay'le karşılaştı. Kesinlikle öyle, tüm temas kurduklarım bana geliyordu. Shay'e değil."

Richard, bazılarının Shay'in başına gelenler için onu suçlayabileceğinden korkuyordu. Ben suçlamıyordum ve suçlayan başka birinin olduğundan da kuşkum vardı. Özellikle de Shay.

"Shay sana Caden hakkında ne söyledi?"

Richard sırlarını paylaşmak istemiyormuş gibi omuz silkti.

"Shay'in parayı onun için çaldığını biliyorum." Davranışlarını kesinlikle haklı çıkarmasa da Shay o sırada yargılanacağını biliyor olmalıydı. Kardeşi uğruna kendini feda etmişti. "Ve Richard, biliyorum ki Shay iyileşmenin bir parçası olarak kardeşinden uzak durmanın iyi olacağına karar verdi ve doğrusu buna katılıyorum. Kardeşini bulmakta başarılı oldun mu?"

"Hayır, üzgünüm. Elimden geldiği kadar bilgi aldım, bu da pek fazla değildi. En son San Francisco'da yaşıyor olabileceğini duydum ve bu büyük bir olasılık. Bana söyleyen adamın o sırada kafası iyiydi, bu yüzden onu güvenilir bir kaynak olarak saymazdım."

"İstersen kulaklarını açık tut. Caden, Shay için bir tehdit. Benim önceliğim onu güvende tutmak."

"Katılıyorum. Bir şey duyarsam, haberin olur."

"Buna memnun olurum."

Richard kalan kahvesini içip ayağa kalktı. "Chuck'a götürebileceğim bir bardak var mı? Böyle süslü bir kupa değil, belki tek kullanımlık bir bardak?"

"Elbette." Richard'ın kahvesini sevdiği gibi, arkadaşının da öyle seveceğini düşünerek Chuck için bir fincan hazırladım. Tek bulabildiğim soğuk içecekler için tek kullanımlık bir bardaktı ama Richard aldırmıyor gibiydi.

Richard'ın çoktan Shay'in kardeşini aradığını ve pek bir şey bulamadığını görünce, Caden'ın nerede olduğunu başka kim sorabileceğimi düşündüm, sadece Shay'in güvenliğinden emin olmak için değil, aynı zamanda istiyorsa kardeşine yardım etmek için.

Ertesi Çarşamba arkadaşlarımla basketbola gitmeden önce, Umut Merkezi'nde Kevin Forester'la konuşmak istedim.

"Ne oldu?" diye sordu Kevin ofisine girdiğimde. Sahada buluşmaya sadece birkaç dakika kaldığını bildiği için beni gördüğüne şaşırmış görünüyordu.

Masasının önündeki koltuğa oturarak birkaç dakika alabileceğini belirttim.

"Shay hastaneden çıktığından beri her şey yolunda mı?" diye sordu Kevin.

"Her şey çok iyi gidiyor. İşe ve derslerine geri dönmek için sabırsızlanıyor."

Kevin koltuğunda arkasına yaslandı. "Ona okulunu bitirir bitirmez burada bir işi olduğunu söyledim."

"Söyledi bana." Kevin'le diğerlerinin ona duyduğu inanç, güven ve kendi yeteneği, Shay'de meydana gelen duygusal iyileşmede uzun bir yol kat etmesini sağlamıştı.

Kevin alışkanlığı üzere havadan sudan konuştuktan sonra, sabırla ziyaretimin sebebine gelmemi bekledi.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Arkadaşım tereddüt etmedi. "Elbette. Ne istersen."

Kevin ne isteyeceğimi bile bilmiyordu ve şimdiden kabul etmişti. Bu, arkadaşım olarak Kevin ve paylaştığımız güçlü bağ hakkında çok şey anlatıyordu. Çok fazla yakın arkadaşım yoktu. Kilisede yaşlılarla çalışıyordum ve diğerleriyle samimiydim, ama aramızda bir ayrılık, bir mesafe vardı. Kevin'le öyle değildi. Birbirimizle sırlarımızı, korkularımızı ve endişelerimizi paylaşacak kadar rahat, eşit bir oyun sahasındaydık. Eğer durum tersine çevrilseydi, Kevin istediği takdirde ona yardım etmek için elimden geleni yapardım.

"Neye ihtiyacın var?"

"Shay'in bir erkek kardeşi var. Saldırıya uğramasının sebebi oydu. Onu bulmak istiyorum. Mümkün olursa sokaktan kurtarmak istiyorum."

Kevin karnında ellerini kavuşturdu. "Caden'ı biliyorum."

"Öyle mi?" Cesaret bularak daha dik oturdum.

"Richard, San Francisco bölgesinde yaşıyor olabileceğini düşünüyordu."

"Bunu bilmiyordum," dedim, Kevin'e ayrıntıları anlatmam gerekmediği için minnettardım. "Benim bildiklerim Shay'in söyledikleri. Artık yeni bir hayatı var ve onunla temastan kaçınmaya çalışıyor ki bence bu iyi fikir. Ona ulaşamayacağından emin olmak istiyorum. Caden buralardaysa, onu bir tür programa sokabileceğini umuyordum."

"Tabii ki Drew, ama Caden'ın yardımı istemesi gerekiyor. Onu zorlamak hiçbir işe yaramaz. Hazır olması gerek."

Bunu biliyordum ama Shay'i güvende tutmayı umuyordum, bu da kardeşini elimden geldiğince ondan uzak tutmam anlamına geliyordu.

"Açıkçası Caden'ın Körfez Bölgesi'nde ve Shay'den olabildiğince uzakta olduğunu umuyorum ama fırsat çıkarsa ne yapabilirsen memnun olurum."

Kevin içini çekti, kaygısını hissedebiliyordum. Uyuşturucu bağımlılarıyla uğraşmak benim uzmanlık alanım değildi. Seksen, doksan yaşındaki dulları öğle yemeğine götürüyordum. Sadece Shay'le tanışıp Kevin'le tekrar bağlantı kurduğumdan beri, papazlık zamanım dışında sokak hizmetleriyle ilgim olmuştu. "Richard antenleri açık tutuyor ve benim kadar endişeli. Caden buralardaysa, Richard'ın onu bulup sana yönlendirmek için elinden geleni yapacağına inanıyorum."

"Richard kesinlikle en iyi kaynağımız, ama elinde sadece bir isim olduğuna bakılırsa, bu büyük bir belirsizlik. Caden gibi adamların isim değiştirmesi alışılmadık bir şey değil, özellikle de Shooter gibi biri ya da kolluk kuvvetlerinin aradığı biriyse."

Buna katılıyordum. "Elimde yardım edecek bir şey var." Caden'ın fotoğrafına çıkarıp arkadaşıma verdim. "Lilly bunu Shay'i kilisenin dairesine taşırken bulmuş. Kopyasını

yaptırdım. Richard'da da bir tane var." Kevin birkaç dakika fotoğrafa baktı. "Bunu sığınaklarda dolaştıracağım ve elimden geleni yapacağım."

"Memnun olurum."

Kevin yavaşça doğruldu. Basketbol sahasına gitmeye hazırlandığını tahmin ettim. Birkaç dakika erken giderdik, ama bu bana ısınmam için fırsat verirdi.

Bunun yerine Kevin kendisi bir soru sordu. "Peki sen nasılsın?"

Gerçeğe ne kadar yakın olmam gerektiğini tarttım. Gerçek şu ki eskisinden daha iyiydim, yine de daha gidecek yolum vardı. Katie'nin ölümü, sevgi dolu bir Tanrı'ya olan inancımı neredeyse yok etmişti. Dört uzun yıl bu soruyla mücadele edip durmuştum.

Shay'le tanıştıktan sonra benim için her şey değişmişti. Birbirimizi tam olarak doğru zamanda bulmuştuk. Hayatta tesadüfler olmadığına inanıyordum.

"Nasıl mıyım?" diye Kevin'in sorusunu tekrarladım. "Daha iyiyim, Kevin. Çok daha iyiyim ve bunun büyük kısmı Shay'le ilgili."

En yakın arkadaşım sırıttı. "Değişiklikleri görüyorum."

"Mesele şu ki, Shay'e karşı duygularımla ne yapacağımı bilmiyorum. Beni mutlu ediyor. Çocuklar onu seviyor. Ama iş romantizme gelince, beceriksizim. Bana yardım edecek bir fikrin var mı?"

Kevin bu sefer güldü. "Üzgünüm, tek başınasın, ama yolunu bulacağına eminim. Katie'yle yapmıştın."

BÖLÜM 23

Shay

İşe ve okula geri dönmek kendimi tekrar insan gibi hissettirmişti. Saçlarım tekrar uzuyordu ve aynada korkmadan kendime bakabiliyordum. Kendime benzemeye başlamıştım.

Hapisten çıktığımdan beri görünüşüm değişmişti. Saçımın şeklinden ya da farklı bir makyaj markası kullandığım için değildi. Hayır, değişiklikler dış görünüşten ziyade içseldi. Annemi kaybettiğimden bu yana hatırlamadığım kadar mutluydum. Üstelik, Drew ve çocuklarına âşık oluyordum. Onlara yakın yaşamak harikaydı. Sarah'yı hemen hemen her gün görüyordum; ben de annesizdim ve onun çocuk haliyle özdeşleşebiliyordum. Mark'ı tanımak o kadar kolay değildi ama video oyunları üzerinden bağ kuruyor, yapboz yapmaktan keyif alıyorduk. Duygularını paylaşmaya pek hevesli değildi, ancak benim için sorun olmuyordu. Ergen bir çocuktu ama gene de yolunu buluyordu. Annesinin kaybından mı yoksa başka bir sebeple mi bu kadar sessiz ve içine kapanık olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden istesem de onu sorularla bunaltmıyordum, olduğu gibi kabul etmeye kararlıydım.

BELONGS TO KAOS TEAM

Drew sözüne sadık kalarak beni sabahları işe götürmekte diretiyordu, sonra, vardiyamı bitirdiğimde Frankie şahsen beni otobüs durağına götürüyor, güvenli bir şekilde binene kadar bekliyordu. Gece derslerim için öğrenci arkadaşlarımdan biriyle gidip gelebiliyordum, bu da gayet iyi yürüyordu.

Normal rutinime ilk döndüğümde, sürekli Shooter'a ikinci kez rastlama korkusuyla yaşıyordum. Böyle bir şey olursa bu karşılaşmadan sağ çıkmayı beklemiyordum. İlk birkaç günden sonra bir tür aydınlanma yaşadım. Ya hayatımı korku içinde yaşayabileceğime ya da basitçe söylemek gerekirse, hayatımı yaşayabileceğime karar verdim. Güvende olduğumdan emin olmak için omuzumun üzerinden bakmaktan ya da her köşeyi dönmeden önce durmaktan vaz geçtim. Bunun yerine rahatlamayı ve Tanrı'ya güvenmeyi seçtim. Ya böyle olacaktı ya da yakında kendi gölgemden korkar olacaktım.

Bu karar tutumumda büyük bir fark yarattı. Kilise dairesinde yaşamak da hayatı değiştiriyordu. Drew dairenin küçük olduğunu söylüyordu. Küçük evimin içini hiç görmediği belliydi. Daire, önceki yaşam alanımdan dört kat daha büyük olmalıydı. İlk başta bunca alanla ne yapacağımı bilememiştim. Yavaş yavaş bir şeyler doldurmaya başladım. O kadar uzun süre hiçbir şey olmadan yaşamıştım ki bu tam bir eğlenceydi. İlk taşındığımda, bu dairenin gerçekten benim olmasına şaşırmış ve heyecanlanmış, bir odadan diğerine dolaşmıştım.

Yeni evimi sevdiğim ve Drew'la çocuklarına yakın yaşamaktan memnun olduğum için, kilise ailesine bana iyi bir yatırım yaptıklarını kanıtlamak istiyordum. Yaşlıları ve benimle ilgili endişeleri olan diğerlerini güvenilir olduğuma ikna etmenin tek yolu katılımda bulunmaktı. Drew'ya zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. Ona çok şey borçluydum.

BELONGS TO KAOS TEAM

Minnettarlığımı göstermek için ayda bir kreşte gönüllü oldum, bir Pazar Okulu sınıfında ders veriyordum ve haziran ayı sonlarında yapılması planlanan Tatil İncil Okulu'nun koordinatörü olmak için kaydolmuştum. Koroya katılmak istiyordum, ama çalışma Çarşamba'ydı, okul gecesiydi.

Cumartesi sabahı, Seattle'daki en sevdiğim yerlerden biri olan Pike Place Market'e yürüdüm. Pazarda taze sebze ve meyve satılıyordu. Orada alışveriş yapmak başlı başına bir deneyimdi ve bunu seviyordum. Yürüyüş bana iyi geliyordu.

Alışveriş gezimden sonra yokuş yukarı yürürken Drew'nun düşünceleriyle yüreğim ısındı. Her açıdan harikaydı. Ona âşık oluyordum ve onun da benim için güçlü hisler beslediğinden oldukça emindim. İkimiz de bundan bahsetmemiştik ama biliyordum. Hastanede benimle geçirdiği onca zamandan sonra nasıl olmazdım ki?

İşin can sıkıcı yanı, ikimiz de bu duygulara göre hareket etmiyorduk ve bu fiziksel temas eksikliği beni deli ediyordu. Sadece birkaç kez öpüşmüştük.

Öpüşmüştük!

Son zamanlarda birkaç kez yaklaşmıştık ama hep ya Mark'la Sarah ya da kiliseden biri tarafından kesintiye uğramıştık. Kilise dairesine taşındığımdan beri pek çok kez böyle olmuştu. Drew bundan hiç bahsetmemesine rağmen, benim kadar hüsrana uğradığını biliyordum. Açıklanamaz bir şekilde, ikimiz de birbirimize hissettiklerimizi açıkça konuştuğumuzda olacaklardan biraz korkuyorduk.

Ama bunun yakında olacağını biliyordum.

Alışveriş torbalarını yüklenerek kiliseye doğru yürüdüm. Daireme doğru ilerlemeye başladığımda, Drew'nun kilise ve papaz evi arasında yürüdüğünü gördüm. Omuzlarının öne doğru eğik olmasından, bir şeyler olduğunu anladım. Onunla buluşmak için acele ederek adımlarımı hızlandırdım.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Drew." Adını seslendim, ama ya beni duymamıştı ya da çağrımı duymazdan gelmeyi seçmişti.

Kararlılıkla ona yetişmek için acele ederken, alışveriş torbaları kollarımda zıplayarak yarı koştum.

"Drew," diye bağırdım bu sefer daha yüksek sesle.

Başını kaldırıp baktı, beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Hemen durarak yanına gitmemi bekledi. Yüzünde acı izleri vardı.

"Shay." İsmim kederli bir fısıltıydı.

Onu bu kadar açıkça üzen bir şeyi paylaşacağını umuyordum. "Seni yakalamaya çalıştım ama beni duymadın."

Elini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Üzgünüm... Kafam biraz meşgul."

Duraksadım, burnumu sokmak istemiyordum ama yardım edebileceğim bir şey var mı diye de merak ediyordum. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Omuzlarında Çin Seddi'nin ağırlığı varmış gibi görünüyordu. Drew'yu tanıdığım bunca zamanda, gözlerinde şimdiki gibi perişan bir ifade hiç görmemiştim.

"Birkaç günlüğüne şehirden ayrılmam gerekiyor."

"Tamam." En büyük korkum, bu her neyse, başıma gelenlerle ilgili olmasıydı. Alışveriş torbalarının yerini değiştirdim, ağırlıkları kollarımı kesiyordu.

Drew otomatik olarak torbaları benden aldı. Evime doğru yürümeye başladım. Gözlerine bakmam gerekmediğinde sormak daha kolaydı. "Bunun Shooter'la bir ilgisi yok, değil mi?" Elini omuzuma koyarak beni durdurdu.

"Hayır. Az önce, akıl hocam olarak gördüğüm bir dostumun ölüm haberini aldım."

"Ah Drew, çok üzüldüm. Birkaç hafta önce Spokane'de ziyaretine gittiğin adam mı?"

Drew başını sallayarak fısıldadı, "Evet. Joe'nun ölümü bekleniyordu ama bu şoku ortadan kaldırmıyor."

Sokak kapısını açıp Drew için açık tuttum. Torbaları mutfak tezgahına koydu. Arkasını döndüğünde, gözlerinde yaşların parladığını gördüm. Burnunun kemerini sıktı. "Joe'yu görme şansım olduğu için şükrediyorum."

Belli ki Joe Drew'ya yakın olan ve sevdiği biriydi. Onu böyle derin bir duygusal acı içinde görmek beni üzüyordu.

"Mark ve Sarah'yla birkaç gün kalmak ister miydin" diye sordu, duygularını kontrol etmek için çaba sarf ediyordu.

"Elbette."

"Linda Kincaid yapardı, ama çocuklarla benim için zaten çok şey yaptı. Sadece ondan medet ummaktan nefret ediyorum."

"Drew, Mark'la Sarah'yı seviyorum. Onlarla kalmak beni mutlu eder."

"Teşekkür ederim." Kelimeler sanki tıkanıyormuş gibi çıkıyordu.

Onu böyle yas tutarken görmek beni öldürüyordu. Acı çektiğini bildiğim için, hareketlerimi sorgulamayarak ona uzandım. Kollarımı vücuduna dolayıp kendime çektim. Kaybını devralmak, elimden geldiğince uzaklaştırmak istiyordum.

Karşılık vermesi birkaç saniye sürdü. Bunu yaptığında kollarını bana dolayıp sarıldı, o kadar sıkı tutuyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Kaburgalarım iyileşmişti ama kuvvetle kucaklaması neredeyse nefesimi kesti.

Boynumun gözyaşlarından ıslandığını hissettim, bu duygu gösterisinin onu utandırdığını biliyordum. Onu teselli edebilmem yeterliydi. Hafifçe sırtını sıvazlayarak sessizce anladığımı belirttim.

Kollarımızı birbirimize dolamış ne kadar durduğumuzu tahmin bile edemiyordum. Sadece birkaç dakika veya çok daha uzun olabilirdi. Beni bıraktığında, gözlerinin hala kırmızı olduğunu fark ettim, ama şimdi kuruydular.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?" diye sordum, sırf ona dokunmak için omuzlarındaki hayali tüyleri temizleyerek.

"Mümkün olduğu kadar çabuk."

"Bu öğleden sonra mı?"

Başını salladı. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam ve sabah benim yerime vaaz verecek birini bulmam gerekiyor."

"Ben yaparım," diye şaka yaptım.

Buna tebessüm etti, benim de niyetim buydu.

"Teklif için teşekkürler ama önce soracağım birkaç kişi var. Hiçbiri olmazsa, o zaman sen varsın."

Moralini düzeltmenin bir yolunu arayarak şaka yaptığını biliyordum. "Çocuklar biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Daha değil. Seni görmeden on dakika kadar önce haber aldım."

"Sen git telefon görüşmelerini yap, ben de eve götürmek için birkaç eşyamı toplayayım."

"Tamam." Kapıya gitti, durakladı, sonra geri döndü. Gözleri dikkat ve kararlılıkla doluydu. Yanıma gelip beni kollarına aldı, dudaklarını dudaklarıma indirdi.

Bunca haftadır bu anı bekliyordum. Drew'nun dudakları dudaklarımda, sıcak, yumuşak ve talepkârdı. Dudaklarımı araladım, ona olabildiğince yakın olmaya ihtiyaç duyarak, ayak parmaklarımın ucunda durup kollarımı boynuna doladım. Güzeldi, çok güzeldi. Parmaklarımı ense kökündeki kısa tüylere soktum. Ona dokunmayı, kalbimi avucunun içinde tutan bu adamı hissetmeyi seviyordum. Daha önce, akılsızca ve tamamen yanlış nedenlerle sevmiştim. Böyle bir aşkı hiç yaşamamıştım. Kalbime dokunan, ruhuma işleyen bir aşk... Öpüşmeyi kesince, alnını benimkine dayadı ve gözlerimin derinliklerine baktı.

"Bunu haftalardır yapmak istiyordum."

Ona gülümseyerek bunca zamandır beklediğimi belli ettim. Bu anların değerini bilerek ellerimi ense kökünde tutmaya devam ettim.

"Tanrı'ya ve kiliseye hizmet edebilirim Shay ama ben hala bir erkeğim ve seni o kadar umutsuzca istiyorum ki beni yiyip bitiriyor."

Sırıttım ve alnımı tekrar onunkine dayadım. "Ben de seni istiyorum."

Rahatlamış gibi gözlerini kapattı. "Bunu umuyordum."

Sanki tadıma doyamıyormuş gibi beni defalarca öptü. Bir şey nasıl bu kadar güzel olabilirdi bilmiyorum. Gözlerimi kapayarak kokusunu içime çektim, narenciye ve yünün eşsiz karışımıyla tanımlayamadığım başka bir koku vardı.

"Çocuklara onlarla kalacağını haber vereyim," dedi. İstemeye istemeye beni bırakarak geri çekildi.

Başımı salladım. "Eve götürmek için birkaç eşya toparlamak birkaç dakikadan fazla sürmez."

"Benim yatağımda uyu," diye fısıldadı. "Ben Spokane'deyken orada olduğunu düşünmek istiyorum."

"Olur."

Gözlerini ayırmadan iç geçirdi. "Gitmem gerek."

"Biliyorum."

Gözleri kapandı. "Şu anda senden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Yanılıyordu. Aynı isteksizliği yaşadığım için ne kadar zor olduğunu gayet iyi biliyordum.

Otuz dakika sonra Drew'nun evindeydim. Sarah eve girer girmez yanıma koştu. "Babam bizimle yaşayacağını söyledi."

"Sadece baban yokken."

Sarah surat asarak elimi tuttu. "Joe amcamın öldüğünü biliyor muydun? Yaşlıydı, amcadan çok büyükbaba gibiydi ama bizi seviyordu, biz de onu seviyorduk."

BELONGS TO KAOS TEAM

Kolumu Sarah'ya dolayıp hafifçe sıktım ve üzgün olduğumu söyledim.

"Selam Mark," dedim, oturma odasında televizyonun karşısında yerde uzanan gence. Televizyon açıktı ama iPad'iyle uğraşıyordu.

"Selam," diye karşılık verdi bana bakmadan.

"Öğle yemeği için özel bir isteğiniz var mı?" diye sordum ikisine.

Mark omuzunu silkerek oyununa devam etti.

"Spagetti, " dedi Sarah.

"Spagettiden nefret ediyorum," diye mırıldandı Mark.

Kardeş kavgasına karışmaktansa, "Neden herkesin hoşuna gidecek bir yemek pişirmiyorum?" dedim. "Taco'ya ne dersiniz?"

"Taco severim," dedi Sarah hevesle. Çoktan mutfaktaydı, ocağın yanındaki çekmeceden büyük bir kızartma tavası çıkardı.

Mark sessiz kaldı.

"Mark," dedim dikkatini çekerek. Uzandığı yere yürüdüm ve Candy Crush oynadığını gördüm. "Taco senin için uygun mu?"

Omuz silkti. "Sanırım."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordum onu sohbete çekme umuduyla.

"Pek sayılmaz."

"O halde taco."

Drew bir seyahat çantasıyla yatak odasından çıktı. Sarah'ya sarıldı, Mark'ın omuzunu okşadı. "İkiniz de Shay'le uslu olun."

"Ben her zaman usluyum," dedi Sarah haklı olarak. "Çıban başı Mark."

Mark, kız kardeşine ters ters bakacak kadar gözlerini oyundan ayırdı. "Değilim."

"Çocuklar," dedi Drew sert sert. "Dediğimi yapın. Shay sizin kavganıza katlanmaya mecbur değil, anladınız mı?"

Sarah başını salladı, Mark da salladı, ama biraz tereddütle.

"Spokane'e vardığımda arayacağım," diye söz verdi onu kapıya kadar geçirirken.

Gitmesine izin vermek bana zor geliyordu. Onu bir soruyla geciktirdim. "Pazar sabahı yerine vaaz verecek birini buldun mu?"

Başını salladı. "Kevin Forester devreye girmeyi kabul etti."

Kevin'i gayet iyi tanıdığım için çok iyi bir vaaz olacağını tahmin ettim. "Arabayı dikkatli kullan," diye sıkıştırdım.

Drew kapının yanında, elinde çantayla durdu. Çantayı yere indirerek bana sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı usulca. Geri çekilirken bakışları yumuşak ve sıcaktı.

"Shay'i öpmek istiyorsan sorun değil," dedi Sarah yanımıza gelerek.

Kendimizi tutamayıp gülümsedik. Sarah'nın iznini aldığımızı bilmek güzeldi.

Drew bundan tam olarak yararlandı, dudaklarını benimkine indirdi ve kapıdan çıktıktan sonra uzun süre benimle kalacak bir öpücükle benden ayrıldı.

BÖLÜM 24

Drew

Joe'nun cenazesi çarşamba günü yapıldı ve cuma sabahı kilise ofisine döndüm. Duygusal bir süreçti. Oradayken Shay ve çocuklarla her gün bağlantı kurdum. Sohbetlerimiz kısaydı ama akıl hocamın ve arkadaşımın kaybında tam da ihtiyaç duyduğum bir destek olmuştu. Joe benimle ve yıllar boyunca akıl hocalığı yaptığı diğer papazlar yoluyla bir miras bırakmıştı. Kısa sürede unutulmayacaktı.

Daha ofise geleli bir saat olmamıştı ki Linda Kincaid ziyaretime geldi. Bir bakışta aklında bir şeyler olduğunu anladım.

"Günaydın Linda," diye selamladım. Mary Lou, Linda'nın geri döndüğümde haberdar edilmek istediği konusunda beni uyarmıştı.

"Günaydın," dedi, kollarını kavuşturarak doğrudan konuya girdi. "Anladığım kadarıyla Shay çocukların yanında kaldı."

"Evet. Bir problem mi var?" Öyle olduğunu düşünüyorsa, bu onu ilgilendirmezdi. Çatışmak istemiyordum, bu yüzden fikirlerimi kendime sakladım.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sarah kilisenin yarısına Shay'in taşındığını ve şimdi seninle yaşadığını söylemeseydi muhtemelen sorun olmazdı."

"Ne dedi?" Bunu duymamıştım.

"Beni doğru duydun. Sana şunu söyleyeyim ki haberler kilisede mermer zemine dökülen sütten daha hızlı yayıldı."

Bu komik olmasa da gülmek için önlenemez bir dürtü hissediyordum. İnsanların ne düşündüğünü ve insan doğasını bildiğim için bunu düşünmeye ne kadar hevesli olduklarını hayal edebiliyordum.

Linda başını iki yana sallayarak masamın önündeki koltuğa çöktü. "Söylentileri bastırmak için elimden geleni yaptım."

"Bunun için minnettarım," diye temin ettim, ama aynı zamanda bunu eğlenceli buluyordum. Dokuz yaşındaki masum kızım gerçekleri yanlış yorumlayarak başkalarını spekülasyon ve dedikoduya sevk etmişti.

"Bu gülünecek bir şey değil, Drew."

"Ah hadi ama Linda, bunu biraz komik bulmadığını mı söylüyorsun?" Bunu fazla ciddiye alıyordu. Biraz kuru olsa da her zaman iyi bir mizah anlayışı olduğunu biliyordum. En azından ben öyle düşünüyordum. Hemen herkes kadar şaka kaldırabiliyordu.

"Mesele şu ki, Drew, daha dikkatli olmalısın."

"Dikkatli mi?" Bu konuşmayı zaten bir kez yapmıştık. Bildiğim kadarıyla Shay kendini fazlasıyla kanıtlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Linda derin bir soluk aldı. "Görmüyor musun? Shay'den çocuklarla kalmasını isteyerek, kendini savunmasız bir duruma sokuyorsun. Shay'i yeterince seviyorum, Sarah'yla Mark'ı torunlarım gibi, seni de oğlum gibi sevdiğimi biliyorsun. Bununla birlikte, açık konuşacağım."

"Senden başka türlüsünü beklemezdim," diyerek devam etmesini işaret ettim. "Fikirlerine saygım var."

"Herkes Shay'e karşı hislerini biliyor. Duygularını gizlemek için hiç çaba sarf etmedin. Senin adına seviniyorum, Drew. Shay'le tanıştığından beri sende gerçek bir değişiklik oldu. Katie'yi kaybettiğimizden beri olduğundan daha mutlusun."

"Teşekkür ederim. Haklısın, daha mutluyum, çocuklar da öyle. Sarah'nın Shay'e nasıl yapıştığını fark ettin mi? Kızımda büyük fark yarattı, Mark'ta da öyle."

"Değişiklikleri gördüm, bu yüzden bunu söylemek bana acı veriyor."

Devam etmesini işaret ettim. Çözmem gereken sorunlar varsa, bunlarla yüzleşecektim. Linda'nın bana karşı dürüst ve açık olacağına güveniyordum.

Gözlerindeki üzüntüyü ve ciddi ifadesini görebiliyordum. Her ne olduysa arkadaşım endişelenmişti. Sarah'nın masum abes laflarının yıldırımları üzerime çektiğine inanamıyordum.

"Sen bu kilisenin ruhani liderisin ve cemaat hem ruhani hem de ahlaki açıdan seni rehber olarak görüyor."

"Shay'le fiziksel ilişkimi cidden mi soruyorsun?" diye sordum, neredeyse komik bularak. Birkaç kaçamak öpücüğün nasıl suçlanabileceğini, bu öpücüklerin yersiz cinsel davranışların kaygan yamacından aşağı düşmek olarak değerlendirilmesini anlayamıyordum.

"Tanrım, hayır," dedi hayretle. "Mesele senin konumundaki bir adamın Shay'le ilişkisinin uygunsuz olması izlenimi. Shay günaha yakın bir münasebeti temsil ediyor."

"Ne?" Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Günaha yakın münasebet mi?

Linda'nın yanakları al al olmuştu. "Drew, lütfen, bu gülünecek bir şey değil. Sözün özü, Shay hiç birimizin ilgileneceğini düşündüğümüz tarzda bir kadın değil, özellikle de Katie'den sonra..."

BELONGS TO KAOS TEAM

İçimdeki mizah kayboldu. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım, sükûnetimi korumak için elimden geleni yapıyordum. "Bu haksızlık oldu."

"Öyle miydi?" diye sordu Linda.

"Benden ne bekliyorsun?" diye sordum soğukkanlılığımı kaybederek.

"Shay'i değil."

"Neden?" diye sordum, bu konuşmayı yaptığımıza bile şaşıyordum. "Senin için Shay yeterince Hıristiyan mı değil? İsa şu anda burada dursaydı ne derdi bir fikrin var mı, çünkü ben biliyorum. Gözlerinin içine bakar ve içinizden kim ilk taşı atacak kadar hatasız diye sorardı."

"Ne demek istediğini biliyorum, Drew —"

"Bildiğini sanmıyorum," dedim lafını keserek.

"Biliyorum, ama başkaları da var ve onları hayal kırıklığına uğrattın. Katie hayattayken— "

"Katie Shay'i severdi. Onu kabullenir ve Shay'i kanatlarının altına alırdı." Oturmaya devam etmek imkânsızdı, ayağa kalktım, birbirimizle yüz yüze gelebilmek için yürüyüp masamın ön tarafına geçtim.

"Katie'nin Shay'le çocuklarının ilişkisini isteyeceğine gerçekten inanıyor musun? Cidden, Drew."

Shay'e karşı kişisel duygularımı bir yana bırakıp Linda'nın bakış açısından bakmak için elimden geleni yaptım. Söylediklerine göre, endişelenen tek kişi o değildi. Shay'le ilk tanıştığımda, bir yıldan daha eskilerde, onu çocuklarımla tanıştırmamıştım. Shay'in mezuniyet töreninde, Mark'la Sarah'yı dahil etmekte tereddüt etmiştim. Onları götürme nedenim, Sarah'ya söyleme hatası yapmış olmam ve onun gitmeye can atmasıydı.

Bir yanıt arayışıyla Katie'yi ve Shay'in çocuklarımızla ilişki kurması halinde nasıl hissedeceğini düşündüm ve o anda cevabımı aldım. Karımı tanıyordum. Shay'in başkala-

rını önemsemesini, ihtiyaç duyulan her yerde gönüllü olma isteğini derinden takdir ediyordum. İçimi bir huzur duygusu kapladı ve rahatladım.

"Katie'nin Shay'i seven ilk kişi olacağına inanıyorum çünkü başkalarının iyi yönünü arayıp bulma yeteneğine sahipti. Bunu bana da öğretmişti ve Linda, Shay'de çok fazla iyilik var. Onu, senin ve kilisedeki diğerlerinin benim gördüğüm gibi görmemesi beni üzüyor." Sarah. Dokuz yaşındaki kızım Shay'de bunu başından beri fark etmişti. Kızım annesine nasıl da benziyordu. Bunu o ana kadar fark etmemiştim.

"Shay'deki iyiliği görüyorum," diye karşılık verdi Linda. "Ama ben sadece bir kişiyim. Sabıka kaydı olduğu ve hapis yattığı gerçeğiyle kör olan başkaları var."

"Onlar için üzülüyorum," diye fısıldadım.

"Drew, seninle bu konuşmayı yapmak ister miyim sanıyorsun? Bunun gerekli olduğunu düşündüm çünkü onunla ilişkine devam edersen kilisede olacaklardan korkuyorum."

Bu beni duraklattı. Derin bir nefes aldım ve Seattle Calvary'deki papaz rolümle Shay'in hayatımın bir parçası olması arasında seçim yapmak gerekirse, ne kadar acı verirse versin Shay'i seçeceğimi fark ettim.

"Bana söylediğin her şey için minnettarım. Hiç kolay olmadığını biliyorum ama şansımı deneyeceğim." Zamanla kilise ailemin Shay'i Katie gibi sevmeye başlayacağına inanıyordum.

Linda'nın sözlerimi özümsemesi biraz zaman aldı. "Shay'in kendini kanıtlamak için çok uğraştığını biliyorum."

"Belki de çok fazla. Kilise, zamanla bu cemaate kendini adayıp ne kadar fedakârlık ettiğini, iş ve okul programına rağmen harcadığı tüm gönüllü çalışma saatlerini fark edecektir."

"Ben..."

"Bu son vaaz serisi Pazar ayinine daha çok insan getirdi, bana bu fikri kimin verdiğini hatırlıyor musun? Unutmuş olabilirsin diye söylüyorum, Shay'di."

"Biliyorum..."

"Ben bu kilisenin papazı olduğum sürece, herkesi kabul edeceğiz. Geçmiş hatalarımıza odaklanmayı reddediyorum; Tanrı her birimizi tam olarak olduğumuz yere götürür ve ben de öyle. Geçmişe odaklanmak yerine, Tanrı'nın her birimize verdiği potansiyele bakmayı tercih ederim. Gördüğüm kadarıyla Tanrı Shay'de ince bir iş yapıyor."

"Şimdi bana konuşma şansı verecek misin?" diye anlamlı anlamlı sordu Linda.

Diyeceğini demesi için işaret ettim. "Devam et."

"Ben yargılamıyorum," diye üsteledi. "Shay'e aşıksan, öyle olsun ama sonuçlarını düşünmen gerektiğini hissediyorum."

"Ona aşığım." Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Onu seviyordum. Madem ki onun için geleceğimi riske atmaya hazırdım, bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Linda'nın hafifçe rengi soldu. "Ona evlenme teklif edecek misin?"

Bu çok yüklü bir soruydu. "Henüz bilmiyorum. İlişki için erken ama bir noktada muhtemelen edeceğim."

"Bu sana pahalıya mal olabilir," dedi. "Korkarım işler bu kadar ileri giderse yaşlılar güven oylaması isteyeceklerdir. İstediğim bu değil, ama kurallara uygun bir uyarı alacağını düşünüyorum."

"O halde öyle olsun." Linda'nın iyi niyetli olduğuna inanmama rağmen, örtülü veya başka türlü tehditlerle geri adım atmayacaktım. Yaşlıların karşısına çıkmam istenirse, gerektiğinde bu köprüyü geçecektim. Doğal olarak, umudum bu noktaya gelmemesiydi. Shay'e güveniyordum ve fırsat verilirse, Shay'in onları kazanacağını biliyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Drew, ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye karşılık verdim kendimden emin.

Linda benden daha endişeli görünüyordu ve ona güven vermek istiyordum.

Ben bir şey söyleyemeden, Linda, "İş bu noktaya gelirse, Lloyd'la benim bunun olmaması için elimizden geleni yapacağımızı bilmeni istiyorum," dedi.

"Desteğin için minnettarım."

Linda aramızda olup biteni tam olarak anlamamış gibi başını yavaşça iki yana salladı.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Şimdiye dek bu kadar olduğunu bilmiyordum."

Linda hiçbir zaman duygularını gösteren türden bir kadın olmamıştı, bu yüzden uzanıp bana sarıldığında şaşırdım. Şaşkın halimle, karşılık vermem zaman aldı.

"Umarım Shay ne kadar şanslı olduğunu anlar."

Linda tamamen yanlış anlıyordu. Şanslı olan bendim. Bunu en azından henüz anlamasını beklemiyordum ama zamanla anlayacaktı.

Linda'yla sabah görüşmem günümü yeterince karmaşık hale getirmediyse, aynı öğleden sonra Kevin'den gelen bir telefon bunu yaptı.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi Kevin telefonu açtığımda.

"Geri dönmek güzel." Bu biraz abartı olmuştu. Aklım o sabah Linda'yla yaptığım konuşmaya takılmıştı. Moralimi bozmaması için uğraşıyordum. Linda isimlerden bahsetmemiş olmasına rağmen, ortalığı karıştıranın kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Alex Turnbull kilise konseyi başkanıydı ve Shay'in "kabul edilebilirliğini" en başından beri sorguluyordu. Ona daireyi kiralamakla ilgili en büyük velveleyi o çıkarmıştı. Eleştirmesinin en sinir bozucu kısmı, kilisenin mekânı kiralamasını ilk öneren ihtiyar olmasıydı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kevin'e sabahki görüşmemden bahsetmek istedim, ama aksine karar verdim. Daha sonra, desteğe ihtiyaç duyarsam ona bir arkadaş olarak giderdim. Öğüdüne ihtiyacım yoktu; Shay'in hayatımda olmasına karar vermiştim ve bu değişmeyecekti.

"Senin için haberlerim var, " dedi Kevin coşkuyla. "İyi haberler."

"Biraz faydası olabilir," diye itiraf ettim. Kevin, Joe'nun ölümü yüzünden duygusal açıdan moralsiz olduğumu düşünecekti. Onu bunun dışında aydınlatmadım.

"Durumun bu olabileceğini düşünmüştüm." Dramatik etki için durakladı. "Sanırım Shay'in kardeşini buldum."

"Caden'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Bu kadar çabuk olduğuna inanamıyordum.

"Tahmin ettiğim gibi, adını değiştirmiş. Artık Shane adını kullanıyor. Aracılarım fotoğrafını dolaştırmaya başlar başlamaz peş peşe haberler aldım."

"Seattle'da mı?"

"Tam burada."

Bu bir iyi haber/kötü haber senaryosuydu. Caden'a ulaşırsak Kevin'in sunduğu yardımı anlayıp kendisine sunulan fırsatı kabul edeceğini umuyordum. Shay'den bahsetmekten kaçınacaktım. Tek isteğim Shay'in güvende olacağının teminatıydı.

"Richard'ın tahmin ettiği gibi evsiz kamplarından birinde," dedi Kevin düşüncelerimi bölerek. "Aslında, geçen ay ziyaret ettiğimiz kamptaymış."

Bu sindirebileceğimden fazlaydı. Caden Seattle'da bir evsizler kampında yaşıyordu, Shay'le benim Arama ve Kurtarma ekibiyle ziyaret ettiğimiz kampta... Orada olduğumuz gece ablasını görüp görmediğini ve onu gördüğünde saklanıp saklanmadığını merak ettim. Ablasının civarda olduğunu bildiği düşüncesi hiç hoşuma gitmemişti.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Onunla konuştuğunda orada olmak istiyorum," dedim, Caden'ı kendim görmeye kararlıydım. Adam hakkında neler yapabileceğimi ve kafaca nerede olduğunu öğrenmeyi umuyordum. Onu Shay'den uzak tutmak ilk önceliğimdi, ama şimdi Shay'in buralarda yaşadığını biliyor olabileceğini öğrenmiştim, bu beni endişelendiriyordu. Tek bildiğim Caden onu bulmaya çalışıyor, gene acıma duygusunu uyandırmak istiyor olabilirdi ve bu kaçınmak istediğim bir şeydi. Konuşmayı Kevin'e bırakacaktım, ama onunla konuşurken orada olmak istiyordum.

"Üzerinde çalışıyorum, kardeşim. Richard'la Chuck'a ulaştım, bir görüşme ayarlayıp ayarlayamayacaklarını sordum."

"Ne zaman?" Sabırsızlığım beni sinirli ve endişeli yapıyordu.

"Bugünün işini yarına bırakma. Beklersek ve haber alırsa, bu onu ürkütmeye yeterli olacaktır."

"Günün geri kalanını boş tutacağım."

"Güzel. Umut Merkezi'nde buluşalım."

Çoktan ayaklanmıştım. "Yoldayım." Paltomu kapıp Mary Lou'ya talimat verdim ve kapıya yöneldim.

Kalbim beklentiyle küt küt atarak Kevin'le buluştum, evsizler kampına doğru yola koyulduk. Richard'ı hemen gördüm, açık ateş çukurunun yakınında birkaç sandalyeyle birkaç iskambil masası düzenlenmiş açık bir alanda oturuyordu. Richard'ın yanında Caden oturuyordu.

Kevin'le ikimiz yaklaşırken Caden sorgulayan gözlerini Richard'a çevirdi. "Hey, adamım, bu da nesi?" diye sordu.

"Arkadaşlar, adamım. Bunlar arkadaş."

Caden, kalın bir kazak, altına da uzun kollu bir gömlek giymişti. Kazağın dirseklerinde büyük delikler vardı. Kış soğuğunda iliklerine kadar üşüyor olmalıydı. Belli ki paltosu yoktu.

"Merhaba," dedim Caden'a gülümseyerek.

BELONGS TO KAOS TEAM

Karşılık vermedi. Herhangi bir ailevi benzerlik arasam da hiç göremedim. Lilly'nin bulduğu fotoğraftaki canlı genç adamdan farklıydı. Şimdi sararmış dişleri, dağınık saçları ve altı torbalı gözleriyle, küçük kardeşi olmak yerine Shay'den birkaç yaş büyük görünüyordu.

"Sana yardım etmek için buradayım," dedi Kevin.

Caden kıs kıs güldü. "Elbette öyledir."

Kevin konuşmaya devam etti, ama Caden'ın bakışlarını bana odakladığını fark ettim. Gözlerini kıstı, beni bir yere yerleştirmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. O zaman beni kurtarma görevinde olduğum geceden tanıdığını anladım. Eğer durum buysa, o gece Shay'i de görmüş olmalıydı. Yüreğim daraldı. Caden son zamanlarda Richard ve Chuck'la konuşuyordu. Bu düşünceyle ürperdim. O gece kampta dolaşırken her iki adam da Shay'le birlikteydi. Caden'ın ablasını benimle olduğu kadar onlarla da gördüğüne inanmak zorundaydım, bu da bu toplantıyı kabul etme isteğini açıklayabilirdi. Bu, Caden'ın Shay'le bağlantı kurmak, onu kullanmak için bir yol aradığı anlamına gelebilirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu Caden, dikkatini bana yoğunlaştırmıştı.

Ona kimse olmadığımı söylemek üzereyken Richard konuştu. "Papaz Douglas. Ona biraz saygı göster dostum."

"Papaz Douglas," diye yavaşça tekrarladı Caden.

Kevin devam etti. "Sana yardımcı olacak programlar olduğunu bildirmek için buradayız."

Caden elini kaldırarak onu durdurdu. "İlgilenmiyorum."

"Bunlar iyi insanlar," diye üsteledi Richard. "En azından dinleyebilirsin."

"İlgilenmediğimi önceden söylemiştim." Ardından ağzı alaycı bir tebessümle bükülerek hızla uzaklaştı.

Yüreğim ağzıma gelmişti. İçimde Shay'i korumaya çalışırken tam tersini yapıp onu riske atmış olabileceğime dair korkunç bir his vardı.

BÖLÜM 25

Shay

Gürültülü bir tıkırtı sesi beni ürküterek gecenin bir yarısında uyandırdı. Dönüp başucumdaki saate baktım, saat daha üçtü. Adrenalinim yükselerek yatağın içinde dimdik oturdum. İlk aklıma gelen Shooter'ın beni bulduğu oldu. Sonra muhakeme devreye girdi. Shooter olsaydı, kapıyı çalması pek olası değildi. Onun tarzı pusuda bekleyip saldırmaktı. Kapıdaki her kimse acelesi varmış gibiydi. Belki Drew ya da çocuklarla ilgili bir sorun vardı.

Şimdi acele ederek ışıkları yaktım, oturma odasına gittim. Neyse ki kapıda bir gözetleme deliğiyle alanı aydınlatan bir sundurma ışığı vardı. Drew güvenlik önlemi olarak bahçenin yarısını aydınlatan parlak bir lamba eklemişti. Kapıda Drew olsaydı, diye düşündüm, bunun yerine neden önce telefon etmeyeceğini tahmin edemiyordum.

Kapının öbür tarafında bir adam durmuş, sanki dengesini bulmaya çabalıyormuş gibi ayakları üzerinde ileri geri sallanıyordu. İlk başta onu tanıyamadım, Richard ya da Chuck'ın arkadaşlarından biri olduğunu düşündüm.

Sonra tanıdım.

Caden'dı.

Kardeşim.

Kalbim az kalsın göğsümden fırlayacaktı. Onu bir daha görürsem ne hissedeceğimi merak etmiştim. İyileşme dönemimin başlarında, kardeşimle alakalı her şeyden kaçınmaya karar vermiştim. Onunla bağları koparmak ne kadar acı verirse versin, kendi ruh sağlığım için elimden geleni yapacaktım.

Beni nasıl bulduğunu bilmiyordum. Onu görünce kalbim sıkıştı, ne yapacağımı bilemiyordum. Ne kadar arkamı dönüp onu görmezden gelmek istesem de yapamayacağımı fark ettim. Ne istediğini bilmiyordum ama artık güçlüydüm ve onun dramasına sürüklenmek istemiyordum. Sonra, bana geldiyse çaresiz olmalı diye düşündüm.

Kilidi çevirip kapıyı açtım. Caden parmağını bana doğrulttu, sonra birkaç adım sendeledi. "Küçük kardeşini içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Git buradan, Caden, sarhoşsun sen." İstemeden geri adım attım. Gecenin soğuğunda bile leş gibi alkol kokuyordu. Onu son gördüğümden bu yana dört yıldan fazla zaman geçmişti ve öz kardeşimi neredeyse tanıyamıyordum. Yıllar ona iyi gelmemişti, bu yüzden hala uyuşturucu bağımlısı olduğunu tahmin ettim. "Caden, ah Caden, ne oldu sana böyle," diye fısıldadım, onu görünce içim sızlamıştı.

"Ablama ihtiyacım var. Bana yardım etmeyecek misin Shay? Bana birkaç dolar yeter."

"Caden, yapamam."

"Şu haline bir bak, şık bir dairedesin, kardeşin sokaklarda uyurken iyi bir hayat yaşıyorsun."

Öne doğru sendeleyince omuzlarıma tutunmaya çalıştı. Onu omuzlarından yakalamayı başardım, böylece tökezlemedi.

"Seni arıyordum," dedi kelimeleri ağzında yuvarlayarak. "Yardımına ihtiyacım vardı ama beni görmek istemedin, değil mi?"

"Caden, lütfen, anlamalısın, ben dört yıl önceki kişi değilim. Değiştim. Ben—"

"Bahse girerim seni bulacağımı düşünmüyordun, değil mi?" dedi lafımı keserek. "Benden saklanabileceğini düşündün. Eh, ben sandığından daha akıllıyım. Düşündüğünden daha akıllı..."

Gözlerimi kırpıştırdım, ne diyeceğimi veya bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilemiyordum.

"O gece kurtarma ekibiyle çıktığında seni gördüm, biliyorsun. Seni onunla birlikte gördüm."

"O mu?"

"Şu papaz arkadaşın. Geldi. O ve diğer hayırsever, bana yardım edebileceklerini düşünüyorlardı. Onu tanıdım ve takip ettim. İkinizi gördüm." Manyakça güldü. "O vaizle aranda bir şeyler var değil mi? Shooter bilseydi ne düşünürdü bir düşünsene. Gülmekten katılırdı. Ben öyle yaptım."

Tüylerim diken diken oldu, ses tonundan hiç hoşlanmamıştım. Caden'ın onu bulmak için Shooter'ın bana ne yaptığını bilip bilmediğini merak ettim. Muhtemelen bilmiyordu. Olabildiğince etkili bir şekilde, "Gitme zamanın geldi," dedim ve bir kez daha kapıyı kapatmaya çalıştım.

"Bana biraz para verene kadar gitmiyorum. Sakın bana bu şık yerde yaşarken paran olmadığını söyleme."

Onu çekip gitmeye ikna etmenin kolay olmayacağını görebiliyordum. Yirmi dolar vermeyi düşündüm ve aynı hızla fikrimi değiştirdim. Ona şimdi para vermeye başlarsam, bu sadece başlangıç olacaktı. Çok geçmeden içkisi ve uyuşturucuları için para almaya gelecek ve istekleri sonsuz olacaktı. Ne olursa olsun pes edemezdim.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Yapamam, Caden. Üzgünüm ama sana para veremem."

Bana inanmıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çattı. Sanki dengesini korumakta güçlük çekiyormuş gibi kollarını iki yana açtı.

Fırsattan yararlanarak kapıyı kapatmaya başladım. Caden benden hızlı davrandı, ayağıyla engelleyerek beni durdurdu. "Sana ne için geldiğimi, bana verene kadar gitmeyeceğimi söylemedim mi? Gerekirse bütün gece burada dikilebilirim, ama sen ailen için doğru olanı yapana kadar gitmiyorum."

Başımı iki yana salladım, tüm kararlılığımı kullanarak kardeşime arkamı döndüm.

"Lütfen. Sen benim ablamsın," dedi taktik değiştirip yalvararak. "Bana yardım etmen gerek; bu senin görevin. Annem böyle yapmanı isterdi."

Boyun eğmemek ne kadar zor olsa da kardeşimin beni manipüle etmesine asla izin vermeyecektim. "Hayır, Caden, annem senin temiz ve ayık olmanı isterdi, isteyeceği son şey, bu kendini yok etme yolunda devam etmene yardım etmem olurdu."

"Peki, tamam," dedi, küfrederek bana korkunç laflar söyledi. Şimdi kapıyı açtığıma pişman olmuştum, tekrar kapamaya çalıştım. Caden sarhoş olmasına rağmen şaşırtacak kadar güçlüydü. Ne kadar güçlü itersem iteyim, kapıyı kıpırdatamıyordum.

Beni sözlü olarak taciz etmesine izin vermeyecektim. "Gitme zamanın geldi Caden. Beni rahat bırak ve bir daha buraya gelme."

Bana kuduz bir hayvan gibi hırladı.

Yolun kenarında bir polis arabasının durduğunu gördüm. Drew'nun yerleştirdiği ışık sokaktan kolayca görülebilen alanı aydınlatıyor olmalıydı. "Polis geldi—"

"Polisler. Seni sürtük..." Bana küfretmeye başladı. Kardeşim hiç duymadığım küfürler kullanıyordu.

"Git." Sokak kapısını kapatmayı umarak tüm gücümle ittim. Caden beni anideṇ öne doğru çekince şaşkınlık ve şok içinde nefesim kesildi, sendeleyerek kendimi soğukta buldum. O sırada kardeşim bana sert bir yumruk savurdu. Neyse ki tam zamanında geri çekilerek yumruktan kaçınabildim. Bu hareket kardeşimin dengesini kaybetmesine ve yana doğru sendelemesine neden oldu. Ancak birkaç adım sendeledikten sonra durabilse de büyük bir başarıyla ayakta kalabildi.

Polis arabasından iki polis memurunun inip çimlerde koştuğunu fark edince içten içe inledim.

Caden polisi görür görmez bana tekrar küfretti ve çaresizce koşarak kaçtı. Memurlardan biri peşinden koşarken, ikincisi bana yaklaştı.

"İyi misiniz?" diye sordu kadın polis.

"Ben... Sanırım," dedim.

"Olanları gördük. Saldırı suçlaması yapmak ister misiniz?"

"Hayır. Sarhoş ya da daha kötüsü." Onu yıllardır görmediğimi açıklamak istedim ama fırsatım olmadı. Caden memurdan kaçamayacağını anlayınca adamla yüzleşmek için döndü ve bıçağına davrandı. Kadın memur silahı görür görmez partnerine yardım etmek için yanımdan ayrıldı.

Sonra ne olduğunu göremedim ama memurun mikrofonuna seslendiğini duydum, "memur yaralandı, memur yaralandı."

Caden'ın peşinden giden polis yerdeydi, yan tarafını tutuyordu ve kadın memur silahını Caden'a doğrultmuştu. O zaman kardeşimin birinci polisi bıçakladığını anladım.

İlk düşüncem yardım etmeye çalışmak, elimden geleni yapıp kardeşimle konuşmak, onu sakinleştirmek oldu. İç güdüsel olarak yapacağım bir çabanın sadece kaosa katkısı olacağını sezdim. Yapabileceğim tek şey yoldan çekilmekti.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Caden engellendi, tutuklandı ve yaralı memur bir yardım aracıyla yerel bir hastaneye götürüldü. Drew ortaya çıktığında sorgulamanın tam ortasındaydım. Birini gördüğüme hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Bahçeyi koşarak geçip hararetle bana sarıldı. "Ne oldu? Aman Tanrım, sen iyi misin?"

"İyiyim. Caden'dı."

"Beyefendi," diye araya girdi kadın polis. "Görüşmemiz bitene kadar birkaç dakika bekler misiniz?"

Drew beni bırakmadı, yanında tuttu. Titrediğini fark ettim. Polisi ve yardım arabasını görmenin onu korkuttuğunu biliyordum. En kötüyü tahmin etmiş olmalıydı.

Elimden geldiğince polisin sorularını cevapladım. Bitirmeden önce birkaç sorum vardı. "Ne için suçlanacak?"

"Tutuklandı."

O kadarını biliyordum, kelepçelerle götürüldüğünü görmüştüm. "Polise saldırmakla, alenen sarhoş olmakla ve tutuklamaya direnmekle suçlanacak." Bu hiç iyi görünmüyordu. "Ciddi bir hapis cezasına çarptırılacak," dedi polis. Her şeyin farklı olmasını dileyerek gözlerimi kapattım. Caden'ın söylediklerinin satır aralarından anladığıma göre, Drew ve Kevin onu bularak yardım teklif etmişlerdi. Caden'ın ilgilenmediği belliydi. Bu durumda, onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Ona kesinlikle para vermiyordum. Benim kolay lokma olduğumu düşünüyordu. Bir zamanlar öyleydim ama artık değil. Polis gidip de sağlık görevlileri uzaklaştıktan sonra nabzım yavaş yavaş normale döndü. Drew kollarını bana dolayarak fısıldadı, "Sana bir fincan kahve yapayım da bu konuyu konuşalım."

O sırada uyumak imkânsız olacaktı ve kafeye gitmeme çok zaman kalmamıştı. "Tamam."

Drew iş üniformamı giyerken bekledi, sonra beni elinden tutup kendi evine götürdü. Çocuklar kargaşa içinde uyumayı başarmışlardı ki bu bir nimetti. Drew mutfak tezgahından bir tabure çekip çıkardı, sonra beni kollarına aldı, iç geçirdi ve başımın tepesini öptü.

"O sirenleri duyup da polis arabasının durduğunu görünce aklımdan neler geçtiği bilemezsin. Senin için gelmediklerini anlayıncaya kadar belki bin kez öldüm."

Kollarımı beline dolayıp sıkı sıkı sarıldım. "Kardeşim yarı aklını yitirmişti.

"Sarhoştu Shay, muhtemelen uyuşturucu da kullanmış."

Son bir saatte olanlardan sonra, Drew'nun haklı olduğuna hiç şüphe yoktu. "Seninle bir adam hakkında bir şeyler söyledi, onunla konuşmaya gidenin ancak Kevin olabileceğini tahmin ettim. Sen değildin, öyle değil mi"

Drew kıpırdamadan duruyordu, yüzünü bir pişmanlık ifadesi kaplamıştı.

"Sen miydin?"

Başını salladı.

"Ve Kevin mi?"

Gene başını salladı.

"Ne zaman oldu bu?"

"Üzgünüm Shay. Sana söyleyecektim, ama —"

"Ne zaman?" diye sordum tekrar, cevaplara ihtiyacım vardı. Nedenlerini zaten tahmin etmiştim ama planlarını önce benimle tartışmasını ve beni uyarmasını isterdim. Richard'ın, Caden'ı bulup yardım etmeyi kendisine görev edindiğini biliyordum. Belli ki evsiz arkadaşım bana iyilik yaptığını düşünüyordu. Caden'ın hayatımdan uzak durmasının daha iyi olduğunu açıklamaya çalışmıştım. Richard bunu kabul etmişti ama gene de kardeşime yardım edebileceğini düşünüyordu. Richard'a Caden'a nerede yaşadığını söylemeyeceğine söz verdirerek istemeye istemeye kabul etmiştim.

"Kevin bu öğleden sonra onunla konuştu ama kardeşin beni daha önceden hatırladı ve bağlantımız olduğunu biliyordu."

"Richard onu bulup sana mı söyledi?" diye sordum, arkadaşımın bunu neden Drew'ya söylediğini merak ediyordum.

Drew tedirgin görünüyordu. "Richard'a yardım ettim. Shooter'la olanlardan sonra seni korumak için elimden geleni yapmak istedim. Richard, Caden'ı bulursa Kevin onu rehabilitasyon programına katılmaya ikna edebilir diye düşünmüştüm."

Drew'nun niyeti iyiydi, anlıyordum. Caden'ı kapıma kadar getirmeyi kesinlikle istememişti. Tüm mesele eline yüzüne bulaşmıştı, ne yazık ki benim için de öyleydi.

"Lilly evini taşırken Caden'la senin bir fotoğrafını bulmuş," diye itiraf etti Drew. "Bana gösterdi, ben de kopyasını çıkarıp Kevin'e götürdüm. Elimizde fotoğraf olunca, bağlantılarından birinin onun yerini bulması uzun sürmedi. Caden şimdi Shane adını kullanıyor."

"Keşke tüm bunları önce benimle konuşsaydın." Drew'nun ne yaptığını bilseydim bunların hepsinden kaçınılabileceğini ifade eden bir jest yaptım. Davranışı iyi niyetliydi ama Caden'ın Seattle bölgesinde yaşadığını bilseydim faydası olurdu. En son Kaliforniya'da olduğunu duymuştum. İlk andan itibaren Caden'la karşılaşmaktan kaçınmayı umuyordum ancak bir noktada kaçınılmazdı.

Drew irileşmiş, anlayış için yalvaran bakışlarla gözlerimin içine baktı. "Kevin'le Caden'ı görmeye gitmeden önce sana söylemek istedim ama zaman yoktu; bu bizim tek fırsatımız olabilirdi."

"Keşke bilseydim. Daha hazırlıklı olurdum."

"Biliyorum. Durum kontrolden çıktı. Seni nasıl buldu bilmiyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Seni takip etmiş ve ikimizi birlikte görmüş."

Drew'nun rengi soldu, bir an gözlerini kapattı. "Seni korumaya çalışırken kapına getirdim. Shay, çok üzgünüm." Beni kollarına alıp vücuduna bastırdı. "Başına böyle bir şey geldiği için kendimi korkunç hissediyorum. Hepsi benim suçum."

"Dur," diye fısıldadım," Drew'nun suçu üstlenmesine izin veremezdim. Kardeşimi tanıyordum, eninde sonunda beni bulacaktı. Kolay kolay vazgeçmeyecekti. Caden'ın beni, ya da beş bin doları alıp ortadan kaybolduktan sonra ne olduğunu hiç sormadığını fark ettim. Caden'ın ilgilendiği tek şey, ister uyuşturucu ister alkolden olsun, bir sonraki uyuşmasıydı.

"Kevin ona yardım etmeyi, rehabilitasyona sokmayı teklif etti ama Caden bu konuda hiçbir şey yapmak istemedi."

Bu hiç sürpriz olmamıştı. Kardeşime ulaşmak için birkaç kelimeden fazlası gerekiyordu. Kaybolmuştu, onu sımsıkı sarmalayan bir ağa hapsolmuştu. İçine düştüğü kara delikten çıkış yolunu göremediği bir noktadaydı. Kayıp ve umutsuzdu, öfkeli ve küstahtı. Onun sorunlarını üstlenemezdim ama ona ne olduğunu umursamaktan da kendimi alamıyordum.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bence şu anda onun için en iyi yer hapishane. Bu onu ayık tutacaktır. Kafası netleştiğinde mantığa kulak vermeye istekli olabilir."

Başımı kenetlenmiş ellerimize eğdim. "Umarım haklısındır."

Drew eğilip yanağımdan öptü. "Asla bilerek seni incitecek bir şey yapmam, Shay. Seni seviyorum."

Başımı kaldırdım. Drew hakkında hislerimi biliyordum ama ona hiç söylememiştim. Gözlerine baktım, doğru duyduğumdan emin değildim. Gülümsemesi nazikti, bir tepki

bekliyormuş gibi görünüyordu. "Demin beni sevdiğini mi söyledin?"

"O kadar fazla ki beni korkutuyor."

Yüzümü bir tebessüm kapladı, eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırarak o anın güzelliğinin tadını çıkardım. "Ben de seni çok seviyorum, Drew Douglas. Birlikte korkalım."

BELONGS TO KAOUS TEAM

BÖLÜM 26

Drew

Sabahın erken saatlerinde meydana gelen olayların ardından, neden oldukları medya karmaşasına hazır değildim. Sabaha kadar tüm yerel televizyon haber kanalları ve birkaç ulusal haber ağı polisin bıçaklama hikâyesini haber almıştı. Birkaç kez kanal değiştirdim ve her istasyon olayı haber bültenine manşet yapmıştı. Üzerine çevrilmiş farlarla hapsolmuş bir geyik gibi, olaya mıhlanmış, televizyonun karşısında durdum. Kilise ve avlu televizyonda belirgin bir şekilde gösteriliyordu, bir haber diğerini takip ederken içten içe inledim.

Pencereden dışarı baktığımda, kilisenin dışına park etmiş iki haber kamyonu gördüm, muhabirler kameramanların önünde durmuş canlı haber yayını yapıyorlardı.

Ofise vardığımda telefon çalıyordu. Mary Lou telefonları cevaplamakla o kadar meşguldü ki vakit bulup paltosunu çıkaramamıştı. Onun için üzülerek kahvesini yaptım ve fincanı masasına koydum. İçini çekerek hafif bir tebessümle bana teşekkür etti.

BELONGS TO KAOS TEAM

Daha sormadan ona, "Hiçbir röportajı kabul etmeyeceğim," dedim.

"Anladım," dedi, rahatlamış gibiydi.

Ortalık sakinleşir sakinleşmez yanıma geldi. "Tanrı aşkına, ne oldu?"

En basit terimlerle cevap verdim. "Shay'in erkek kardeşi onu buldu ve kargaşayı dağıtmaya gelen polislerden birine saldırdı."

"Haber medyasında çıkan son habere göre, polis memurunun ameliyat olması gerekiyormuş ve durumu kritikmiş."

Bu düşündüğümden de kötüydü. Shay'le bu sabah memurun yaralanma kapsamı hakkında herhangi bir yeni bilgi alamamıştık, ki bu anlaşılabilir bir durumdu. Edindiğim azıcık bilgiyi sabah haber bülteninden öğrenmiştim, bu da yarım yamalaktı.

Kevin kiliseye uğradı, kapıyı kapatıp ofisimde oturduk. Verdiği desteğe müteşekkirdim. Birkaç dakika konuştu, sonra birlikte dua ettik.

"Hiçbir şey sebepsiz olmuyor," dedi arkadaşım. "Bu karmaşaya bakıp da Tanrı'nın kontrolünde olduğuna inanmak zor, biliyorum, ama O'nun kontrolünde."

Bundan kuşku duyuyor değildim, kendimde aynı sözleri sayısız kez tekrarlamıştım.

"Shay bunları nasıl karşıladı?" "

"Üzgündü ve çok haklıydı," dedim. "Ona ne yapacağımızı haber vermeden kesinlikle Caden'la temasa geçmemeliydim."

Kevin yanağını sıvazladı, başını sallayarak sessizce söylediklerimi kabullendi.

"Shay'i korumak istedim. Caden'ın onu arayacağını hiç düşünmemiştim...Anlamalıydım..."

"Neyi anlamalıydın?"

"Caden kurtarma görevinde olduğumuz gece Shay'le birlikte olduğumu fark etmiş. Beni takip etmiş, ben de onu doğruca Shay'e götürdüm."

"Bunu bilemezdin."

"Bu benim suçumu azaltmıyor. Polis arabası gelmeseydi ne olurdu bilmiyorum."

Kevin içini çekti, soluğunu yavaşça bıraktı. "Hapishaneye uğrayacağım, Caden'la ne yapabileceğimi, savunmasına yardım için ne yapabileceğime bir bakacağım. Konuşmak istemiyorsa, ki istemeyeceğini tahmin ediyorum, o zaman savunma avukatının ne diyeceğine bakacağım."

"Ben de seninle geleceğim, ama Shay'in ne yaptığımızı bilmesini istiyorum." Durumu zaten yanlış idare etmiştim ve hatamdan ders almayı umuyordum.

Kevin başını salladı. "İyi fikir."

Gitmek için kalktı, onu kapıya kadar geçirdim. Kapıyı açtığımda Linda Kincaid'in Mary Lou'nun masasının yanında durmuş onunla sohbet ettiğini gördüm. Kapı açılıp Kevin, ofisimden çıkarken başını kaldırıp baktı. Gözleri karanlık ve ciddiydi, bir sorun çıktığını hissediyordum.

Bu beklenmedik bir şey değildi. O sabah haber yayınlarını gördüğüm anda bu konuda bol miktarda geri dönüş olacağını anlamıştım.

Hem Shay hem de benim için...

"Gel içeri," dedim Linda'ya. "Kahve ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Bu tam olarak sosyal bir ziyaret değil, Drew."

"Anladım." Masamın etrafından dolaşıp yerime oturdum. Bunun için oturmam gerekeceği hissine kapılmıştım. "Sanırım Caden Benson olayını duymuşsundur."

"Duymak mı?" diye tekrarladı kollarını kavuşturarak. Masamın öbür tarafında etkilenmez bir güç halinde, mermer

bir heykel gibi duruyordu. "Kuşkusuz senin de bildiğin gibi, bu sabah tüm haberlerde vardı."

"Kilisenin dışında hala kamera ekibi var mı?" diye sordum. Ofise geldiğimden beri bakmamıştım.

"Hayır, şükürler olsun."

Ben de aynı şeyi hissediyordum, ama söylemedim. Televizyon muhabirlerinin öğle yayını için ve muhtemelen bu akşam tekrar geleceğini tahmin ediyordum. Saat başlarında hikâye parçalara ayrılarak tekrarlanıyordu. Güncellenen her ufak bilgi parçası büyük bir açıklama gibi duyuruluyordu. Bu muhabirler engellenemezdi.

Linda masamın önünde ileri geri yürümeye başladı. "Shay'i o daireye taşıma konusunda seni uyarmamış mıydım?" diye sordu, sesi yüksek ve asabiydi.

"Hatırladığım kadarıyla, fikrini söylemiştin."

"Sen de duymazdan gelmiştin."

Bakışlarını karşıladım, kaçınmadım. "Shay'in güvenliği içindi."

"Pek işe yaramış görünmüyor, öyle değil mi?" İleri geri yürüdü, sonra durdu, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi başını iki yana salladı. "Aklınla düşünmüyorsun, Drew."

"Shay'i seviyorum." Linda'ya kararlarımı savunmaktan yorulmuştum. Duruma onun bakış açısından bakmaya çalıştım ama bu Shay hakkındaki hislerimi ya da onu güvende tutma isteğimi değiştirmedi.

"Korkarım Shay'i sevmek papazlık görevine mal olacak," diye terslendi Linda.

Kelimeler fırlatılan el bombaları gibi havada asılı kaldı.

Ne olacağı ve neden olacağı konusunda hayli fikrim vardı. Bu haberi doğrudan karşılamaya kararlı, omuzlarımı dikleştirdim.

"Daha önce açıklamaya çalıştım," diye hatırlattı, elleriyle çaresizlik işareti yaparak. "Shay'i o daireye taşıyarak aldığın riski anlaman için elimden geleni yaptım."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sana söylemiştim," diyecek biri olduğunu hiç bilmiyordum," dedim duygusuzca. Kimsenin söyleyecekleri fikrimi değiştiremezdi. Ne yaptığımı bile bile en ufak bir pişmanlık duymuyordum. Kilise arazisinin ve kilisenin bu sabah tüm haberlerde olması hiç iyi olmamıştı.

Haberleri izlemiştim ve canım sıkılmıştı. İlk muhabir, Seattle'daki evsizler sorununu doğrudan kilise merdivenlerinin önünde durarak söylerken, sanki kilisenin sokaktaki insanların ihtiyaçlarını görmezden geldiğini söyler gibi konuşmuştu.

"Söylesene. Ne bekliyorum?" diye sordum, kendimi en kötüsüne hazırladım, zaten geleceğini biliyordum.

Linda yenik bir ifadeyle koltuğa çöktü. "Üzgünüm Drew."

"Söylesene."

Linda içini çekti. "Alex, kilise konseyinden güven oylaması istiyor."

Omuzlarım çöktü. Güven oylaması, ihtiyarların cemaate papazın liderlik yetenekleri hakkında ciddi şüpheleri olduğunu söylemeleriydi. Oylama aleyhime olursa, bu liderlikte değişiklik anlamına gelirdi. Papazın kilise konseyinin desteğine ihtiyacı vardı. Bundan kurtulmayı başarırsam, kurulacak köprüler ve onarılacak ilişkiler olacaktı. Oylama çağrısı bile yıkıcıydı. Oylama sonucu ne olursa olsun, kilisenin birliği için istifa etmem en hayırlısı olacaktı.

"Anlıyorum," içim sızlıyordu. Yıllar boyunca güvendiğim ve hizmet ettiğim erkek ve kadınların, artık kilisemize liderlik edecek vasıfta olduğuma inanmadıklarını söylemeleri canımı yakıyordu.

"Yaşlılarla bir oylama istiyor," diye devam etti Linda. "Bu yapılacak anlamına gelmez."

Sözcükler aklıma gelmiyordu. Peşinden ne geleceğini biliyordum. Yaşlılarla görüşmem istenirdi. Alex davasını

BELONGS TO KAOUS TEAM

açıklayacak ve on bir kişi oy kullanacaktı. Oylama aleyhime sonuçlanırsa, cemaate gidilecekti.

"Lloyd böyle bir şey olmaması için elinden geleni yapıyor."

"Minnettarım," diye fısıldadım ama görebildiğim kadarıyla ok yaydan çıkmıştı.

"Üzgünüm Drew. Bunu hak etmiyorsun. Shay de öyle."

Öfkenin yerini sempati ve anlayış almıştı. Linda her zaman arkamı kollamıştı, şimdi her şey bana karşı gibi göründüğünde bile.

"Bana haber verdiğin için minnettarım," dedim, yaklaşan tartışma ve spekülasyon fırtınasına kendimi hazırlamam gerektiğini kabul ederek.

Birkaç dakika daha konuştuk ve Linda beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı. O gittikten sonra oturdum, boşluğa bakarken aklıma endişe ve kuşkular doluştu.

Saat birden sonra bir ara Mary Lou kapımı çaldı. "Öğle yemeği ister misin?" diye sordu endişeli bir ifadeyle.

Zamanın farkında değildim. Başımı iki yana sallayarak reddettim. "Aç değilim."

Mary Lou'nun şimdiye kadar kilisede olup bitenleri öğrendiğinden emindim. Endişeyle kaşlarını çattı. "Yapabileceğim bir şey var mı Peder?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Saat ikideki danışma randevum iptal edilmişti. Mary Lou'nun bununla bir ilgisi olabileceğinden şüphelenmiştim. Ne olursa olsun, minnettardım.

Kafam netleşince, kilisenin içine girdim ve ön sıraya oturdum. Buraya pek çok kez gelmiştim, özellikle de Katie'nin ölümünden sonraki aylarda. Yüreğimin en ağır olduğu zamanlarda buraya geliyordum. Shay'i sevmek pahalıya mal olacak gibi görünüyordu ama bunun maliyeti papazlık rolümse, buna değerdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Shay hayatıma ışığı geri getirmiş, inancımı yeniden canlandırmıştı, çocuklarımı seviyordu, çocuklar da onu seviyorlardı. Onunla geçirdiğim her dakika bana mutluluk getiriyordu. Hayatında attığı adımları görünce onunla gururlanıyordum. İçten içe Katie'nin onu seveceğini, ona bir arkadaş olarak değer vereceğini biliyordum. O kadar uzun süre oturmuştum ki zaman mefhumunu kaybetmiştim.

Kapının açıldığını duydum ama başımı kaldırıp bakmadım, içeri giren her kimse mesajı alacağını ve beni rahat bırakacağını umuyordum. Konuşacak havada değildim.

Birkaç dakika sonra, birinin yakınıma oturduğunu hissettim. Gözlerim kapalıyken bile Shay olduğunu biliyordum. Elimi tutup başını omuzuma koydu. Aramızda tek kelime geçmedi ama sadece yanımda olmasıyla, yüreğimdeki ağırlığın kalktığını hissettim.

Belirsizliğin acısı geri döndüğünde iç geçirdim. Hayatıma devam etmek ve yol beni nereye götürürse götürsün takip etmek için elimden geleni yapacaktım. Tek yapabileceğim buydu. Karar benim elimde değildi.

Dualarımı bitirip başımı kaldırdığımda Shay'in de başı öne eğik, dua ediyordu. Bitirdiğimi hissetmiş gibiydi.

Kiliseden birlikte çıktık. İbadethaneyle ofis arasındaki koridorda durdu, kolumdan tutup bana baktı, yüzü dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Çok üzgünüm, Drew."

Saçlarını yüzünden geriye çekerek baktım, ona duyduğum sevgiyi gizleyemiyordum. "Kim söyledi sana?" diye sordum, olup bitenlerin ayrıntılarını bilmesine şaşırmıştım.

"Linda kafeye uğradı."

Ne dediğini sadece hayal edebiliyordum ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Shay'in tüm bunlardan korunmasını istiyordum. İnancı yeniydi, henüz kırılgandı ve bu

onu mahvedebilirdi. "Senin suçun yok, anlıyor musun? Linda'nın sana ne dediğini bilmiyorum—"

Shay beni durdurdu. "Linda, bu öğleden sonra ziyaretine gelmemden memnun olacağını söyledi. Ben soruncaya kadar hiçbir şey anlatmadı."

"Sahi mi?" Arkadaşımı yanlış değerlendirmiştim. Shay'e gidip suçu onun üstüne atacağını sanmıştım ki bu büyük bir haksızlık olurdu.

"Linda seni oğlu gibi seviyor Drew. Sen ve çocukların onun için her şey demek. Senin için istediği kadın olmadığımı biliyorum, ama sana öyle saygı duyuyor ki beni kabullenmek için elinden geleni yapıyor."

Shay'i kollarıma aldım, huzuruna ve sevgisine dalmış, onu sadece tutmaktan memnundum.

"Bu öğleden sonra Linda'yı görmeden önce savcıyla kardeşim hakkında konuştum. Davaya yeni atanmıştı. Caden'a mahkeme tarafından bir avukat atanmış. Bu noktada bana tüm söyleyebileceği bu kadar oldu. Caden'la hiç temas kurmak istemiyorum, ama ona ne olacağını bilmek istiyorum."

Yaptıklarından sonra kardeşiyle ilgilenmeye devam etmesi çok şey anlatıyordu. Caden'ın ayılıp aklı başına geldiğinde Shay'i takdir edeceğini, onu bir sonraki dozunu alma aracı olarak görmeyeceğini umuyordum.

Kendisine yöneltilen suçlamaların derecesine ve hapis süresine bağlı olarak, onu bir uyuşturucu rehabilitasyon programına sokmak için elimden geleni yapacaktım. Caden'ın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Ofise döndüğümde Mary Lou bana anlayışla bir bakış attı. "Bu gece için acil bir ihtiyarlar toplantısı çağrısı yapıldı."

Çok çabuktu; bunu tahmin etmeliydim. Mary Lou bana saatini söyledi. "Teşekkür ederim," dedim.

Shay'in alt dudağını ısırdığını fark ettim. Aslında Linda'nın ona olanları anlatması bir lütuftu. Bu kendini suçlayacağını bile bile açıklama yapmaktan beni kurtarmıştı.

"Ben çocuklarla kalırım," dedi bana. "Onlara bu konuda bir şey söylememi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil. Bu toplantıya önce oy verecek yaşlılar katılıyor. Oylar lehime olursa her şey bu gece bitebilir. Çocukları üzüp endişelendirmeye gerek yok." Shay'in kilisenin iç işleyişini anladığından emin değildim. Tüm detayları bilmesi gerekmiyordu. Bunları atlatmak için bana tek gereken onun sevgisi ve desteğiydi.

O akşam toplantı odasına girdiğimde on iki yaşlı gelmemi bekliyordu. Alex Turnbull, masanın başında oturuyordu. Beni sertçe selamlayarak oturmamı istedi. Bir an bekledi ve ilk önce benim kusurlarımı, davranışlarımın toplumda nasıl olumsuz bir etkisi olduğunu özetledi. Shay'le ilişkimin kiliseye istenmeyen bir ilgi çektiğini söyleyerek devam etti. Bu sabah yaşanan olay bunun en iyi örneğiydi. Bitirirken pazar ayininde aramızda oturan evsiz adamlar gördüğünü belirtti.

Richard'ı kastediyordu, onun saat on bir ayininde içeri süzülüp arka sıraya oturduğunu görmüştüm. Avazı çıktığı kadar kapanış ilahisini söylediğini görmek beni eğlendirmiş ve memnun etmişti. En arkalarda olmasına rağmen, kürsüden onu duyabiliyordum. Onun kiliseye gelmesinden memnundum ve içimden Tanrı'nın da öyle olduğunu biliyordum. Geçen hafta birkaç kişi daha getirmiş, ben de hepsini ağırlamıştım.

"Savunman için söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Alex, birkaç soruya cevap vermemden sonra.

Odadaki tüm gözler üzerimdeydi, sanki hararetle aksine delillerle sözleri çürütmemi bekliyorlardı. Söyleyecek bir

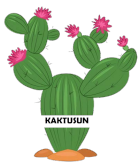
şeyim yoktu. "Hayır, söylediğin her şey doğru Alex. Eklemek istediğim tek şey, bu kilisenin papazı olduğum sürece, bu kapılar içeri giren herkese açık olacak. Bunun dışında söyleyecek bir şeyim yok."

Alex Turnbull şaşırmış görünüyordu. "Tamam, o zaman oylama yapalım."

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 27

Shay

Drew kapıdan girdiğinde yüzündeki tebessümden oylamanın lehine gittiğini anladım. Hissettiğim rahatlama öylesine yoğundu ki, gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim. O ana kadar, yaşlıların kararı konusunda bu kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Elimi kalbime bastırarak duygularımı geçiştirmeye çalıştım.

Drew yanıma gelip beni kollarına alarak kendine çekti. "Güzel geçti. Her şey yolunda."

Kalbim konuşamayacak kadar doluydu. Yüzümü boynuna gömüp sakinleşmek için birkaç nefes aldım, kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Drew'nun da rahatladığını söylemeye gerek yoktu.

O akşam neler olduğunu veya babalarının neden beklenmedik bir toplantıya girdiğini bilmemelerine rağmen, her iki çocuk da gerginliği hissetmiş gibiydi. Sarah bütün akşam müşkülpesent ve garip davrandı. Mark içine kapanmıştı, bu onun için düstur haline gelmişti. Drew'nun oğlu için endişeleniyordum. Son günlerde gitgide daha

BELONGS TO KAOUS TEAM

fazla içine kapanıyordu. Bir keresinde Drew'ya bahsetmiştim ve Mark'la konuşmuştu, ama pek bir işe yaramamış gibi görünüyordu.

Sarah üstünde geceliğiyle koridordan göz attı. Daha önce yatmıştı, ama kalkmak için birbiri ardına bahaneler uydurmuştu. "Shay'i öpecek misin baba?"

"Muhtemelen," dedi Drew kızına.

"İzleyebilir miyim?"

"Kesinlikle hayır. Şimdiye kadar uyumuş olman gerekiyordu. Yarın okulun var," diye hatırlattı, sert görünmeye çalışıyordu. Başaramadı, eğlendiğini belli etmemek için uğraştığını görebiliyordum.

"Yorgun değilim. Ayrıca, Shay'i öptüğünü görmek istiyorum."

Drew Sarah'yı tekrar yatağına yatırırken, ikimize birer bardak buzlu çay koyup Sarah'yla o akşamüstü birlikte pişirdiğimiz yulaflı-kuru üzümlü kurabiyelerden bir tabak hazırladım. Oyalanmaya ihtiyacım vardı, kurabiye pişirmeyi önermiştim ve Sarah yardım etmeye fazlasıyla hevesliydi. Mark'tan bize katılmasını istemiştim ama ilgilenmediğini söylemişti.

Drew kurabiyeleri bir çırpıda yedi. Akşam yemeği yemediğini biliyordum ve başında oylama derdi varken öğle yemeği de yemediğini tahmin ediyordum. Çaylarımızı yudumlarken, Drew bana yaşlılar toplantısının nasıl gittiğinin anlattı.

Görünüşe göre, Drew'nun papazlığa devam etme yeterliliği konusunda yoğun endişeleri olan tek kişi Alex Turnbull'du. Diğer yaşlılar Alex'i dikkatle dinlemişler, Drew'ya sorular sormuşlar sonra da oy kullanmışlardı. Söylediğine göre, Drew uzun uzun iddiaları çürütmeye çalışmamıştı; buna gerek görmemişti. Benim adım kısaca geçmişti.

"Böyle bir şey olduğu için ne kadar üzüldüğümü anlatamam," dedim ona. Bunun Drew'nun omuzuna yüklenmesini hiç istemezdim. Caden'la asla temas kurmamalıydı. En başından beri Caden'ın bir bela olduğunu açıkça belirtmiştim. Onu kardeşimi aramaya itenin ne olduğunu tahmin edemiyordum.

"Sonu iyi biten her şey iyidir," dedi Drew, yavaşça yüzümdeki saçları geriye çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı. Dokunuşu nazikti, sevecendi. "Her işte bir hayır var."

"Doğru ama kesinlikle bu işe karışmamalıydın, özellikle de benden habersiz."

Drew kabul ederek tekrar özür diledi. Kabul ettim, bunu geçmişte bırakmaya kararlıydım. O da ben de bedelini ödemiştik.

Tüm bu kargaşanın sonucu olarak, benimle ve Drew'yla ilişkimle alakalı şüpheleri olan kişilerle arkadaşlık kurmam gerektiğini düşündüm. İlk olarak Linda Kincaid'le başlamak istiyordum. Bu önemli bir ilişkiydi. Linda açıkça benden hoşlanmıyor değildi ama bana güvendiğinden emin değildim.

O hafta perşembe akşamı, Linda Kincaid ve birkaç diğer gönüllüyle Umut Merkezi'ndeki Yemek Getir'e katıldım. Linda'yla ilk kez orada kalırken tanışmıştım. Şimdi bir ömür öncesi gibi geliyordu. Drew'nun kilisesine gitmeye başladığımdan beri, iki kez mutfak ekibinde çalışmaya gönüllü olmuştum ve her iki seferinde de Linda bana yeterince gönüllü olduğunu söylemişti. Reddini kişisel almamaya çalışmıştım. Asla açıkça kaba davranmamıştı ama benimle olmamayı tercih ettiğini düşünüyordum.

Perşembe gecesi müsait olduğumu söylemek için aradığımda tereddüt ettiğini fark ettim. Linda'nın Drew için ne kadar önemli olduğunu ve çocukları ne kadar sevdiğini biliyordum, bu sefer kolay kolay geri çevrilmeyecektim.

Sonunda yardım etmemi kabul etti, ancak bana bir iyilik yapıyormuş gibi davrandı.

Kafedeki vardiyamı bitirdikten sonra kiliseye gittim. Linda ve diğer iki gönüllü Umut Merkezi'ndeki kadınlara akşam yemeği hazırlamakla meşguldü. Stephanie'yle Kelly iyi arkadaştı ve ikisi sohbet ederken genelde beni görmezden geldiler. Kasıtlı değildi, biliyordum. Son konuşmalarından bu yana epey bir zaman geçmişti ve arayı kapatıyorlardı. Beni konuşmanın dışında bıraktıklarını fark ettikleri anda beni de dahil etmek için ellerinden geleni yaptılar. Çabalarına minnet duydum.

Akşamın menüsü rozbif, patates püresi, yeşil fasulye, salata ve kırmızı kadife kekti.

"Nereden başlamamı istersin?" diye sordum Linda'ya, yemek için tüm malzemeler hazırlandıktan sonra. Ellerimi yıkamış, kollarımı sıvamıştım, başlamaya hazırdım.

"Patates soyma konusunda nasılsın?" diye sordu Linda, bana en az istenen görevi vererek.

"Uzmanım," dedim, kendimi kanıtlama hevesiyle gülümsedim.

"Hadi başla o zaman." Tebessümü gergindi. En sevdiği kişi olmadığımı biliyordum ve çaba gösterdiği için müteşekkirdim. Ama benim için de öyleydi.

Stephanie telefonundaki müzik listesini açtı, çok geçmeden üçümüz mutfakta dans ederek, gülerek güzel zaman geçirmeye başladık. Sadece Linda kendini tutuyor, ayaklarını yere bile vurmuyordu.

Yemek hazır olduğunda yiyecekleri kilise minibüsüne yükleyip Umut Merkezi'ne gittik. Lilly Palmer bizi kapıda karşılayarak kafeteryaya götürdü. Göz göze geldik ve gözlerinde endişe gördüm.

Geçen hafta, çoğunlukla kardeşim ve Drew'la kilisede olanlar hakkında birkaç kez konuşmuştuk. Lilly her iki olayda da duygularımdan söz etmeme yardım etmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lilly, büyük yiyecek kaplarını taşımama yardım ederken. Sakinler tepsileriyle sıraya girmeye başlamıştı. Ben içecek bardaklarını doldururken Stephanie'yle Kelly servise yardım ettiler. Linda denetliyordu.

"Her şey harika," dedim usulca gülerek. Lilly çok değerli bir arkadaştı, verdiği destek ve cesaret için her gün minnettardım.

"Kardeşin hakkında bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu kahve sürahilerini taşımama yardım ederken.

Başımı iki yana salladım, Caden ve sorunları söz konusu olduğunda iyice moralim bozuluyordu. Hem savcı hem de mahkemenin atadığı savunma avukatıyla görüşerek neler yapabileceğimi öğrenmiştim. Durum Caden için iyi görünmüyordu. Neyse ki zaman içinde polis memuru tamamen iyileşecekti.

Kardeşim hapis cezasından kaçamayacaktı. Ayık olmasının tek yolunun hapis cezası olduğunu biliyordum.

Hep birlikte çalışırken akşam yemeği iyi geçti. Bir zamanlar bu kadınlardan biri olduğuma inanmak zordu. Beni sevip önemsemesi gereken insanların beni reddetmesinin ağırlığıyla ezilmiş şekilde, toplumdaki yerimi bulmak için mücadele ediyordum. Birçoğu gibi ben de kötü seçimler yapmıştım, neredeyse hiç öz saygım yoktu. Artık aynı kişi değildim ve bu kadınları görmek bana ne kadar yol kat ettiğimi gösteriyordu.

Minibüsü yüklemeyi bitirdiğimizde, Linda'yı telefonunda koyu bir sohbet yaparken gördüm. Kaşlarını çatıp gözlerini kapadı, sonra kendine çeki düzen verdi. Stephanie'yle Kelly mutfağı temizlemekle uğraşıyorlardı, bana ihtiyaçları olmadığı açıktı, ben de sakinlerle konuşmak için dışarı çıktım.

Kadınlarla dolu bir masaya yaklaşıp kendi hikâyemi anlattım, gözlerinin sadece umut olarak tanımlayabildiğim bir ifadeyle irileştiğini gördüm.

"Umut Merkezi'nin bir parçası mıydın?" diye sordu kadınlardan biri.

"Elbette öyleydim. Üstelik çok öfkeliydim."

"Öyleydi," diye doğruladı Lilly yanıma gelip. Arkadaşıma gülümsedim. "Buraya geldiğim ilk günü hatırlıyorum, Lilly bana en iyi arkadaşım olacağını söylemişti. O zaman yüzüne gülmek istemiştim ama ne oldu biliyor musunuz, öyle oldu."

"Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bunu bütün kadınlara söylüyorum."

Gülümsedim, muhtemelen doğru olduğunu biliyordum.

Lilly kolunu omuzuma koydu. "Shay Umut Merkezi'nde hiç kolay zaman geçirmedi ama peşini bırakmayıp devam etti. Olumsuzu olumluya çevirmenin mümkün olduğunu kanıtladı."

Masanın etrafında toplanan kadınlar başlarını salladılar.

"Shay'i daha çok göreceksiniz," diye devam etti Lilly. "Haziran ayından itibaren Umut Merkezi'nde muhasebeci olarak çalışacak."

"Lilly'nin bana önerdiği muhasebe derslerimi bitirir bitirmez. Umut Merkezi'ne ilk geldiğimde, hayatımda iyi bir şey olacağını hayal etmekten bile korkuyordum. Lilly benden bir hayal bulmamı istemiş, ben de sadece başarısızlık hayali kurabileceğimi söylemiştim. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordum Lilly'ye.

"Tabii ki hatırlıyorum. Aynısını bu kadınlara da söylüyorum. Herhangi bir hayal olabilir. Kendine hayal kurma izni ver."

Arkamdan birinin geldiğini hissettim ve Linda olduğunu fark ettim. "Eşyalar minibüse yüklendi. Gitme zamanımız geldi."

Lilly'ye sarılarak veda ettim, Linda ve diğer ikisiyle dışarı çıktım.

BELONGS TO KAOS TEAM

Linda'yla ön koltuğa oturdum. Stephanie'yle Kelly arkada sohbet ediyorlardı.

"Seni aceleye getirmek istemezdim," diye mırıldandı Linda.

"Acele ettirmedin." Direksiyonu sımsıkı tuttuğunu fark ettim. Telefonla konuştuğundan beri acelesi varmış gibi görünüyordu. Görüşmeden sonra sessizleşip gerginleştiğini fark etmiştim.

Görüşmeyle ilgili bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim, göz ucuyla onu izledikten sonra gerginliği geçiştirecek bir şeyler söylemeye karar verdim. "Linda, burnumu sokmak istemem, ama demin bir şey mi oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi savunur bir ifadeyle.

"Telefonla konuştuğunu gördüm," dedim. "O zamandan beri sessiz ve gergin olduğunu fark ettim."

"Üzgünüm, sadece..."

"Sadece?" diye teşvik ettim lafını bitirmeyince.

"Lloyd aradı. Bu akşamüstü çıkmadan makineye çamaşır koymuştum. Çamaşır makinemiz bodrumda ve görünüşe göre boru patlamış. Bodrumu su basmış."

"Oh hayır. Ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum. Lloyd halletmeye çalışıyor, ama tek başına halledemeyeceği kadar büyük bir iş."

Kiliseye vardığımızda Linda'nın bütün akşamüstü Umut Merkezi'ne teslim edilecek yemekleri hazırladıktan sonra eve gidip bodrumundaki büyük kargaşayı temizleyeceğini düşündüm."

"Yardım edeyim," dedim.

"Yardım mı?" diye sordu, sanki neden söz ettiğimi bilmiyormuş gibi.

"Bodrumundaki su baskını için."

Beni doğru duymamış gibi duraksadı. "Geç oldu. Bu sabah erken kalktın ve—"

"Kendini kiliseye, başkalarına, Drew'ya ve çocuklarına adadın. Sanırım birinin gelip sana yardım etmesinin zamanı geldi."

Linda ne diyeceğini bilmiyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu. "Bunu yapmana izin veremem."

"Verebilirsin ve vereceksin. Şimdi evine gidip şu karmaşayı çözelim. Gencim, fazla uyumaya ihtiyacım yok. Yerinde olsam hiç tereddüt etmeden bu cömert teklifi kullanırdım."

Gülümsedi. "Galiba teklifini kabul etmem gerek."

"Evet, etmelisin. Erken kalkmama gelince, sanırım sen de aynı zamanlarda ayaktaydın. Herkese yaptığın onca şeyin karşılığında minnettarlığımı göstermeme izin ver."

Linda beni şaşırtarak kollarını dolayıp bana sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Hadi başlayalım," dedim.

Minibüs boşaltılmıştı, Linda'yı arabasını park ettiği yere kadar takip ettim ve eve gittik. Bodrum katına inerken, Linda'nın kocasının suların içinde dolaştığını, bitkin göründüğünü ve tek başına başka ne yapabileceğinden emin olmadığını gördük. Elinde uzun saplı bir süpürge vardı, suları gidere doğru süpürüyordu.

"Süvariler geldi, görünüşe göre tam zamanında geldik," dedim.

Lloyd gözlerini kırpıştırdı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum,"

Dergi yığınlarının yanı sıra yerdeki kutular da ıslanmıştı. En hafif deyimiyle, bodrum karmaşa içindeydi.

Bir saat hep birlikte çalıştıktan sonra Lloyd'un devam edemeyecek kadar yorgun olduğu belli oldu. Linda kocasını kahve yapmak için yukarı gönderdi. On beş dakika sonra her birimiz için bir bardak indirdi, özür diledi ve gitti.

Linda'yla ikimiz kutuları ayıkladık, kurtarılabilecek olanları çıkararak dostça çalıştık.

"Lilly'nin merkezde muhasebeci olarak çalışacağından bahsettiğini duydum."

"Evet, sevdiğim işe geri döneceğim için heyecanlıyım. Bu hiç beklemediğim bir fırsat."

Bir süre bir şey söylemedi. "Lloyd, her Pazar kiliseden sonra toplanan parayı sayıyor, genellikle en son bizim ayrılmamızın nedenlerinden biri de bu."

Kincaid'lerin çoğu zamanlarını kilisenin düzgün çalışması için harcadıklarını biliyordum.

"Önümüzdeki çarşamba ameliyat için hastaneye yatacak ve birkaç hafta görev yapamaz durumda olacak. Görevi onun yerine devralmamı istedi. Benim yerime sen el atar mısın diye merak ediyordum."

Bu teklif sadece bağışları saymaktan fazlasıydı. Linda güvenini kazandığımı, yeterli ve dürüst olduğuma inandığını söylüyordu. "Onur duyarım."

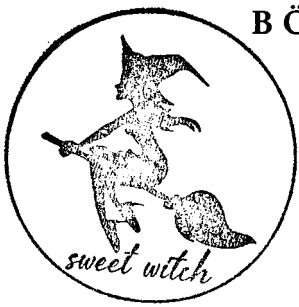
"Güzel. İşlerimden biri eksilmiş oldu," dedi biraz kısık sesle.

Gülümsediğimi göstermeden çalışmaya devam ettim. Linda gibi kadınlarla daha önce de tanışmıştım. Kontrolü ellerinde tutmayı seviyorlardı ve kontrollerinin küçük bir parçasından bile vazgeçmeleri zordu.

"Drew'ya kilise parasını toparlayacağını bildireceğim," dedi.

Bunun Drew'ya beni kendi sevgisine layık gördüğünü söylemesinin bir yolu olduğunu fark ettim.

Ve bunun için sadece su basmış bir bodrumda üç saat geçirmenin yettiğini düşündüm.

BÖLÜM 28

Drew

Popüler filmlerden esinlenen vaaz serim bölgede büyük ilgi görmüştü. Seattle Times'ın din editörü bunu duymuş ve bir pazar günü haber vermeden kiliseye gelmişti. Ertesi hafta mesajımın konusuyla ilgili bir köşe yazısı yazdı. O zamandan bu yana geçen son iki haftadır kilisedeki tüm sıralar dolu oluyordu.

Başka benzer fikirlere ilham veren bu fikir için Shay'e gene teşekkür ettim. Bir sonraki vaaz serimi iTunes'dan indirilen en popüler on şarkı üzerine hazırlamaya karar vermiştim. Şarkı sözlerini dikkatle dinliyordum. Şarkı yazarlarının nesillerinin bilgeleri olduğuna ve içinde yaşadığımız toplum hakkında çok şey anlattıklarına inanıyordum. Sanatçıların özgeçmişleri ve şarkı sözleri üzerine biraz araştırma yapmıştım. Amacım, müzik sözlerini kutsal yazılarla en iyi şekilde bağdaştırmak ve sonra onları hayata uygulamaktı.

Koro son ilahiyi söylerken lobide durdum, kilise ailem binadan çıkarken selamlamaya hazırlandım. Kalbim doluydu. Uzun zamandır ilk kez kendimi bir papaz olarak etkili

OLDSCHOOL BELONGS TO KAOS TEAM

hissediyordum. Vaazlarım olumlu tepkiler almıştı, papazlığa yıllarca yaptığım yatırımın mükafatını alıyor gibiydim.

Akşam yemeği için eve gitmeye hazırlanırken, Alex Turnbull beni buldu. Karanlık ve ciddi görünüyordu. Sadece bir an dönüp gitmeyi düşündüm. Alex, Shay'le kardeşinin olayından önce de başımın belasıydı. Shay hakkındaki görüşünü açıkça ifade etmişti. Shay'in gitmesini istiyordu. O gitmezse ben gidecektim.

Dürüst olmak gerekirse, güven oylamasının yenilgisini büyük bir nezaketle kabul ettiğini itiraf etmeliydim. Kin tutmadığı için minnettardım. Diğer yaşlıların desteğini kabul etmiş ve o zamandan beri yolunu değiştirerek desteğini göstermek için uğraşmıştı.

"Birkaç dakikan var mı, Peder?" diye sordu.

Ailemin öğlen yemeği için onlara katılmamı beklediğini belirtmek için saatime bakma gösterisi yaptım. Onları zaten planladığımdan daha uzun bekletmiştim.

"Birkaç dakikadan fazla sürmez," diye ısrar etti.

"Elbette." Bunu daha sonra tartışmaktansa şimdi tartışmanın daha iyi olabileceğini düşündüm.

Alex tereddüt ediyordu ki bu garipti, konuşmak için istekli görünüyordu. "Bu hassas bir konu. Belki ofisinde konuşsak daha iyi olur."

Görünüşe göre tahminimden daha ciddiydi. "Elbette."

Alex beni ofisime kadar takip etti, arkamdan içeri girerek kapıyı kapattı. Masamın kenarına yaslandım.

"Geçtiğimiz haftalarda aramızda görüş farklılıkları yaşadık, farkındayım Peder. Umarım bu konuşmanın bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını anlamışsındır."

Özellikle Shay konusunda hemfikir olmadığımız doğru olsa da hiçbir kızgınlık beslemiyordum. Alex'e bunu bildirdim. "Oldukça doğru ama aynı zamanda işin içyüzünün kilisenin çıkarlarını düşünmek olduğunu biliyorum."

"Bunu söylediğine sevindim."

"Kilise iyi gidiyor," dedim. "Uzun zamandır olmadığı kadar iyi."

Katılımın önemli ölçüde arttığı inkâr edilemezdi. "Ama sen bir sorun olduğunu düşündüğün için geldin," dedim bu görüşmenin sebebine yönlendirerek.

Alex kasılarak birkaç saniye halıya baktı, sanki kararlılığını pekiştiriyormuş gibiydi. "Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor."

"Ne oldu, Alex?" Beni endişelendirmeye başlamıştı.

"Shay'le alakalı..."

Rahat pozum birden kayboldu, dik oturarak kollarımı kavuşturdum. Shay'i neredeyse hayatıma girdiği ilk andan itibaren hedef alması beni rahatsız ediyordu. Bu adamın hoşnutsuzluğunu hak edecek ne yaptığını hayal bile edemiyordum. "Şimdi ne oldu?" diye sordum.

Alex benimle göz göze gelince orada bir duygu karışımı okudum, en belirgini pişmanlıktı. "Birkaç hafta önce başına gelenlerle alakalı kötü hislerim olduğunu düşünüyorsun, biliyorum. Kardeşiyle olanlar..."

"Senin de bildiğin gibi, bu konuda onun hiçbir etkisi yoktu." Alex'in kardeşinin davranışları yüzünden Shay'i suçlamasına izin vermeyecektim, üstelik onu Shay'e götüren bendim.

"Kilisenin ona daireyi kiralamasını hiç istememiştim ama son birkaç haftadır fikrimi değiştirdim."

Biraz rahatladım, bu haber beni cesaretlendirmişti.

"Shay harikaydı," dedi Alex. "Onu yakından takip ettim, yapmak istemediği hiçbir şey yok. Bu sabah çocuk odasında çalışmaya gönüllü oldu, görevli kadın hasta bir çocukla evde kalmak zorunda kalınca bebekleri salladı.

"Shay geçen hafta son dakikada Pazar Okulu öğretmenlerinden birinin yerine çalıştı."

BELONGS TO KAOS TEAM

Her iki olayı da biliyordum. Pazar Okulu sınıfındaki çocuklar Shay'i sevmişti. Shay yaratıcı ve eğlenceliydi. "İyi Samiriyeli" hikâyesini anlatmış ve çocuklara ihtiyacı olan birini görürlerse ne yapacaklarını sormuştu. Daha sonra, sevildiklerini anlamaları için Richard ve Chuck'a vermeyi planladığı mektuplar yazdırmıştı.

Bu sabah aşevi için toplanan bağış kutusunun dolu olduğunu fark etmiştim ve bunun daha az şanslı olanların ihtiyaçları için Shay'in çocukların gözlerini açması nedeniyle olduğuna inanıyordum.

"Lloyd Kincaid yakındaki ameliyatı nedeniyle görevini yerine getiremeyeceği için Linda'nın Shay'den onun yerine geçmesini istemesine biraz şaşırmıştım."

Lloyd, bağış sepetindeki parayı sayarak pazartesi sabahı için banka mevduatını hazırlıyordu.

Kavuşturduğum kollarımı açarak hareketsiz durdum, savunma pozisyonumu gizlemeye çalışıyordum. "Neden şaşırdın Alex?"

Yaşlı adam ellerini sıkıp yumruk yaptı, belli ki sıkıntılı ve gergindi. "Shay'in zimmete para geçirme suçundan hapse girdiği sır değil."

"Bunu saklamaya hiç çalışmadı," diye hatırlattım.

Alex eliyle bir işaret yaptı. "Çoğu kilise bu tür geçmişi olan birinden bağışları saymasını ve yatırmasını istemezdi."

"Umut Merkezi'nin Shay'i muhasebeci olarak işe almayı planladığını biliyor muydun?" diye sordum. Bu, ona Umut Merkezi'nin Shay'e güvendiğini ve daha azını yapmayı düşünmediğimi bildirme yolumdu.

Alex başını salladı. "Duydum ancak defter tutmak, eldeki nakitle uğraşmak kadar cazip değil, sence de öyle değil mi?"

"Ne diyorsun Alex?" diye sordum, bu konuşmadan yorulmuştum.

Soluğunu bırakıp dudaklarını büzdü, sonra konuştu. "Peder, ben Shay için endişeleniyorum, günaha gireceği bir duruma sokulmasından korkuyorum."

"Shay kiliseden asla çalmaz." Bunun için emeklilik fonumu ortaya koyardım. "Parayı çalmasının tek nedeni kardeşini kurtarmaktı."

Alex başını salladı. "Kardeşinin başı yine dertte, değil mi?"

Sabrımı kontrol etmek zor geliyordu. "Evet ama Shay'in onunla teması yok. Alex, lütfen, ne demeye çalışıyorsun? Ailem bekliyor."

Bakışlarında derin bir kaygıyla bana yaklaştı. "Geçen hafta bankaya yatırılacak parayı sayması için tahsilat Shay'e verilmeden önce, kendim nakit bağış ekledim."

Nakit alışılmadık bir şey değildi ancak cemaatin çoğu kiliseye internet üzerinden veya çek yazarak katkıda bulunuyordu. Nakit bağışlar genellikle küçük banknotlarla oluyordu.

"Ve?" dedim, Alex'in daha fazla söyleyeceği olduğu belliydi.

"Nakit olarak üç yüz yirmi beş dolar vardı."

"Ve?"

"Mevduat fişi sadece üç yüz dolar gösteriyordu. Yirmi beş dolar eksikti."

"Miktarı pekâlâ yanlış eklemiş olabilirsin," diye üsteledim.

"Ben de aynı şeyi düşündüm, " dedi Alex. "Eklememde bir sorun olduğunu düşündüm. Yirmi beş dolar büyük bir miktar değil ama tedbiri elden bırakmamak için bu hafta aynı şeyi yapmaya karar verdim."

"Shay ne yaptığını bilmeden mi?"

"Evet."

"Ve?" konuşmanın gidişatına göre, bana ne söyleyeceğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Yüz dolarlık bir tutarsızlık vardı."

Yüreğim daralarak gözlerimi kapattım, akla yatkın bir açıklama bulmaya çalışıyordum. "Bağış kutusunu yaşlılar toplar," dedim ama güvenemeyeceğim tek kişi yoktu. Bu adamları ve kadınları Seattle Calvary'ye geldiğimden bu yana tanıyordum ve hepsini tam anlamıyla güvenilir buluyordum.

"Ne yazık ki ya da bu duruma göre, neyse ki bugün toplanan parayı takip etmek için ekstra dikkatli davrandım. Paraya erişimi olan tek kişi Shay."

"Emin misin?" İnanmakta zorlanıyordum.

"Kesinlikle."

Söyleyecek başka bir şey kalmayınca başımı salladım. "Bunun icabına bakacağım."

Alex uzanıp koluma dokundu. "Drew, bunu sana söyleyen kişi olmayı hiç istemezdim. Ona ne kadar inandığını bilmek canımı yakıyor. Shay'e karşı güçlü duygular beslediğini biliyorum."

"Öyle."

Alex son derece üzgün görünüyordu. "Üzgünüm."

Elimden geldiğince özrünü kabul ettim. Shay'le yüzleşmeden önce bunu düşünmek için bir gün ayıracaktım. İçimden var gücümle kiliseden asla çalmayacağını haykırırken, Alex'in bu kadar ciddi bir konuda yalan söylemeyeceğini de biliyordum.

Shay'in çocuklarla birlikte evde olması işleri daha da karmaşık hale getiriyordu. Pazar yemeğinde Mark, Sarah ve bana katılması rutinimizin bir parçası haline gelmişti.

Eve doğru yürürken düşüncelerim ağırdı, yaklaşırken üzüntü ve endişeyle adımlarım yavaşladı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Ben verandaya varmadan Sarah kapıyı açmıştı. "Bekledik ve bekledik."

"Üzgünüm tatlım, acil bir iş toplantım vardı." Eve girerken başının tepesini öptüm.

"Açım, Shay de öyle."

"Mark nerede?" diye sordum. Genellikle masaya ilk gelenlerden olurdu. Büyüme aşamasındaydı ve her zaman aç görünüyordu.

"Odasında. Kendini iyi hissettiğini sanmıyorum," dedi Shay.

Birkaç dakikalığına kaçma bahanesini memnuniyetle karşılayarak oğlumu arandım. Pek tabii ki yatağına uzanmıştı, perişan görünüyordu. Yatağının kenarına oturup elimi alnına bastırdım. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Evet." Video oyunu oynamıyorsa ya da yüzü iPad'ine eğilmiş değilse, bir sorun olduğunu biliyordum.

Ateşi çıkmış gibi değildi. "Miden mi bozuldu?"

Mark başını salladı. "Evet. Kramp giriyor. Beni tavuklu şehriye çorbası yemeye zorlamayacaksın, değil mi?"

"İstemediğin sürece hayır."

"Sorun olmazsa burada kalıp uyumayı tercih ederim."

"Elbette. Bir şeye ihtiyacın olursa çağır beni."

"Teşekkürler baba."

Mark, babasının sevgi gösterilerinden hoşlanmayacak bir yaşta olmasına rağmen, eğildim ve onu alnından öptüm.

"Baba," diye homurdandı Mark. "Çocuk değilim ben."

"Benim için her zaman çocuk olacaksın," dedim, gülümsememek için uğraşıyordum. Büyükannesinin ördüğü Afgan işi battaniye düzgünce katlanmış yatağın ucunda duruyordu. Uzanıp Mark'ın omuzlarına çektim. Örgü battaniye üzerini örter örtmez Mark'ın gözleri kapandı.

Odasından çıkarak kapıyı kapattım.

"Mark iyi mi?" diye sordu Shay, rosto ve havuçlarla patatesleri servis etmeyi bitirirken.

"Hastalanıyor olabilir. Uyumak istiyor ve bence bu iyi bir fikir."

Shay tabağı masaya taşıdı, bir tarafta Sarah, diğer tarafta benimle oturdu. Ben yemek duası yaparken üçümüz el ele tutuşmak için otomatik olarak kollarını uzattı.

Bir an bocaladıktan sonra sözlerime devam edebildim. Bitirdiğimde gözlerimi açıp Shay'e baktım.

Onu incelediğimi fark etmiş olmalıydı çünkü bakışlarımı yakaladı ve yavaşça gülümsedi. Şimdi ona baktığımda, nefes kesecek kadar güzeldi, gözlerimi ayırmakta zorlanıyordum. Kiliseden çalacağına inanmak imkânsız görünüyordu. Benden çalmak... Bunun ilişkimize ne yapacağını elbette anlardı.

Akşam yemeği mükemmel pişmiş olmasına rağmen, iştahım neredeyse hiç yoktu. Sarah, yemek bittikten sonra Shay'le Yahtzee oyunu oynamak için ısrar etti. Minnettardım, daha fazla ters bir şey yokmuş gibi davranabileceğimden kuşkum vardı.

"Ben bulaşıkları hallederim," diye gönüllü oldum.

"Hepimiz yardım edelim, " dedi Shay.

"Bulaşıklar mı?" Sarah, sanki kilise otoparkındaki karları tek kürekle küremesi istenmiş gibi inledi. "Baba lütfen. Hep Yahtzee oynamak istiyordum ama Shay akşam yemeğinden sonrasını beklememiz gerektiğini söyledi."

"Sorun yok," diye üsteledim. "Ben hallederim bulaşıkları."

Shay'le Sarah zar oyunu oynadı, ben de Shay'le konuşmaktan kaçınmak için bulaşıkları makineye dizmeyi bahane olarak kullandım.

Ama fark etmişti. Bunu tahmin etmiştim. Duygularımı saklamakta hiç iyi değildim.

Bulaşıkları bitirdikten sonra Mark'ı kontrol ettim, onu uyurken görünce hiç şaşırmadım. Sabaha kendini daha iyi

BELONGS TO KAOS TEAM

hissetmezse, onu okula yollamayıp evde tutardım. Oğlumun yatak odasından çıktım, onu uyandırmamak için kapıyı usulca kapattım. Shay'i uzun koridorda arkamda dururken buldum.

"Mark uyuyor," diye fısıldadım.

Shay gözlerime baktı. "Kilisede bir sorun mu var?" diye sordu.

Sorusu, kayıp parayı bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu.

Dur.

Ona sorardım. Yapılacak en doğru şey buydu ama önce soruyu en iyi şekilde nasıl soracağımı düşünmem gerekiyordu. Benim için bunu sormak çok önemliydi. Ona güvendiğimi ve inandığımı bilmesini istiyordum. Aynı zamanda, bilmediğim bir şey olmuşsa, bir nedenle o paraya ihtiyaç duymuşsa, o zaman ona açıklama fırsatı vermeliydim. Ona yaklaşımımın nasıl olacağını hesaba katmam, bunun üzerinde düşünmem gerekiyordu.

"Drew? Kilise? Sorunlar?"

"Halledemeyeceğim bir şey yok," diye cevapladım, sorularının sonu olacağını umarak.

Gözlerini gözlerime çevirdi.

Biliyordu.

Bana bakışından anlayabiliyordum. Hemen hafif bir değişiklik fark ettim. Hatırlayabildiğimden beri ilk kez gözlerimin içine bakamadı. Karın kaslarım kasıldı, sanki yüz elli kiloluk bir adam sırtıma tırmanıp beni aşağı bastırıyormuş gibi hissediyordum. Omuzlarım sarkmasın diye uğraştım.

Kısaca lafladıktan az sonra gitti. Çok uzun zamandır ilk kez gittiğine sevinmiştim.

Alex'in söylemediği ama ima ettiği şey, her hafta miktarın artacağıydı. İlk birkaç hafta, muhtemelen hırsızın kimse fark etmeden ne kadar çalabileceğini görmek için bir testti.

OKUSEVER BELGESİZ KAÇAK TEAM

Takatim kesilmişti. Sanki gribe yakalanmış gibiydim.

"Baba?" dedi Sarah, gelip yanıma oturarak. "Sen de mi hastasın? Mark gibi?"

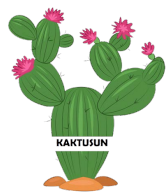
Kızıma belli belirsiz gülümseyerek elimi başının üstüne koydum. "Korkarım ben de kendimi iyi hissetmiyorum."

"Grip mi oldun?"

"Bilmiyorum." Bir çocuğa yaşadığım şeyin kalp acısı olduğu nasıl açıklanabilirdi?

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 29

Shay

Caden'ın avukatı aracılığıyla kardeşimin beni görmek istediği haberini aldım. Karar vermem uzun zaman aldı. Hapiste birkaç gün geçirdikten sonra ayık olacağını biliyordum. Şimdi daha güçlüydüm, kendimden daha emindim ve kardeşimin yıkıcı yaşamına devam etmesi için kendi geleceğimi riske atmak istemiyordum. Beni görmek istemesi ilk kez olmuyordu. Tutuklanmasının ardından bana ulaşmak için birkaç girişimde bulunmuştu. Bunu kendi duygusal rahatım için reddetmiştim. Artık kendimi hazır hissediyordum.

Pazartesi öğleden sonra kafedeki vardiyamı bitirir bitirmez ilçe hapishanesine giderek Caden'ı görme isteğimi bildirdim. Onaylanmam on beş dakika sürdü. Memur geri döndüğünde gecikme için özür diledi. Bekleme süresinin kendi mahkûmiyetim yüzünden olduğundan şüphelendim. Sormayacak kadar akıllıydım.

On dakika kadar daha bekledikten sonra Caden dışarı çıkarıldı. Üzerinde turuncu bir tulum, beyaz çoraplarla bağcıksız spor ayakkabılar vardı. Bana bakmıyordu, gözleri önündeydi. Beni görmek isteyen kendisi olduğu için

susarak sabırla bekledim. Kardeşimle en son kilise dairesine geldiği gece konuşmuştum. Uyuşturucu ve/veya alkolün etkisindeydi, küfürbazdı ve bıçak kullanıyordu ki pekâlâ bana karşı kullanmış olabilirdi. Bunları aklımda tutarak, onu beklemekten memnundum.

Caden başını kaldırıp bakana kadar tedirgin bir süre geçti. Bana üzgün, kırık bir tebessümle gülümsedi. "Sanırım kızgınsın," dedi.

Cevap olarak omuz silktim. Kızmaya kesinlikle hakkım vardı. Umut Merkezi'nde aldığım danışmanlık olmasaydı, şimdi ona atıp tutar, haklı bir öfkeyle dolup taşar, ona öfke kusardım. Son on altı ayda, bankadan para çaldığım zaman olup bitenlerdeki kendi sorumluluğumu kabul etmeyi öğrenmiştim. Yardımla onu affetmenin bir yolunu bulmuştum, istediği ya da affetmemi hak ettiği için değil. Bunu kendi iç huzurum için yapmıştım, bu yükü daha fazla taşımayı reddetmek, kızgınlığın ağır yükünden kurtulmak için. Yine de bu, onun çılgınlığına geri dönmeyi istediğim anlamına gelmiyordu.

"Neden geldin?" diye sordu.

"Sen istedin ve kardeşimsin."

"Ama pek de sayılmaz."

İtiraz etmedim. "Senin için dua ediyorum Caden."

"Dua mı?" diye tekrarladı. "Artık dua mı ediyorsun?" Sanki kılıç yutuyormuşum gibi konuşmuştu.

"Öyle."

Buna inanmakta güçlük çekiyormuş gibi gözleri büyüdü. "Bir bakmışsın TV'de gördüğümüz İncil'le dolaşan kadın vaizlerden biri olmuşsun."

"Bir İncil'im var," diye itiraf ettim rahatlıkla," ve daha da iyisi, onu okudum."

Caden'ın ağzı açık kalmıştı. "Ne oldu?" dedi bağırarak, sanki uzaylılar tarafından yakalanmışım da uzay gemisine ışınlanmışım gibi.

"Artık yeni bir hayatım var."

"Ne oldu? Yani hapisten çıktıktan sonra? Farklı bir insan olduğunu söylemiştin ve öyle olduğunu görebiliyorum."

Hikâyeyi olabildiğince kısaltarak, sadece birkaç yüz dolarla hapishaneden nasıl tahliye edildiğimi ve Drew'nun beni bulduğu kiliseye gidişimi anlattım. Drew'nun Umut Merkezi'ndeki programa girmeme yardımcı olduğunu anlatarak devam ettim. Caden, programdan mezun olduğumdan beri olanları açıklarken dikkatle dinledi. Corner Café'deki işimden, muhasebe derslerimden ve birkaç ay içinde Umut Merkezi'nde işe alınma umudumdan bahsederken kardeşimin bir süre tuhaf tuhaf baktığını gördüm. Ben bitirene kadar soru sormadı veya konuşmadı.

"Görünüşe göre yeni ve güzel bir hayatın var."

"Daha önce hiç sahip olmadığım fırsatlarla dolu, umut dolu bir geleceğim var."

Üstüne kederli bir ifade çökmüştü. "Ben büyük bir zavallıyım Shay. Ben—"

"Sen kaybeden bir zavallı değilsin," dedim lafını keserek. "Senin de iyi bir geleceğin olabilir."

"Hapishanede bir gelecek demek istiyorsun. Bir polis bıçakladım, Shay. Hafif bir cezayla bir kalemde silmezler. Uyuşturucu etkisinde olmam önemli değil. Ciddi bir süreyi göz önüne almam gerekiyor."

Bu gerçeği inkâr edemezdim. "Muhtemelen haklısın." Umutlarını arttırmak istemiyordum, ama hem Drew hem de Kevin'in perde arkasından çalıştıklarını, savcıyla ve Caden'a mahkeme tarafından atanan avukatla konuştuklarını, uzun bir hapis cezasına alternatif çözümler sunduklarını biliyordum. Arkadaşlarımın bağlantıları ne olursa olsun, sonuçta kardeşimi hapiste bir süre bekliyordu.

"Bunu hak ettim," diye fısıldadı Caden, başını öne eğerek. "Özellikle sana yaptıklarımdan sonra."

Davranışını mazur görecek ya da silecek değildim. "Kötü olduğunu kabul ediyorum. Beni sırtımdan bıçakladın kardeşim."

Bana bakmayı göze aldı. "Sana pişman olduğumu söylesem faydası olur mu? Ama Shay, başka seçeneğim yoktu. Parayı vermeseydin beni öldüreceklerdi."

Geçmişten konuşmak istemiyordum. Yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmeye hazır değildi ve ben de hatalarını başına kakmayacaktım. Aptallık etmenin ve geleceğimi sabote etmesine izin vermenin bedelini ödemiştim. Ama tüm bunlardan -hapishane, evsiz ve kayıp neredeyse Seattle sokaklarında yaşayacak olmam- öğrendiğim, hayatımdaki en olumsuz olayların bile hepsini iyi bir şeye dönüştürmemdi.

Bunlar gerçekleşmemiş olsaydı, Drew'yla hiç tanışmamış olabilirdim, şu an olduğum kişi olmak için gereken danışmanlığı almamış, duygusal olarak iyileşmemiş olabilirdim.

"Sana karşı hiçbir öfkem yok, Caden. Artık yeni bir hayatım var. İyi bir insanla tanıştım. Annem öldüğünden beri hiç hatırlamadığım kadar mutluyum."

"Şu vaizlerden birine mi aşıksın?"

"Evet. Nereden anladın?"

Kardeşim konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez gülümsedi. "Adamın saklayabildiğini sanma. Seni bir süper kahraman gibi koruyor. Bıçağı sana kullanmadığım için şanslı olduğunu söylediğimde diğer adam onu tutmak zorunda kaldı." Yüzünde suçluluk ifadesiyle baktı. "Ben... Kafam güzelken çılgınca şeyler yapıyorum. Böyle olmasını istemiyorum ama oluyor."

Açıklamasına gerek yoktu, kanıtını görmüştüm.

Kıs kıs gülerek başını iki yana salladı. "Sen ve bir vaiz? Gerçekten mi? İnanmak zor geliyor."

"İnan Caden."

"Onunla evlenecek misin?"

"Bunu söylemek için çok erken." Geleceğin oraya götüreceğini umuyordum ama ilişkimizde zorlu bir yola girmek üzere olduğumuzdan korkuyordum. Bunu zaman gösterecekti.

Kardeşim usulca, uzun bir iç çekti. "Senin adına sevindim Shay."

Gülümsedim, sözleri içimi ısıtmıştı. "Teşekkür ederim."

Caden odaya girdiğinden beri ilk kez tebessüm izi gösterdi. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Ayrıca iyi de hissediyordum, yıllardır olmadığı kadar iyi... Hayatımın kontrolü bendeydi ve geleceğe beni bekleyenlerin korkusuyla karamsarlık içinde değil, gülümseyerek bakabiliyordum.

"Demek istediğim, gerçekten iyi görünüyorsun."

Kardeşim rahat rahat iltifatlar dağıtan biri değildi.

"Madem öyle, o halde bilmelisin ki uyuşturucu kullanmayınca ya da üzüntülerini şişenin dibinde boğmayınca böyle görünülüyor."

"Bu bir kinaye mi?" diye sordu.

"Doğrudan değil. Bu, gerçeğin beyanı."

"Artık temizim."

"Öyle kal," diye tavsiye ettim. "Hiçbir şey temiz ve ayık olmak kadar önemli değil kardeşim."

Başını salladı. "Bu hiç kolay değil."

Bunu ben de biliyordum. "Bundan değerli bir şey yok ama sana Yüce Güç yardımıyla tamamen kurtulabileceğini söylemek için buradayım."

Caden'ın alnı kırıştı. "Şimdi de şu on iki aşamalı gruplardan birine katılıyor musun?"

"Hayır." Uyuşturucu hiçbir zaman hayatımın kontrolünü ele geçirmemişti ve bunun için sonsuza dek minnettardım. Shooter onunla uyuşturucu kullanmadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Aramızda sürekli bir çatışma kaynağı olmuştu. Ara sıra onun taleplerine boyun eğiyordum ama

BELONGS TO KAOS TEAM

uyuşturucular beni hiçbir zaman başkalarına yaptığı gibi beni kendimden geçirmemişti. Geriye dönüp baktığımda, bunun hayatımda Tanrı'nın koruması olduğuna inanıyordum.

"Sanırım bunu sana üç yıl hapis sağladı."

Bunu açıklamak çok zordu, bu yüzden denemedim. "Shooter hakkında bir şeyler duydum," dedim.

Caden kafasını kaldırdı. "Polis onu buldu mu?"

Başımı salladım. "Onu Oregon'da yakaladılar. Washington eyaletine geri götürülüyor."

Kardeşimin rengi soldu. "Seni görmemin sebebi o. Shooter fırsat bulursa beni öldürür."

"Bu yüzden mi adını Shane olarak değiştirmeye karar verdin?"

Caden başını salladı. "Bu ismi her zaman daha çok sevmişimdir. Annemle babam bana Caden ismini verirken ne düşündüler bilemiyorum."

"Bu güzel bir isim."

"Shane de öyle."

Onunla tartışmayacaktım. Caden, Shane ya da kendine ne demeyi seçtiyse benim için fark etmezdi.

"Sanırım senden hiçbir şey istemeye hakkım yok," dedi Caden.

Yoktu ama ona yardım etmek için elimden geleni yapardım. "Dinliyorum."

Kardeşim of çekti, sanki konuşmak zor geliyormuş gibiydi. "Endişelendiğin buysa, senden para istemeyeceğim."

"Güzel çünkü sana hiç vermeyeceğim."

"Benim için avukatımla konuşur musun?" diye sordu.

Kardeşim savcılık üzerinde bir etkim olacağını düşünüyor gibiydi. Yoktu. "Ne konuda?"

"Tek istediğim Shooter'dan farklı bir hapishaneye gönderilmek. Bunu yapamazlarsa, benim için ölüm fermanı olacak."

BELONGS TO KAOS TEAM

Uyuşturucu satıcısıyla feci bir çatışma yaşadığım için Caden'ın korkularını anlayabiliyordum.

"Soracağım," diye temin ettim, "ama mucize bekleme."

"Ne yapabilirsen memnun olurum."

"Söz vermiyorum."

"Anlıyorum."

Başımı salladım. Beni görmek istemesinin sebebini öğrendiğime göre gitmeye hazırdım. Caden konuşmaya devam edince şaşırdım. Sanki beni yanında tutmak için bahane arıyor gibiydi.

"O vaizin adı neydi? Hani şu sevdiğin?"

"Drew."

"Daha uzun boylu olan, değil mi?"

Her iki adam da bir seksenin üzerinde geziniyordu, ama Drew kesinlikle daha uzundu. "Evet, ne olmuş?"

"Birkaç kez beni görmeye geldi."

Drew bundan bahsetmemişti ama tam da onun yapacağı bir şeye benziyordu. Caden'ın Drew'la konuşmaya istekli olması beni şaşırtmıştı. Drew, bunu bilmememin muhtemelen daha iyi olacağını düşünmüştü.

"Söylediklerini dinliyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Caden omuzunu silkerek. "Diğer adamı daha çok sevdim. Sokak hayatını biliyor. Senin Drew, sadece seni rahat bırakacağımı anladığımdan emin olmak istiyor. Ona seni görmek istediğimi söyleyeceksen nedenini açıklasan iyi olur, aksi takdirde benim için işleri zorlaştırabilir. Durum zaten yeterince kötü."

"Drew böyle bir şey yapmaz."

Caden kıs kıs güldü. "Seni gerçekten koruyor. Buna sevindim."

Hiçbir şey gülümsediğimi gizleyemezdi. İş o raddeye gelirse, Drew'nun kayıp para konusunda benden şüphe etmeyeceğini biliyordum. Bundan bahsetmemiştik ama bu

konuşmanın yapılması gerekiyordu, ikimiz de bunu biliyorduk. Ne söyleyeceğime ve yapacağıma karar verirken başımın üzerinde kara bir bulut asılı gibiydi.

"Köşende bir çift beyaz atlı şövalye var."

"Biliyorum, Drew ve—"

"Onlar değil," dedi Caden pofurtuyla gülerek. "Şu evsiz adamlar... Salak ve Avanak."

"Hey, o ikisi benim arkadaşım."

"Bana mı söylüyorsun? Kendilerini bir nevi gardiyan gibi görüyorlar, senin arkanı kolluyorlar."

Gülümsedim, kendimi tutmam imkânsızdı. Bu insanlar benim ailemdi ve onları seviyordum. "Bu ikisi gibi arkadaşı olan çok şanslı olur, Caden. Belki bir gün senin de olur."

Bana tuhaf bir bakış atarak omuz silkti. "Belki de sen haklısın."

Haklı olduğumu zaten biliyordum, en azından bu konuda.

BÖLÜM 30

Drew

"Shay, konuşabilir miyiz?" diye sordum pazartesi öğleden sonra. Bir iş için gittiği yerden dönene kadar beklemiştim.

"Elbette." İkimizin de bu konuşmanın nereye varacağını bildiğimizi tahmin ediyordum. Shay'in gerildiğini gördüm. Bunun kendi gerginliğimi yatıştırmaya pek faydası olmadı. Alex'in eksik paradan benden başka kimseye bahsetmediğinden emindim. Shay'in bundan haberdar olmasının tek yolu, parayı kendisinin alması veya kimin yaptığını bilmesiydi. İki yüz dolardan daha az bir para için geleceğini riske atacağına inanamıyordum.

Shay mutfak tezgahında otururken ben de zaman kazanmak için kahve hazırladım. Bitirince ona dönüp ilk fincanı ona verdim. Konuşmaya en iyi nasıl başlayacağıma karar verirken avuçlarım ısınsın diye fincanımı iki elimle tuttum.

Konuşmadan önce bir süre birbirimize baktık. "Shay, bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Gözlerindeki tereddüdü görebiliyordum. "Bana kayıp parayı soruyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Konu hakkında ne biliyorsun?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Taburede huzursuz huzursuz kıpırdanarak göz temasından kaçındı. "Benim aldığımı mı düşünüyorsun, Drew?"

"Hayır."

Anında omuzları gevşedi. "Bunun için teşekkür ederim."

"Ama kimin yaptığını biliyorsun." Bu bir soru değildi. Biliyor olmalıydı.

"Söyleme özgürlüğüm yok."

İçimi inanmazlık kapladı. "Pardon?"

"Mükemmelen duydun, Drew. Tekrarlamama gerek yok, değil mi?" diye sordu.

Şaşkın şaşkın ona bakmaya devam ettim. "Neyin tehlikeye girdiğine dair bir fikrin var mı?

Shay gözlerini indirip başını salladı. "Evet," diye fısıldadı, "biliyorum."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "O halde anlamama yardım et çünkü senin için sonuçlar kontrolümün ötesinde olabilir. Seni korumak için elimden geleni yapacağım ama etkim ancak bir yere kadar olur Shay."

"Anlıyorum."

"Bana daha fazlası gerekiyor. Konuyu şekilde bırakamayız. Bana söyleyebilirsin."

İçten içe mücadele veriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Söylemeyeceğime söz verdim."

İnanılmazdı.

"Hepimiz hata yaparız," dedi. "Bu kişi üzgün ve bunu düzeltmeye niyetli. Bunu yapana kadar bu bilgiyi kendime saklayacağıma söz verdim. Kiliseden çalmayacağıma inandığını bilmek beni mutlu ediyor. Güvendiğin için teşekkür ederim."

Fincanı tezgâha koyup ellerimi havaya savurdum. "Shay, beni dinlemiyorsun. Ben sana inanıyorum ama bu yaşlıların da sana aynı güveni duyacağı anlamına gelmiyor. Papazın ve seni seven adam olarak, bu parayı kimin aldığını söyle bana." Sabrım taşıyordu, konuşurken sesim yükselmişti.

Rengi soldu ve kupayı büyük bir güçle tutarken ellerinin beyazlaştığını fark ettim; seramiğin parçalanıp kahvenin mutfak tezgahına dökülmemesi şaşırtıcıydı. "Söz verdim," diye fısıldadı. "Bu benim için de kolay değil. Lilly'ye bundan bahsettim —"

"Ona suçlunun adını vermeye hazır mıydın?"

"Hayır. Sözümü tuttum ve sonuna kadar tutmak niyetindeyim. Sahip olduğum tek şey verdiğim söz, Drew ve bunun bir anlamı olmalı."

Hayal kırıklığına kapılarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Lilly sana ne dedi?"

"Kararın bana ait olduğunu söyledi, ben de kararımı verdim. Kaçamak davranmak istemiyorum, ama sözüm sözdür."

Gözlerine bakarak tekrar denedim. "Verdiğin sözden seni muaf tutuyorum." Sonsuzluk gibi gelen bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra tabureden aşağı kaydı. "Üzgünüm Drew."

Gitmek üzere kalktı. Bana gereken cevapları vermeden bunu yapmasına izin veremezdim.

"Shay, lütfen, gitme."

Bir an bunun onu durduracağını düşündüm. Adımları yavaşladı, tereddüt ediyor gibiydi ama sonra arkasına bakmadan kapıya doğru devam etti.

Şok ve inanamama arasında kalakalmış halde, gidişini izledim.

***

Kevin'le randevum olmamasına rağmen, Shay'le durumumu konuşacak zamanı olması ihtimaliyle Umut Merkezi'ne gittim. Bildiklerini bana söylememesine şaşırmıştım.

BELONGS TO KAOS TEAM

Umut Merkezi'ne geldiğimde, neredeyse trans halinde, koridordan Kevin'in ofisine yürüdüm. Kapı kapalıydı ve içeri girdim. Asistanı başını kaldırıp baktı, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Peder Douglas? Randevunuz var mı? Bir şey mi kaçırdım?"

"Hayır. Kevin müsait mi?"

Arkadaşım beni cam bölmeden görmüş olmalıydı çünkü masasından kalkarak bölmenin etrafından dolaştı. "Drew? Ne oldu? En iyi arkadaşını kaybetmiş gibisin."

"En iyi arkadaşım sen olduğuna göre, halen hayatta ve yaşam dolu olduğunu bildirmekten mutluluk duyarım," dedim şaka yapmak için zayıf bir çabayla. "Birkaç dakikan var mı?"

"Elbette. Gel içeri." Beni ofisine götürdü. Sıkıntılı ve cesareti son derece kırılmış bir halde masasının karşısındaki sandalyeye çöktüm.

Kevin hiç zaman kaybetmeden ziyaretimin sebebine değindi. "Sorun nedir?"

Konuşmak zor geliyordu. "Mesele Shay."

"Bir şey mi oldu?" Gözlerinde kaygı görünüyordu.

Ayağa kalkmaya hazır göründüğü sırada oturmasını işaret ettim. "Kilisede bir şey oldu. Shay bağışları sayıyor ve mevduat fişi hazırlıyordu. Para son iki haftadır eksik çıkıyor."

Kevin, Alex ilk söylediği zaman benim kadar şaşmış görünüyordu. "Bundan Shay'in sorumlu olduğunu düşünmüyorsun."

"Hayır. Kesinlikle düşünmüyorum."

Rahatlayınca omuzları sarktı. Kayıp paradan Shay'in sorumlu olabileceğinden şüphelenseydim asla ona gelmezdim.

"O halde sorun nedir?"

"Shay kimin sorumlu olduğunu biliyor ve bana söylemeyi reddediyor."

Kevin bunu düşünürken, koltuğunda arkasına yaslandı. "Hırsızlıktan sana kim bahsetti?"

"Alex Turnbull'u tanıyor musun?" diye sordum, muhtemelen tanıdığını bilerek.

"Tanıyorum. İyi bir adamdır."

"Alex pazar günü bana geldi. Lloyd Kincaid ayağındaki bunyonu düzelttirmek için ameliyat oldu ve birkaç hafta görev yapamayacak. Linda Lloyd iyileşirken Shay'den onun yerine bağışları saymasını ve pazartesi günkü banka mevduatını hazırlamasını istedi."

Kevin sanki bu bir sorun olmazmış gibi elini salladı.

"Alex, Shay'in zimmete para geçirmekten hapse girdiğini biliyor ve Lloyd'un onu baştan çıkaracak bir duruma soktuğundan endişeleniyor. Nakit parayı Shay'e vermeden önce saymaya karar verdi."

Kevin koltuğunda dik oturarak işitilir bir şekilde içini çekti. "Ve para eksik çıktı."

Ona anlatacaklarımın ağır yükünü hissettim. "İlk hafta yirmi beş dolar, ikinci hafta yüz dolar."

Kevin parmak uçlarını birleştirip çenesini dayadı ve kaşlarını çattı. "Kendisine ve sana neye mal olacağını bile bile sessizliğini korumak mı istiyor?"

Shay'in yaptığının sonuçlarını tam olarak anlamadığından korkuyordum. Kilise onun suçlu olduğuna inanırsa, Shay'i asla karım olarak kabul etmezlerdi. Gelecekte bir ara evlenecek olsak bile, onun hakkında her zaman spekülasyonlar ve şüpheler olacaktı ikimiz hakkında.

"Bana söylemeyi reddetti. Söz vermiş ve parayı alan kişinin bunu düzeltmek istediğinde ısrar ediyor. Ona bu şansı vereceğine söz vermiş."

"İkinci şanslar," diye fısıldadı Kevin.

"Ne?" diye sordum, onu tam duyamamıştım.

"Shay'e ikinci bir şans verildi ve şimdi o da aynı fırsatı başka birine vermek zorunda hissediyor. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama neyi riske attığına dair hiçbir fikri olmadığına inanmak zorundayım."

"Bu yersiz sadakatin ona neye mal olacağını anlamadığını biliyorum, aksi takdirde mantığını dinlerdi."

Sözlerimin ağırlığını kavrayınca Kevin'in omuzları çöktü. "Bu beni çok üzdü."

Bunun bana ne yaptığını Kevin'e söyleyemedim. Pazar gecesi bu durumla nasıl başa çıkacağımı düşünmekten neredeyse hiç uyuyamamıştım. O öğleden sonra işten çıkar çıkmaz ilk iş onunla konuşmak istiyordum ama eve dönmemişti. Onu gözden kaçırmamaya çalışmıştım, benden bilerek uzak durduğundan emindim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Kevin.

Bu milyon dolarlık bir soruydu. Hiçbir fikrim yoktu. "Alex hiç vakit kaybetmedi. Buraya gelmeden hemen önce, bu gece bir yaşlılar toplantısı düzenlediğini öğrendim. "

"Yaşlılar şikâyette bulunacak mı?"

Bunu düşünmemiştim. Shay'i muhtemelen suçlayacaklardı, özellikle de sorumlu kişinin adını vermeyi reddederse... Doğal olarak buna karşı çıkacaktım ve bunu önlemek için yeterli etkim olduğunu umuyordum.

"Çok büyük bir para olmadığı için, yaşlıları yasayı karıştırmamaya ikna edebileceğimi umuyorum." Böyle bir şey olmadan parayı kendim iade edecektim. Shay'in suçlanmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

"Peki dairede yaşamaya devam edecek mi?"

Bu da düşünmediğim başka bir konuydu. "Bunun böyle bir sonucu olması mümkün. Bunu önlemek için elimden geleni yapacağım ama başarabilir miyim bilmiyorum." Yüreğim sıkışıyordu. Bunun sonuçları üstüme dolu gibi yağıyor,

gökten düşüp bana çarpıyordu. Birbiri ardına kaçınılmaz, yıkıcı ve acı veren darbeler...

Her kalp atışıyla korkularım artıyordu. "Ona inanmayacaklar. İnsanlar ne der?" diye sordum bilinen soruyu. "Bir kez hırsızlık yapan her zaman mı hırsız olur?"

"Onu korumak için gücünün yettiği her şeyi yapacağını biliyorum."

Buna kuşku yoktu. Elbette yapacaktım. Shay'i seviyordum. Hırsız için duyduğu bu yanlış sadakat ikimize de zarar verecekti. Riske attığı her şeyi anlatmaya çalışmıştım ama boşuna... İkinci kez denersem başaracağımdan emin değildim.

Bir süre geçtikten sonra Kevin konuştu. "Bu seni fena halde sarstı, değil mi?"

Sözlü yanıt vermek yerine başımı salladım. Bununla kıyaslanabilecek tek şey, Katie'ye kanser teşhisi konduğu zamandı. Karşı karşıya olduğumuz yolu ve önümüzde mücadeleler olacağını biliyorduk. Karım için iyi bitmemişti ve Shay'le geleceğim söz konusu olduğunda çok korkuyordum.

"Kim olabilir?" diye sordum, Kevin'in benden fazla bir şey bilmediğini bildiğim halde. Yüzümü sıvazladım. "Tekrar sevmenin imkânsız olduğunu düşünürken ona âşık oldum."

Onu seven ve güvenen tek kişi ben değildim, bu durumu daha da karmaşıklaştırıyordu. Onu çocuklarım da seviyordu.

"Sarah," diye fısıldadım, adını yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

"Ne oldu Sarah'ya?"

Gafil avlanmıştım, ona baktım. "Geçen gün bana Shay'in yedek annesi olup olamayacağını sordu."

Kevin sırıttı. "Düşüncelerini her zaman harika bir şekilde ifade ederdi. Bana tavsiye almaya mı geldin?" diye sordu Kevin.

"Lütfen." Arkadaşımın bir çözümü varsa dinlemeye hazırdım.

"Daha kötülerine katlandın. Shay'le ikiniz bunu da atlatacaksınız."

Bunun mümkün olduğuna inanmak istiyordum ama şüpheler doluşuyor ve gelecek umutlarımı bastırıyordu. Sorumlu kişi öne çıkıp bunu düzeltmezse, Shay'le aramızda ne olacağını bilmiyordum.

Ofisinden ayrılmadan önce Kevin sırtımı sıvazladı. Tavsiyesi ve verdiği cesaret için minnettardım.

***

Umut Merkezine ziyaretimden sonra ofise dönerek geç vakte kadar kaldım. Mary Lou saat beşte gitti ve Mark'la Sarah'nın akşam yemeği yediğinden emin olmak için çabucak eve uğradım ama yiyeceğim bir şey yoktu. Alex'le konuştuğumdan beri midem düğümlenmişti, iştahım yoktu. Bütün gün bir sandviçten başka bir şey yememiştim.

Yaşlılar toplantısı saat yedide planlanmıştı, bu da kilise konseyine günlük işlerinden eve dönüp hızlı bir akşam yemeği için yeterli zaman veriyordu. Herkes toplandıktan sonra durumu anlattım.

Bir sürü şok olmuş yüz vardı. Shay'le konuştuğumu ve bana parayı almadığını söylediğini açıkladım. Ona inanıyordum. Konuşurken masanın etrafındaki kadın ve erkeklerin bakışlarını gördüm. Kuşkuları vardı. Doğrusu onları suçlayamazdım. Kimin sorumlu olduğunu bildiğini ancak söylemeyeceğine söz verdiğini açıklayarak devam ettim. Bunun karşılığında, hırsız parayı iade edecekti.

Odada tartışmalar patlak verdi, duyduklarımdan bazıları Shay'in sözünü kabul etmeye istekliydi. Konseye hemen bir teklif geldi. Bir karara varılması uzun sürmedi. Shay'in

BELONGS TO KAOS TEAM

artık daireyi kiralamasına izin verilmeyeceği oybirliğiyle kabul edildi.

Yaşlılar gitti, ben başım ellerimin arasında küçük konferans odasında kaldım. Bir ses duyunca baktım ve Alex Turnbull olduğunu gördüm.

"Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum, Peder," dedi Alex.

"Biliyorum. Bunun senin için de çok zor olduğunu tahmin ediyorum."

Alex masaya yaklaştı. "Umarım Shay'e karşı kötü duygularım olmadığını biliyorsundur. Onu önemsediğinin farkındayım."

Bunu inkâr edemezdim. Sadece yıkılmamıştım, kalbim de kırılmıştı. Tam etki beni henüz vurmamıştı. Mark'la Sarah'ya nasıl haber vereceğimi bilmiyordum. Bu konuda ne kadar düşünürsem o kadar sıkıntıya giriyordum. Sadece Shay'in taşınacağını söyleyip sebebini söylememeyi düşündüm. Zamanı gelince ne söyleyeceğimi çözeceğimi tahmin ediyordum.

"Peder, Shay'e benim söylememi ister misin?" diye sordu Alex düşüncelerimi bölerek.

Elbette benim için daha kolay olurdu ama ne kadar rahatsız edici olursa olsun, bunu benim yapmam gerektiğini hissediyordum.

Bir yandan da Shay kadar zeki birinin neden bir söz yüzünden bu kadar riske girdiğini merak ediyordum. İkinci şans... Her zaman başka birine bir şans daha vermek isteyecekti. Hem takdir edilesi hem de yıkıcı...

"Peder?" dedi Alex bir kez daha düşüncelerimi bölerek.

"Teklif için teşekkür ederim," dedim, "ama bunu benim yapmam gerekiyor."

Alex anlıyormuş gibi başını salladı. "Seninle gelmemi ister misin?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Bunu düşündüm ama sadece kısa bir an... "Hayır. Shay'in daireye taşınmasını teklif eden bendim; ay sonundan önce gitmesi gerektiğini açıklayan kişi de ben olacağım."

Birkaç dakika daha konuştuk. Mark'la Sarah'nın yanına dönmem gerektiğini biliyordum ama bu işin gereğinden bir dakika fazla kafamı kurcalamasını istemiyordum.

Daireye doğru yürürken adımlarım korkuyla doluydu. Sundurma ışığı açıktı, bu da genellikle Shay'in evde olduğu anlamına geliyordu. Derslere katılmadığı gecelerde geç saatlere kadar çalıştığını biliyordum.

Kapıyı çalma cesaretini bulana kadar kapısının önünde ne kadar durduğumu bilmiyorum.

Shay'in yanıtlaması sadece bir, iki dakika sürdü. Benim olduğumu görünce gözleri büyüdü. "Drew?"

"Shay," dedim, kalbim nadiren yaşadığım bir ağırlıkla çarpıyordu. "Konuşmamız gerekiyor."

BELONGS TO KAOS TEAM

BÖLÜM 31

Shay

"İçeri gel," diyerek Drew'yu eve aldım. Solgun ve gergin görünüyordu. Daha önce park alanına giren birkaç araba görmüştüm. Planlanmış bir toplantıdan haberim yoktu, ama kilisenin tüm iç işlerinin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum.

Drew, sanki ellerini ne yapacağından emin değilmiş gibi arka ceplerine sokmuştu.

Midem beklentiyle kasıldı. Ne geleceğini bildiğimi hissediyordum.

Drew ziyaret nedenini açıklamadan önce birkaç dakika durup birbirimize baktık. Onu oturmaya davet etmedim; her ne söyleyecekse bununla ayaktayken yüzleşmeyi tercih ediyordum.

"Shay," dedi usulca, çekinerek. "Sana tekrar soruyorum...hayır, sormuyorum, sana yalvarıyorum. Bilmem gerekenleri söyler misin? O parayı kim aldı? Bu ilk defa olmuyor, değil mi? Bir süredir devam ediyor, değil mi?"

Bana cevap verme fırsatı vermiyordu.

Sanki aklına daha yeni gelmiş gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirerek küçük yaşam alanında bir ileri bir

BELONGS TO KAOUS TEAM

geri yürümeye başladı. "Bu yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyor. Lloyd, Tanrı onu korusun, iyidir ama birinin ona fark ettirmeden para alması kolay olurdu. Biri... Lloyd parayı yatırmadan önce herkes çalabilir." Durup baktı, bakışları düşünceliydi. "Her kimse onu koruyorsun Shay. Bunu yapmana izin veremem. Sorumluyu bana söylemen gerek."

Seçeneklerimi tartarak dikkatle cevabımı düşündüm. "Sana önce de söyledim, yapamam."

"Shay, lütfen."

Tereddüt ettim ve bunun Drew'ya umut verdiğini gördüm. "Lütfen bana bir daha sorma."

"Bu kişiyle konuştun mu?"

"Konuştuğumu biliyorsun."

"Şu sıralarda mı?"

"Evet." Tahmin edecek diye fazla bir şeyler söylemekten korkuyordum. Bu onu mahvederdi, bunu yapmayacaktım.

"Bugün mü?" diye sıkıştırdı.

Sözlü cevap vermek yerine başımı salladım.

Omuzları sarktı. "Linda, değil mi?"

Hızla gözlerimi kapattım. "Bunu yapma, Drew. Benimle bu tahmin oyununu oynama. Yapamam, sana söylemeyeceğim, bu yüzden bana bir daha sorma."

Sanki daha fazlasını umuyormuş gibi gözlerinde hayal kırıklığı yanıp söndü. Ona daha fazlasını veremezdim. Bakışlarına karşılık vermeyerek başka tarafa baktım.

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu, sözlerinde hayal kırıklığı ve hüsranın ağırlığı vardı.

"Hayır. Yok bir şey," diye fısıldadım boğazımda bir yumruyla. Sessizliğimi sürdürmenin benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyordu.

"Bana saygı duyduğunu, gerçeği söyleyecek kadar güveneceğini ummuştum."

Nefes alarak bir an ona baktım. "Sözümü tuttuğum için beni suçlayamazsın, Drew. Eninde sonunda gerçeği öğreneceksin."

"Ya öyle olmazsa? Ya bu kişi öne çıkmayı reddederse? O zaman ne olacak?"

Buna cevabım yoktu. Aklanacağımın garantisi yoktu. Umuyordum, güveniyordum, ama bu noktada yapabileceğim tek şey buydu.

Drew yaşam alanının diğer tarafına yürüyerek ellerini saçlarından geçirdi.

"Beni sevdiğini söylüyorsun."

"Seviyorum." Tüm varlığımla seviyordum, çatılardan onu ne kadar sevdiğimi haykırmak istiyordum.

"O halde lütfen bana gerçeği söyle. Öğrenirsem, her şeyi yeniden düzeltebilirim."

"Şimdi de bana rüşvet vermeye çalışıyorsun. Drew, ne yaptığını görmüyor musun?"

"Çaresizim Shay. Çaresizim," diye tekrarladı.

Konuşmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Neden bana bakmıyorsun?" dedi.

"Yapamam," diye fısıldadım, gözyaşları gözlerimi bulandırıyordu. Ona bakarsam, beni ismi vermeye ikna edebilirdi ve bunu yapamazdım. Risk çok yüksekti.

"Richard veya Chuck mıydı?"

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Hiç yoktan isimler ortaya atıyordu. "Hayır. İkisinden daha iyi bir fikrin olmalı."

"Kardeşin mi?"

"Bu da aynı derecede gülünç. Caden hapiste. Bunun sorumlusu olma ihtimali yok."

Ellerini havaya savurdu. "O halde kim?" Drew odanın öbür tarafına yürüdü, sırtı bana dönüktü. Dairenin karşı taraflarında duruyorduk. Sonsuz gelen bir sürenin ardından, "İhtiyarlar bu akşam toplandı," dedi.

Bu, otoparktaki arabaları açıklıyordu.

"Kilisenin bu ay sonu itibarıyla seninle aylık kira kontratını iptal etmesine karar verildi."

"Benden taşınmamı mı istiyorsun?" Çok şaşırmıştım. Belki de şaşırmamalıydım çünkü bunun bir çeşit sonucu olacağını anlamıştım.

"Başka yaşam düzenlemeleri yapman gerekecek. Dairenin ay başına kadar boşaltılması gerekiyor."

"Sadece on gün var."

"Biliyorum."

"Gidecek başka yerim yok."

Drew gözlerini kapadı, sonra kapıya doğru yürüdü. "Üzgünüm Shay."

Kalbim Kentucky derbisinde bir atın hızıyla atıyordu. Onu durdurdum. "Drew, lütfen," dedim paniğimi saklamaya çalışarak. "Tek bir sorum var."

Eli kapıdaydı, ama durdu ve açmadan bekledi.

"Sen ne oy verdin?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi. Dönüp yüzüme de bakmadı. "Çekimser kaldım."

İçten içe biliyordum.

***

Ertesi gün, Corner Café'de sabah erken vardiyama başladım, tezgâhı idare edebildiğime, sipariş alabilip herhangi bir olay olmadan yemek teslim edebildiğime şaşıyordum. Aklım ve kalbim birbiriyle çelişiyordu.

Bir kumar oynamış ve kaybetmiştim, görünüşe göre kaybım büyüktü.

Şimdi karşı karşıya olduğum iki tatsız iş vardı. Her şeyden önce başka bir ev bulmam gerekiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Seattle'ın konut krizi iyi bilinirdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bir daire bulmak, özellikle de düşük kiralı bir daire bulmak neredeyse imkânsızdı. Daire bekleme listelerinin yıl olmasa da aylar sürdüğü söyleniyordu. Umut edebileceğim en iyi şey kiralık bir oda bulmaktı.

Listemdeki bir diğer ve eşit derecede önemli iş Umut Merkezi'yle alakalıydı. Lilly Palmer'la konuşmam gerekiyordu, Kevin Forester'ı muhasebe pozisyonunu elimden almaması için ikna edebileceğini umuyordum. Olan bitenler düşünüldüğünde, artık bu iş için kabul edilmediğimi öğrenmek beni şaşırtmayacaktı. Bu fırsatı kaçırırsam ne yapacağımı bilmiyordum.

Vardiyamın ikinci yarısını Sadie'nin üstlenmesini ayarladım, böylece Merkez'e uğrayabilir ve konut arayabilirdim. Ayrılmaya hazırlanırken beni buldu. "İyi misin kızım? Kendinde görünmüyorsun."

"İyiyim," dedim gerçeği esneterek. "Aklımda bir şeyler var."

İnanmış görünmüyordu. "Bu ay sonunda taşınman gerektiğine dair duyduklarım da nesi? Ne oldu? Kilisede bir dairen olduğunu sanıyordum."

"Artık yok."

"Ne yaptın, kilise mülkünde sarhoşlara bir parti mi verdin?"

Drew'nun ziyaretinden beri taşıdığım endişelere rağmen, gülümsememi tutamadım. "Tam olarak değil."

"Eh, bu kadar çabuk taşınman gerektiğine göre endişe verecek bir şey yapmış olmalısın."

"Kiracı ya da oda arkadaşı arayan birini tanıyor musun?" diye sordum, sözlerine cevap vermek yerine.

Sadie başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama hayır."

Omuzlarım çöktü. Sadece dokuz günüm vardı ve zaman endişe verici bir hızla ilerliyordu.

"Ama üzülme, " dedi Sadie. "Bir yer bulana kadar benimle ve kedilerle kalabilirsin."

Teklife minnet duysam da Sadie ve kedileri hakkında epeyce yorum duymuştum. Alice, Sadie'nin evinin kedi evi olduğunu söyleyerek takılıyordu. "Teşekkür ederim," dedim, içimden gelerek ona sarıldım. "Ama benim kedi alerjim var."

"Bu iyi değil, dördüyle muhtemelen ilk gece sona ermeden bir oksijen maskesine ihtiyacın olur."

"Muhtemelen," diye kabul ettim.

"Gerekirse benim kanepemde uyuyabilirsin," diye lafa karıştı Alice. "Sana bir yatak teklif ederdim, ama üç çocukla görünürde yedek bir yatak yok."

Kendimi tutamayıp bu iki harika kadının ikisine birden sarıldım. Kafede çalışmaya başladığım ilk günden beri arkamı kollamışlardı, onları seviyordum ve minnettardım.

"Hey, hey," diye seslendi Frankie mutfaktan. Üçümüze bir spatula salladı. "Neler oluyor orada? Bu karşılıklı pohpohlama zamanı değil biliyorsunuz. Burada bir kafe işletiyorum, üçünüz tuhaf bir şeylerle uğraşıyorsanız, bunu müşterilerin önünde yapmamanızı tercih ederim."

Kimse kahvaltı ve öğle yemeği arasındaki bu saatlerde kafenin neredeyse boş olduğunu söyleme zahmetine girmedi. Bölmelerde oturanlar dizüstü bilgisayarlarından Wi-Fi'ye bağlanmış veya telefonlarına yapışmışlardı.

Frank'e yarım gün izin verdiği için teşekkür ettim, çıkış kartımı bastım, ceketimle sırt çantamı aldım, bir milden az mesafedeki Umut Merkezi'ne yürümeye hazırlandım. Otobüse binebilirdim ama hareket etmenin kafamı dağıtmasını istiyordum.

Bu konuşma, özellikle kötü haber olacaksa, dört gözle beklediğim bir konuşma değildi. Tek yapabildiğim, Lilly'yle Kevin'in bana Drew ve kilise ihtiyarlarından daha fazla güvenmeleri için dua etmekti.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kaldı ki çok fazla şey istiyor olabilirdim.

Kafeden çıkarken, binanın yan tarafına sokulmuş küçük bir figür fark ettim. Tekrar bakınca Sarah'yı gördüm.

"Sarah?"

Dokuz yaşındaki küçük kız adını duyar duymaz kollarını açıp bana doğru koştu.

Onu yakalamak için çömeldim, kucağıma atılarak ince kollarıyla boynuma sarıldı.

"Tatlım, ne yapıyorsun burada?" diye sordum, onu tutarak başının arkasını kavradım.

Cevap vermek yerine yüzünü boynuma gömüp içini çeke çeke ağlamaya başladı.

"Söyle bana, neyin var," dedim yalvararak.

"Artık bizi sevmiyor musun?" diye sordu Sarah, o kadar ağlıyordu ki sözcükleri anlamak neredeyse imkânsızdı.

"Tabii ki seviyorum sizi. Daima seveceğim."

"Ama babam dedi ki..."

"Ne dedi?" diye sordum lafını bitirmeyince.

"Taşındığını ve seni artık göremeyebileceğimizi söyledi."

Onu daha sıkı tuttum, boğazımın gözyaşlarıyla tıkandığını hissediyordum. "Ama bu seni sevmeyi bırakacağım anlamına gelmiyor. Böyle bir şey asla olmayacak, nerede yaşarsam yaşayayım."

"Bizi bırakmanı istemiyorum," diye bağırdı, sanki bana sarılmak gitmemi engelleyecekmiş gibi kollarını sımsıkı boynuma doladı.

Ben de gitmek istemiyordum ama bunu Sarah'ya söyleyemezdim.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sorarak başını bana bakacak kadar kaldırdı, güzel yüzü umutla doluydu.

Konuşamıyordum, ona başımı iki yana sallayarak cevap verdim.

Sarah gözlerimden süzülen gözyaşlarını sildi. Parmakları yanağıma sürtündü. "Neden taşınacaksın?" diye sordu.

"Bazen yetişkinlerin böyle yapması gerekiyor," dedim kulağa normal ve güven verici geldiğini umduğum bir tonda.

"Gitme Shay. Lütfen gitme." Üzüntü içinde yüzümün yan tarafını onunkine bastırdım.

"Lütfen Shay. Seni ne kadar sevdiğimizi bilmiyor musun?"

"Biliyorum tatlım. Bazen insanların gitmesini gerekli kılan şeyler olur."

"Yapma, lütfen beni bırakma."

Sarah kalbimi sızlatıyordu. Doğruldum. "Dur bir dakika. Senin okulda olman gerekmiyor muydu Sarah?" diye sordum.

Sarah kaldırıma baktı. "Kaçtım," diye itiraf etti.

"Oh Sarah."

"Seninle yaşamak istediğime karar verdim."

"Tatlım, seni ne kadar seversem seveyim ne kadar istesem de seni yanımda götüremem."

"Lütfen, Shay. Lütfen. Başka kimse saçlarımı düzeltemez, Mark aptal ve babam üzgün. Beni geri gönderme, Shay. Lütfen seninle gelmeme izin ver."

BÖLÜM 32

Drew

Shay'le yüzleştikten sonraki sabah aklım vaaz hazırlığında değildi. Bir kez konuşunca ismi vereceğini, böylece temize çıkacağını ummuştum. Bunu reddetmesi içimi parçalamıştı.

Bu, Mark'la Sarah'ya Shay'in taşınacağını söylediğimde olanlarla kıyaslanamazdı. Sarah hemen gözyaşlarına boğulmuş, bu durum hızla neredeyse histeriye dönüşmüştü. Gecenin büyük kısmını onu sakinleştirerek geçirmiştim.

Mark da haberi daha iyi karşılamamıştı. Beni soru yağmuruna tutmuştu. Daha büyük olduğu için ona gerçeği, Shay'in hırsızın adını vermeyi reddettiğini söyledim. Oğlum sessiz ve üzgündü ki Shay'le yüzleşmemden beri ben de böyle tepki vermiştim. Bu kadar inatçı olacağına inanmak zor, kabul etmek daha da zordu.

Pazar günkü vaazı yazarken İncilim önümde açık duruyordu ama kalbim orada değildi. Kendimi manevi içgörüden yoksun hissediyordum.

Bomboş...

BELONGS TO KAOUS TEAM

Başkalarına verecek bir şeyim yokmuş gibi hissediyordum. Kendimi bir şekilde işin içinden çıkacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum. Uzun yıllara dayanan vaaz tecrübem vardı ama bunu sadece üstünkörü yapıyordum.

Masamda açık duran İncil'e bakarken bir gece önce olanlar aklımdan çıkmıyordu. Çocuklarım Shay'i seviyordu. Ben de Shay'i seviyordum. Tüm geleceği tehlikedeyken sessiz kalması bana hiç mantıklı gelmiyordu. Onu omuzlarından tutup sarsmak, bana bir isim vermesini söylemek istemiştim.

Uzaktan telefon çaldı, asistanımın açmasını bekledim. Mary Lou dahili telefondan beni aradı.

"Okuldan arıyorlar," dedi.

Ah harika. Sarah o sabah duygusallaşmış, kahvaltı etmeyi reddetmişti. Tahminimce şu anda karnı ağrıyordu ve eve dönmek istiyordu. Bu, günümün geri kalanından vazgeçmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu, vaazımın birkaç satırından fazlasını yazmadığıma göre büyük bir kayıp sayılmazdı.

Telefonu açtım. "Ben Drew Douglas," dedim.

"Evet, Mr. Douglas, Sarah'nın bugün evde hasta olduğunu teyit etmek için arıyorum."

Sırtımda bir ürperti dolaştı. "Olamaz. Bana okulda olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Hatta sessizlik oldu. "Mr. Douglas? Sarah bu sabah derse gelmedi."

Nabzım hızlandı, ancak bunun bir yanlışlık olduğuna inanıyordum. "Bir hata olduğundan eminim. Lütfen tekrar kontrol edin."

"Rapor hemen önümde duruyor. Sarah'nın öğretmeni Mrs. Janachek, Sarah'yı yok olarak işaretlemiş."

"Bu doğru olamaz. Onu otobüse kendim götürdüm." Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Otobüse bindiğini gördünüz mü?"

"Hayır," dedim istemeye istemeye. Sadece diğer çocuklardan biri ve başka bir ebeveyn gelene kadar beklemiştim. Elimi alnıma bastırarak tekrar düşündüm. Masamın arkasında ayağa kalktım. Ters giden bir şeyler vardı ve ne olduğunu hemen bulmam gerekiyordu. "Okula geliyorum. On dakikaya orada olurum."

Sarah kayıptı.

Kızım bu sabah perişandı ve üzgün olduğum için yeterince dikkat etmemiştim. Sarah acı çektiği için birileri tarafından kolaylıkla aklı çelinebilirdi.

Okula vardığımda kafamda dolaşan senaryolar panik atağa neden olmak için yeterliydi. Ben geldiğimde ilkokul müdürü Sarah'nın arkadaşlarından birini sorguluyordu. Heather otobüse kızımla birlikte biniyordu. O sabah Sarah'dan ayrıldığımda otobüs durağındaydı.

"Merhaba Heather," dedim, çocuğun çok korkmuş göründüğünü fark etmiştim.

"Merhaba Peder Douglas."

Müdire Mrs. Thalheimer konuştu. "Heather'a göre, Sarah evde bir şey unuttuğunu ve geri dönmesi gerektiğini söylemiş. Bu, okul otobüsü gelmeden hemen önce olmuş."

Hızla gözlerimi kapattım. Eve bakmak hiç aklıma gelmemişti. Böyle bir şey olacağını tahmin etmeliydim. Sabah kızım üzgündü; hepimiz öyleydik. Okulu asmak istemesi doğaldı. Hemen içim rahatladı.

"Evde olmalı," dedim.

"Lütfen bizi arayıp Sarah'nın güvende olduğunu bildirin," dedi Mrs. Thalheimer beni kapıya kadar geçirerek. "Değilse, sanırım polise haber vermemiz gerekecek."

"Evet, elbette." Eve koştururken paniğim geçmemişti. Kızımı buluncaya kadar hiçbir şey içimdeki rahatsızlık hissini ortadan kaldıramazdı.

Ev boştu. Etrafta koşuşturarak, adını seslenerek her odayı iki kez kontrol ettim, her dakika umutsuzluğum artıyordu.

Polise kayıp çocuk ihbarında bulunmak için telefonumu aldım. İkinci aramayı okula yaparak Sarah'yı bulamadığımı bildirecektim. Telefon elimdeyken beklenmedik bir şekilde çalınca şaşırdım. Ekranda arayanın Shay olduğunu görünce karmaşık duygular yaşadım. Biraz rahatlama, biraz kızgınlık. Dokuz yaşındaki kayıp bir kızla Shay'le uğraşacak vaktim yoktu. Az kalsın aramayı sesli mesaja bırakacaktım.

"Evet," dedim sabırsızlıkla.

"Sarah benim yanımda," dedi Shay, hiç hoşbeş etmeden.

"Sarah seninle mi?" dedim minnettarlık ve rahatlamayla. "Neredesiniz?"

"Kafede. Bir şeyler atıştırıyoruz."

"Ne?" Neredeyse patlayacaktım. Shay sanki ikisi bir okul gezisindeymiş gibi konuşuyordu, oysa ben aklımı kaybetmekten ve polisi aramaktan kıl payı kurtulmuştum.

"Normalde mola verdiğim saatte kafenin dışında beni bekliyordu," diye açıkladı Shay, sakin ve soğukkanlı şekilde.

Öte yandan ben parmaklarımı kemirmek üzereydim. "Orada kalın," dedim, öfkemi gidermek için elimden geleni yaparak.

"Tamam. Buradan ayrılmayacağız."

Sarah'nın arkadan Shay'le birlikte kalmak için itiraz ettiğini duyabiliyordum.

"Sizinle kafede buluşacağım," dedim, çoktan kapıdan çıkıyordum.

"Uzun sürer mi?" diye sordu Shay.

"On dakika ver bana."

Telefonu kapattım ve hemen okuldaki Bayan Thalheimer'la temasa geçtim. "Sarah'yı buldum," dedim nefes nefese arabama doğru koştururken. "Bir aile dostuyla birlikte."

"Her şey yolunda mı?" diye öğrenmek istedi okul müdiresi.

"Sorun yok," dedim, ama öyle değildi. Anladığım kadarıyla Sarah kaçmaya karar vermişti.

Hiçbir şey doğru gelmiyordu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Corner Café'ye girdiğimde Sarah'yla Shay'i bir köşe bölmede otururken buldum. Sarah patates kızartması yiyordu. Shay'in kendisi için bir şey sipariş etmediğini fark ettim.

Shay'in gözleri benimkilere kilitlendi ve bana hüzünlü hüzünlü gülümsedi. Bakışları lazer ışını gibi içime işledi. Tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Bir yanımla onunla hemen oracıkta konuşmak, bir kez daha yalvarmak istiyordum, ama önce kızımla uğraşmam gerekiyordu.

Ben yaklaşırken Sarah bana baktı, gözleri yaş doluydu. Sanki yardım istiyormuş gibi hemen Shay'e döndü.

Bölmede kızımın yanına kaydım, kolumu omuzlarına koyarak ona sarıldım.

"Shay sana üzgün olduğumu söylemem gerektiğini söyledi."

"Üzgün müsün?" diye sordum.

İnatçı bir ifadeyle çenesini kaldırarak cevap verdi. "Hayır, istersen beni cezalandırabilirsin ama Shay'le olmak istedim."

"Bile bile yanlış bir şey yaptığımızda sonuçları olur, Sarah," dedim.

Sarah başını eğdi. "Kızgın olduğunu biliyorum." Sarah sanki Shay'i teselli edecekmiş gibi masanın üzerinden kolunu uzatıp Shay'in elini okşadı. "Taşınmadan önce Shay'le konuşmam gerekiyordu. Bizi terk edecekse, onunla gideceğimi söylemek istedim."

Shay'le göz göze geldik. Gözlerinde okuyabildiğim tek şey acı ve üzüntüydü. "Peki Shay sana ne dedi?" diye sordum dokuz yaşındaki kızıma.

Sarah'nın omuzları öne sarktı. "Bana yapamayacağımı söyledi."

"Anlıyorum."

"Bizi terk etmesini istemiyorum baba."

"Bizi terk etmesini ben de istemiyorum."

Shay sorularla dolu bakışlarını bana çevirdi. Benimkiler sevgiyle doluydu. Kızıma hitaben, "Onun gitmesinin sorun olmayacağını düşünmüştüm," dedim, "ama şimdi anlıyorum ki hayat Shay olmadan hiçbirimiz için aynı olmayacak." Bunun herhangi birimiz için ne anlama geleceğini bilmiyordum, kilise ailemin hayatımın bir parçası olarak ona nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama bu noktada önemsemiyordum.

Shay peçetelikten bir peçete alarak gözlerini kuruladı.

"Taşınmasına izin vermenin neden zor olduğunu biliyor musun?" diye sordum kızıma.

"Onu özleyeceğimiz için mi?" diye tahmin yürüttü.

"Elbette ama daha da güçlü bir nedeni var."

"Onu sevdiğimiz için mi?"

"Evet, onu seviyoruz ve bizim için önemli."

Sarah'nın yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. "Bizimle mi kalacaksın?" diye sordu Shay'e. "Lütfen kalacağını söyle."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye fısıldadı Shay, sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi.

"Patateslerini bitir Sarah, seni okula bırakayım. Bu öğleden sonra imla sınavın yok muydu senin?" Bunu biliyordum çünkü bir gece önce onunla birlikte sözcükleri gözden geçirmiştim.

Sarah bakmadığı sırada birkaç patates aşırdım, ama beni yakaladı ve şakadan elime vurdu. "Kibarca istersen ve 'lütfen ama lütfen' dersen bir tane alabilirsin."

"Lütfen ama lütfen," dedim, iki tane alıp birini Shay'e verdim.

Shay sırıtarak parmaklarımdan patatesi aldı. Eli yaklaşır yaklaşmaz parmaklarımı eline dolayıp hafifçe sıktım.

Shay'den Sarah'nın okuluna kadar bana eşlik etmesini istedim ve geldi. Ben Sarah'yı binaya götürürken arabada bekledi. Daha sonra eve götürdüm, kilise ofisinde değil, orada özel olarak konuşmayı tercih ediyordum.

Arabada ikimiz de pek konuşmadık. Eve girip kapı kapanır kapanmaz, Shay'i kollarıma alıp sarıldım. Tanrı yardımcım olsun, gitmesine izin veremezdim. Başım hakkı için, onunla ve kayıp parayla ne olduğunu bilmiyordum. Bunu daha sonra hallederdik.

Onu öptüm, dudaklarımda gözyaşlarının tuzunun tadını aldım. Onu kollarımda tutmak çok güzeldi, olması gereken yerin burası olduğunu biliyordum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu tekrar tekrar öptüm. Ona doyamıyor, daha fazlasına gerek duyuyor, daha fazlasını istiyordum. Onu hayatımdan çıkarmayı nasıl düşünmüştüm bilmiyorum. Ona ihtiyacım vardı. Çocuklarımın ona ihtiyacı vardı. Evet, bunun sonuçları olacaktı ama bunlara göğüs gerecektim, birlikte göğüs gerecektik.

Kollarını bana dolamıştı, sanki fırtınalı bir denizin ortasında, küçük bir cankurtaran salında sallanıyormuşuz gibi tutunuyordu. Alnımı alnına yasladım, ona özgü kokuyu soludum.

"Sorularıma neden cevap vermediğini bilmiyorum. Kayıp para hakkında bildiklerini neden bana söyleyemeyeceğini düşündüğünü de bilmiyorum. Sebep ne olursa olsun, sözünü tutacağın kadar önemli. Bunun için sana saygı duyuyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

Gözleri yaşlarla dolarak yüzünden aşağı aktı. "Bu kişiye güveniyorum. Sonunda yoluna gireceğini biliyorum."

Haklı olduğunu umuyordum çünkü çok büyük bir risk alıyordu.

Çenemi iki elinin arasına alıp beni uzun uzun öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Yaşayacak başka bir yer bulmana yardım edeceğim," dedim.

"Dairede kalamaz mıyım?"

"Üzgünüm Shay, çok üzgünüm. Bu karar bana ait değil."

Hüsran duyuyordum, ona yönetim kurulunun kararıyla ilgili yapabileceğim başka bir şey olmadığını söylemek beni üzüyordu.

"Anlıyorum."

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Hem Sadie hem de Alice yeni bir yer bulana kadar onlarla kalmamı teklif etti."

Birden aklıma geldi. "Linda Kincaid'le konuşacağım. Her yerde bağlantıları var gibi görünüyor. Benim için en önemli şey, sana güvendiğimi ve seni sevdiğimi bilmen."

"Ben de seni seviyorum."

"Sana baskı yaptığım için üzgünüm."

Alnını göğsüme dayadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi duygudan çatlak çıkıyordu. "Bu benim için her şeyden önemli."

Bir saat kadar konuştuk. Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve ikimize birer fincan kahve hazırladım.

Konuşurken onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı fark ettim. Beni uyandıran Sarah ve Mark olmuştu. Shay'e duydukları sevgi benimki kadar güçlüydü.

"Sarah'yla Mark'ın da benim kadar sana ihtiyacı var."

Arka kapı açıldı. Mark okuldan dönmüştü. Öğleden sonra uçup gitmişti; bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.

Oğlum Shay'i görünce bir an şok oldu.

"Shay," diye fısıldadı, gözleri şaşkın bir sevinçle parlıyordu. "Taşınmamışsın."

"Henüz değil, "dedi Shay, "ama yakında başka bir yer bulmam gerekecek."

Mark başını sallayarak doğruca odasına yöneldi.

Mark hiçbir zaman düşüncelerini dile getirmezdi, öyle ya da böyle pek bir şey söylemedi. Buna gerek duymuyordu. Shay'i gördüğüne ne kadar sevindiğini anlayabiliyordum. Taşınmasına rağmen Shay'in hayatımızın bir parçası olarak kalacağını daha sonra açıklardım.

BÖLÜM 33

Shay

Giysilerimi ve edinebildiğim diğer eşyaları toplamak için sadece birkaç gün kala kafeden kutular toparladım. Frankie benim için en iyi ürün kutularını saklamıştı ve minnettardım. Kutuları eve otobüsle götüremeyeceğimi anlayınca yürümeyi seçtim. Tuhaf bir yürüyüş olsa da sadece altı blok kadar mesafe vardı.

Cumartesi sabahı vardiyamdan sonra, kiliseye yaklaşırken yanımda iki kutu daha vardı. Mark dışarıda babasıyla bahçede çalışırken beni fark etti, ben daireye doğru giderken yaptığı işi bırakarak bana baktı.

Mark'a cesaret verici bir şekilde gülümsedim.

Babasına bir şeyler söyledikten sonra bana yaklaştı. "Bunları taşımak için yardım ister misin?" diye sordu.

"Elbette." Küçüğünü ona verdim.

"Taşınmandan nefret ediyorum," dedi Mark kutuyu omuzuna koyarak.

"Evet, ben de."

"Başka bir yer buldun mu?" diye sordu.

"Hayır, ama üzerinde çalışıyorum." Kutuyu yere bırakıp kapıyı açmak için daire anahtarını çıkardım.

"Nereye gideceksin?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Babasının ona söylememesine şaşırmıştım. "Kendime ait bir yer bulana kadar Kincaid'lerin yanına taşınacağım."

"Oh."

Sarah ikimizi görünce avluda koşarak yanımıza geldi. "Ben de yardım edebilir miyim?" diye sordu, hevesle yüzü parlıyordu.

"Biz hallederiz," dedi Mark kız kardeşine.

"Sana sormadım," diye homurdandı ağabeyine. Bana dönerek, "Daha sonra kurabiye pişirebilir miyiz?" diye sordu.

Eşyalarımı toparlamak için zaman ayırmam gerekse de Sarah'yla vakit geçirme fırsatını kaçıracak değildim. Kincaid'ler onlara taşınmama izin verecek kadar nazikti ve fazlasıyla minnettardım. Tek olumsuz yanı, Drew'dan ve kiliseden birkaç mil uzakta yaşamalarıydı. Derslerime gidip gelmek zor olacaktı. Artık onların mahallesine yürümek veya otobüsle gitmek zor olacaktı, özellikle de gece geç vakitte. Günüme fazladan bir saat veya daha uzun süre eklemek gerekecekti.

"Ne tür kurabiye pişirmek istiyordun?" diye sordum.

"Bu sefer şekerli kurabiye yapabilir miyiz?"

"Dediğin gibi olsun."

Drew seslenince Sarah babasına geri koştururken Mark kutuyla daireye doğru ilerledi.

"Teşekkürler Mark."

Kutuyu bıraktıktan sonra duraksadı. Dairede etrafına bakınınca eşyalarımı topladığımı ve diğerlerini istiflediğimi, taşınmaya hazırlandığımı gördü. Kendini kontrol etmeye çalıştığını gördüm, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Ona sarılmamı nasıl karşılayacağından emin değildim ama artık kendimi tutmayacaktım. Kollarımı ona dolayıp kendime çektim ve başının tepesinden öptüm. "Her şey iyi olacak, " diye fısıldadım.

"Sen... Bizi seviyorsun."

"Öyle. Her şeyden çok, hiç kimseyi sevmediğim kadar... Hatta kardeşimi sevdiğimden bile fazla."

"Bazen seni bize annemin gönderdiğini düşünüyorum."

Gözlerim yaşla dolunca tutmak için mücadele ettim. "Sanırım hiç kimse bana bundan daha anlamlı bir şey söylemedi. Teşekkür ederim Mark."

Genç kolları belime dolandı, bana sarılarak ağlamaya başladı. "Söylemedin. Hatta ihtiyarların taşınmanı istemesine rağmen."

Ona daha sıkı sarıldım. "Söylemeyeceğime söz verdim. Ben sözümü tutarım."

"Sen... Bana söylemeliydin," diyebildi hıçkırıklar arasında.

Geçen haftanın onun için işkence olduğu kolaylıkla görülüyordu. "Sen de bana bir söz verdin, unutma. Bana doğru olanı yapacağını söylemiştin."

"Ama yapmadım," dedi ağlayarak, ince omuzları sarsılıyordu. "Suçu üstlenmene izin verdim. Ben... Korktum."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarımın sesime yansımamasına çalışarak. "Babana gerçeği ve o parayı neden aldığını söyleyeceğini umuyordum." Nedenlerini benimle paylaşmamış, ben de ona baskı yapmamıştım. Bu yükü taşımanın ince omuzları için ağır bir yük olduğunu biliyordum.

Geri çekilip yüzündeki gözyaşlarını silerken yanaklarına bulaştırdı. "Beni gene döveceklerdi," dedi burnunu çekerek.

"Kim bunlar?" diye sordum.

"Gördüğün çocuklar, hatırladın mı?"

Haklı çıkmıştım. Mark öğleden sonra kafeye geldiğinde diğer çocukları görmüş ve merak etmiştim. Mark beni görmek için gelmemişti. O zorbalardan kaçmak için bir çabaydı.

"İlk başta sadece ev ödevlerini yapmamı istiyorlardı. Yaptım ama yeterli olmadı. Sonra öğle yemeği paramı aldılar."

Bu, Mark'ın okuldan eve geldiğinde neden hep bu kadar aç olduğunu açıklıyordu.

"Baban seni karate derslerine sokmuştu. Neden bıraktın?"

Mark elinin tersini burnunun altından geçirdi. "Çocuklardan biri aynı sınıftaydı ve benimle alay ediyordu. Pek atletik değilim ve o sınıfta bir kız vardı ve —"

"Başka bir şey söylemene gerek yok, anlıyorum." Zavallı Mark iki arada bir derede kalmıştı.

Kapım açıldı, daireme Drew girdi. Oğlunun açık açık ağladığını görünce durakladı. "Hey, siz ikiniz, ne var..." Sorunun yarısında durdu.

Mark doğrulup babasına baktı ve tekrar gözyaşlarına boğuldu. Hemen ona tekrar sarıldım.

"Mark?" dedi Drew kaşlarını çatarak. Oğlu cevap vermeyince bana baktı. "Shay?"

Söylemek bana düşmezdi, bu yüzden sessiz kaldım.

Mark yavaş yavaş benden uzaklaştı, omuzlarını dikleştirdi ve babasına baktı. "Baba," dedi, kelimeler boğazına takılıyormuş gibi, konuşmaya çabalayarak. "Parayı ben aldım, Shay değil. Biliyordu, benimle yüzleşti ve konuştuk. Yanlış olduğunu biliyordum, ama sana söylemesini istemedim ve ben söylerim dedim. Kimseye söylememesi için ona söz verdirdim." Kendini kontrol etmeye çalışarak devam etti. "Ona sana söyleyeceğime söz verdim ama söylemedim, sonra

Shay'in taşınmak zorunda kalacağını öğrenince korktum, ne yapacağımı bilmiyordum."

Drew'nun şoktan gözleri büyümüştü. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi donakalmıştı. "Neden oğlum? Neden çaldın ki?"

Mark babasının yanına gitti, Drew hemen kollarını oğluna dolayıp ona sarıldı, rahatlatarak sımsıkı kucakladı.

Geçen haftanın suçluluk duygusu ve acısının genci perişan ettiği belliydi. Odada hıçkırıkları yankılanıyordu. Bir süre sonra Drew başını kaldırınca göz göze geldik.

"Ve sen oğluma verdiğin sözü bozmayı reddettin," dedi sanki anlayabileceğinden fazlaymış gibi.

Gene başımı salladım. "Sana sorumlu kişiye güvendiğimi söylemiştim. Mark da bana söz vermişti ve sonunda bunu üstleneceğini biliyordum. Daha da önemlisi, neden hırsızlık yapacak kadar çaresiz kaldığını söylemesini istedim. İkimiz de Mark'ın hırsız olmadığını biliyoruz. Yaptıklarının sağlam bir nedeni olmalı." Uzanıp Mark'ın sırtını okşadım. "Babana söylemenin zamanı geldi."

"Bunu bana açıklayabilir misin oğlum?" dedi Drew.

Oturup hepimize çay hazırlamayı önermek üzereydim, ama ne yazık ki bardaklarım paketlenmişti, bu nedenle çayı da kaldırmıştım.

"Ben... Shay'e neler olduğunu anlattım ama sana da anlatacağım."

İkili, özel konuşabilmek için kapıya yöneldi.

"Sarah'yı yollayın," diye seslendim arkasından, Mark'ın kız kardeşinin konuşmayı dinlemesini istemediğini biliyordum. Kız kardeşinin haberi olmasa bile, zorbalığa maruz kalmak yeterince utanç vericiydi. "Ona toplanmak için yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyin."

Drew bir an yoğun bir şekilde gözlerime baktı. "Paketleri açmak demek istiyorsun. Artık taşınmıyorsun. Bununla şahsen ilgileneceğim."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bana Sarah'yı gönder," dedim, bu konu üzerinde durmak istemiyordum. İstediğim son şey, Drew'nun yaşlılara ve kararlarına karşı çıkarak zor durumda kalmasıydı. Madem daireyi boşaltmam gerekiyordu, o halde boşaltacaktım.

Drew kolunu oğluna doladı, omuzunun üzerinden bakıp, dudaklarını oynatarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Birkaç dakika sonra daireye koşarak Sarah geldi. "Beni babam yolladı," diye bildirdi soluk soluğa. "Mark'la ikisine neler oluyor?"

Çocuk hiç aptal değildi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlamıştı. "Mark kötü bir şey mi yaptı?"

"Bunu sormanın sebebi ne?" diye sordum soruyu savuşturarak.

"Çünkü," dedi Sarah, zaten bilmem gerekiyormuş gibi, "babam Mark'ı odasına götürdü. Bunu sadece yanlış yaptığımızda ve ciddi konuşmak için yapar. Genellikle cezalandırılacağımız anlamına gelir. Babamın bizi yatak odasına götürmesi önemli."

"Eğer bilmen gerekiyorsa..."

"Evet," dedi hevesle.

"O zaman sana kardeşinin doğru şeyi yaptığını söyleyebilirim."

"Öyle mi?" Sanki inanması zormuş gibi gözleri irileşti.

Gülümsediğimi belli etmedim. "Mark son zamanlarda okulda çok şey yaşadı."

Sarah son birkaç haftayı gözden geçiriyormuş gibi kaşlarını çattı. "Uzun zamandır pislik ediyordu."

"Mark artık daha iyi olacak." Drew'nun zorbalık durumunu nasıl halledeceğinden emin değildim ama icabına bakacağına kesinlikle güveniyordum.

Sarah büyük bir bilgeliğe sahipmiş gibi iç geçirdi. "Bir bakıma onunla ilgili bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Mark fazla sessizdi. Fazla sessiz çocuklar için ne derler bi-

liyorsun, değil mi?" Cevap vermemi beklemedi. "Bir halt karıştırdıkları söylenir." Benden ne kadar bilgi alabileceğini tartmak istercesine gözlerini kıstı. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

Bıyık altından homurdandı. "Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm."

Drew pazar sabahı kilise ayininden önce yaşlılarla bir araya geldi. Mark onunla birlikte toplantıya gitti. Genç çocuğun kilise yaşlılarının karşısında durup yaptıklarını itiraf etmesinin ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordum.

Ne konuşulduğunu bilmesem de Drew toplantıdan gülümseyerek çıktı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda her şeyin yolunda olduğunu biliyordum. Org müziği çalmaya başlayınca Mark kilise sırasına kayarak yanıma oturdu. Bir yanımda Sarah, diğer yanımda Mark oturuyordu.

Göğsüm kabarıyordu. Drew kürsüye çıktığında gözleri bize odaklandı, bakışları sıcak ve sevgi doluydu. Böyle bir sevgiyi hiç tanımamıştım. Bu tarif edilemez duyguyu koruyabilmek için elimi kalbimin üzerine koyma dürtüsüne direndim.

Vaaz, Drew'nun en iyi vaazlarından biriydi. Kurtuluştan ve bunun anlamından söz etti. Kendimi kurtarılmış gibi hissediyordum. Hapishane duvarlarının arkasından çıkan kadın ve şu anda olduğum kadın tamamen farklı iki insandı. Her şeyin bir yıl kadar önce bu kilisede başladığını düşündüm.

Son ilahi söylenip de cemaat sıraları boşalttığında, ihtiyarların başı Alex Turnbull bana doğru yürüdü. Yerimden kalkmadım, onu bekledim.

"Birkaç dakikan varsa seninle konuşmak istiyorum."

"Elbette," dedim.

Sarah'yla Mark'ı öğleden sonra yemeği için masayı hazırlamalarını söyleyerek eve yolladım.

Alex çocuklar gidene kadar bekledi. Yanıma oturdu, söylemek istediği şeyi aklından geçiyormuş gibi ellerine baktı. "Shay, sana bir özür borçluyum. Seni en başından beri yanlış değerlendirdim."

Bu sürpriz olmuştu, ne cevap vereceğimi bilmiyordum. "Sunabileceğim hiçbir mazeretim veya gerekçem yok. Yanılmışım. Gene de umarım beni affedebilirsin."

"Alex, elbette. Anlıyorum. Hepimizin yetersiz kaldığı oluyor. Kutsal Kitap böyle demiyor mu?"

Alex sırıttı. "Bu durumda, bu dünyada çok fazla yetersiz insan var ve şu anda kendimi çok küçük bir insan gibi hissediyorum."

Geri gülümsedim. "Bence kendine çok sert davranıyorsun."

"Bu ruh cömertliğini hak etmiyorum Shay," diye devam etti Alex.

Elini okşadım. "Ödeştik, Alex."

Yaşlılardan bir diğeri bize yaklaştı, Alex'in başka yükümlülükleri olduğunu biliyordum. Ayrılmadan önce sarıldık.

Sıradan çıkarken Linda Kincaid'in bir kenarda durup beni beklediğini gördüm.

"Lloyd'un iyileşmesi nasıl gidiyor?" diye sordum, onu gördüğüme sevinmiştim. Bir ev bulana kadar beni ağırlamaya hazır olması çok şey ifade ediyordu. Bana duyduğu inancı ve güveni kolay kolay unutulmazdı.

"Benden faydalanıyor ama sorun değil, çünkü onu şımartmaktan çekinmiyorum." Yüzündeki tebessüm kaybolarak ciddileşti. "Duydum ki," diye devam etti sesini alçaltıp fısıldayarak, "taşınmayacakmışsın. Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Seni evimde misafir etmeyi dört gözle bekliyordum." Muhtemelen kilisenin içinde gülmek

BELONGS TO KAOUS TEAM

uygun değildi, ama kendimi tutamadım. "Yerinde olsam 'verilmiş sadakam varmış' derdim."

Linda da güldü ama gene mizahtan vaz geçip ciddileşti. "Katie öldükten sonra, Drew ve çocuklara ne olacak diye endişelenmiştim. Tanrı'ya ona özel bir kadın, hayatına neşe katacak hem kendisini hem de Katie'nin çocuklarını sevecek bir kadın göndermesi için dua ediyordum. Kabul ediyorum, tam olarak düşündüğüm gibi değildin."

Gene güldüm. "Ben de Drew'nun beklediği kişi olduğumu sanmıyorum."

"Buna katılacağımı sanmıyorum. Drew ve çocukları için doğru kadındın. Benim ve pek çok başkasının gözlerimizi açtın. Drew akıllı bir adam. Seni seviyor ve bir şey ifade eder mi bilmem ama ben de seviyorum."

Bu benim için som altındı. İçgüdüsel olarak Linda'ya sarıldım ve teşekkür ettim. "Beni ağlatacaksın," diye fısıldadım.

"Hey, hey, neler oluyor burada?" diye sordu Drew yanımıza gelerek.

"Bu bir sevgi festivali," diye yanıtladı Linda, benimle gülüşerek.

Drew kolunu omuzuma dolayıp kendine çekti. "Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"İşin bitti mi?"

"Bitti. Eşyalarını açıp yeniden yerleştirmene yardım edecek birine ihtiyacın olacak gibi görünüyor."

Yaşlılarla görüştükten sonra bana mutlu mutlu bakışlarından, bunun böyle olduğunu umuyordum. Linda doğruladı.

Eve doğru yürürken Drew'yu sorguladım. "Mark iyi mi?" Kilise konseyinin önüne çıkıp ne yaptığını itiraf etmesi kolay olamazdı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Harika iş çıkardı. Onunla gurur duyuyorum. Onlara senin ne yaptığını ve suçu üstlenmene izin verdiği için kendini ne kadar kötü hissettiğini anlattı. Zorbalık konusunda ne yapacağıma tam olarak karar veremedim. En kısa zamanda okul danışmanından randevu alacağım."

"Bu bir başlangıç."

"Oğluma yapılan bu taciz sona erecek, hem de hemen."

Drew'nun kolu bana dolanmış çocukların beklediği eve doğru yürüdük. "Mark için yaptıklarına teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Takdirinin tadını çıkararak sevgiyle başımı omuzuna yasladım.

"Beni ve çocuklarımı sevdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldayarak başımın tepesini öptü. "Bu, birlikte yolculuğumuzun yalnızca başlangıcı Shay. Tanrı'nın bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Sözlerini düşünürken içimi derin bir sevinç duygusu kapladı. Umut Merkezi'nde Lilly'nin hayallerimi sorduğu zamanları düşündüm, o zamanlar tek hayal bile düşünememiştim. O sıralarda beni neyin beklediğini pek anlamıyordum. Umut Merkezi'ndeki programa katılırken yeniden hayal etmeyi öğrenmiştim. Şimdi gerçekliğimin beklentilerimi aştığını fark ediyordum. Lilly bir keresinde bana herhangi bir hayal olabileceğini söylemişti. Etrafıma baktığımda, bir avuç rüyadan daha fazlası vardı ve her biri gerçekleşiyor gibi görünüyordu.

"Duygusal, romantik ve ilham verici, romantik kurgunun usta ismi Macomber'ın son romanı mutlaka okunmalı! Shay'in yolculuğu cesaretle dolu ve hikâyesinde okuyan herkes için bir şeyler var."

—RT Book Reviews

"*Bir Hayal Yeter*... O kadar gerçekçi ki kitap bittiğinde bunun bir kurgu olduğuna inanmak kolay değil. Öyle de olsa bu karakterlere veda etmek zor. Bu bağımsız romanın bir Hallmark filmi olmasını umacak ya da hemen devamını okumayı isteyeceksiniz. İlham verici, anlatılması zor bir hikâye... Okumanız gerek."

—The Free Lance–Star

"Debbie Macomber'ın *Bir Hayal Yeter* kitabı insan hoşgörüsü ve dostluk üzerine harika bir roman. Macomber, insanların ne kadar değerli olduğunu ustalıkla ispat ediyor."

—Fresh Fiction

BELONGS TO KAOS TEAM